

Αυτά είναι τα βάσανα μας

«Όταν κοντεύανε οι εκλογές, οι μεγάλοι μας, ζωή να 'χουν, γυρίζανε από χωριό σε χωριό ν'ακούσουν τα βάσανα του αγρότη. Ηρθαν και σε μας.

Παράγγειλαν στον τελάλη να μηνύσει ότι όποιος έχει παράπονα να 'ρθει στο καφενείο να τον ακούσουν. Ήταν τέσσερις νοματαίοι. Ένας απ' αυτούς λέει: "Αγάδες μου, ως τώρα δεν ήρθε κανείς ν' ακούσει τα ντέρτια σας. Δημοκρατία θα πει ν' ακούγεται ό,τι λέει ο λαός. Γι' αυτό ήρθαμε ως τα πόδια σας. Οποιος έχει κανένα παράπονο να 'ρθει να μας το πει".

Αρχίσαμε να τους τ' αραδιάζουμε για την ελנוσσία, για δασκάλους που δεν έχουμε, για τρένο που δεν φτάνει στο χωριό μας και οι τέσσερις άκουγαν, κάπνιζαν και έγγραφαν πίσω από τα πακέτα των τσιγάρων.

Τελείωσε η συζήτηση, μας χαϊρέτησαν έναν έναν χτυπώντας μας στη πλάτη και λέγοντας μας ότι, όλα όσα μας λείπουν θα γίνουν μετά τις εκλογές. Βγήκαν από τον καφενέ και παρακάτω από τη πλατεία πέταξαν τα άδεια πακέτα στην άκρη του δρόμου. Τα μάζεψε ο Ρεοίζ αγάς που ήταν στο κατόπι τους και είδε ότι έγγραφαν μια λέξη και είχαν σχεδιασμένα αστέρια, βάρκες, τριγωνάκια και τετράγωνα, ένα μεγάλο μάτι, ένα ζάρι και πολλές

φορές οι λέξεις: «Θα γίνει, θα γίνει...».

Οι τρεις τους ξαναπήγαν στο χωριό την άλλη χρονιά άρχοντες και δυνατοί με αξιώματα και τίτλους. «Πείτε μας ό,τι βάσανα, ό,τι ντέρτια έχετε», είπαν.

Κι έβγαλαν πάλι τα πακέτα με τις ίδιες μάρκες τσιγάρων. Ξανάρχισαμε να λέμε για την ελνοσσία, το τρένο που δεν έιρθε, τους δασκάλους που δε φάνηκαν. Αρχισαν να γράφουν στο πίσω μέρος των πακέτων των τσιγάρων πάλι. «Γράφετε λάθος πράγματα», είπε του ενός ο Ρεοίζ αγάς. Αυτός έσβησε όσα είχε γράψει ως εκείνη τη στιγμή και άρχισε κάτι να γράφει βιαστικά.

Και ο Ρεοίζ αγάς έβγαλε και του έδειξε το πακέτο που είχε φυλάξει με αυτά που σημείωσε πέρσι. Τους έδωσε πίσω τα πακέτα που είχαν πετάξει.

- Πρέπει να κόψω το τσιγάρο, είπε ο ένας.

- Κι εμένα με πειράζει, είπε ο άλλος.

- Πρέπει να το κόψουμε, μας πειράζει, είπε ο τρίτος.»

Σηκώθηκαν, είπαν ένα μισό γεια κι έφυγαν μια για πάντα. Οι χωριάτες ακόμη γελούν όταν τους θυμούνται.»

Ήμουναι και παραμένω Αναρχικός, Άθεος και Άπατρις.
Είμαι βαμμένος εχθρός τής γαμημένης Ορθοδοξίας.
Είμαι υποχρεωτικώς Έλληνας, αφού η κουλτούρα μου είναι ελληνική.
Και δεν είμαι πατριώτης, ιδίως με τον φασιστικό νεοελληνικό τρόπο.

Ηλίας Πετρόπουλος (1928-2003)

«...Ηρθ' ένας πελάτης κι αγόρασε τσιγάρα. Ύστερα από κάμποσο, ο Καρλούτσο είπε σιβυλλικά:

- Γαμώ την πουτάνα μου! Αν είχαμε Αναρχία!

Ο Νάτσο τον κοίταζε παραξενεμένος.

- Αναρχία;

- Ναι, Νάτσο, η Αναρχία.

- Και τι είναι αυτό;

Ο Καρλούτσο κάθισε στο σκαμνάκι του και χαμογέλασε με στοχαστικά και νοσταλγικά μάτια. Ήταν φανερό ότι σκεφτόταν κάτι πολύ μακρινό, όμως πολύ όμορφο...στις μεγάλες του στιγμές, όταν ο Καρλούτσο ετοιμαζόταν να καταπααστεί με κάποια απ' αυτές τις ιδέες που ένωθε βαθιά μέσα στην καρδιά του, άλλαζε τα φύλλα του ματέ, έδινε χρόνο στον εαυτό του και προετοιμαζε αυτό που ήταν να πει με μεγάλες σιωπές, όπως τα αγάλματα που τοποθετούνται στις πλατείες περιτριγυρισμένα από μεγάλους άδειους χώρους που τα 'αναδείκνυναν σ' όλη τους την ομορφιά.

(...)

-Θα σου κάνω μια ερώτηση, Νάτσο. Άκου καλά.

- Ναι.

- Ποιος έκαμε τη Γη, τα δέντρα, τα ποτάμια, τα σύννεφα, τον ήλιο;

- Ο Θεός.

- Εντάξει, εντάξει. Ανήκουν τότε σε όλους και όλοι έχουν δικαίωμα να έχουν δέντρα και να λιάζονται. Πες μου, τα πουλιά χρειάζεται να ζητήσουν άδεια από κάποιον για να πετούν;

- Όχι.

(...)

- Και λοιπόν(...) ο άνθρωπος είναι όπως τα πουλιά. Ελεύθερος να πάει και να 'ρθει. Κι αν τα ου κάνει κέρι να πετάξει, πετά. Κι αν θέλει να φτιάξει μια φωλιά τη φτιάχνει. Επειδή οι σπόροι και τα άχυρα για να φτιάξει τη φωλιά του και το νερό για να πλυθεί και για να πει είναι του Θεού και ο Θεός τα έφτιαξε για όλο τον κόσμο. Το καταλαβαίνεις αυτό; Γιατί, αν δεν καταλαβαίνεις, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε.

- Ναι, κατάλαβα.

- Πολύ καλά. Λοιπόν, γιατί τότε μερικοί λίγοι πρέπει να έχουν για πάρτη τους τη γη και οι άλλοι θα πρέπει να δουλεύουν σαν κολίγοι; Από πού τα βρήκαν αυτά τα χωράφια; Τα φτιάξαν μόνοι τους;

Αφού σκέφτηκε λίγο, ο Νάτσο απάντησε πως όχι.

- Πολύ καλά, Νάτσο. Αυτό σημαίνει επομένως ότι τα κλέψανε.

- Όμως από ποιόν την κλέψανε, Καρλούτσο;

- Και πού να ξέρω εγώ; Από τους Ίντιος, από τους παλιούς. Δεν ξέρω. Σου είπα κιόλας πως είμαι ένας αγράμματος(...). Όμως σκέψου

μια στιγμήούλα. Υπόθεσε ότι αύριο εξαφανίζονται όλοι οι κολίγοι από τα χωράφια. Μπορείς να μου πεις τι θα συνέβαινε;

- Ε δε θα υπήρχε ποιος να δουλεύει τη γη.

- Ακριβώς. Κι αν κανείς δεν δουλεύει στα χωράφια, δεν υπάρχει στάρι και χωρίς στάρι δεν υπάρχει ψωμί και χωρίς ψωμί κανείς δε θα 'χει να φάει. Ούτε και τα 'αφεντικά(...). Υπόθεσε τώρα ότι εξαφανίζονται οι παπουτσήδες. Τι θα γινόταν;

- Δε θα υπήρχαν πια παπούτσια.

- Ακριβώς. Και τώρα υπόθεσε ότι εξαφανίζονται οι χτίστες.

- Δε θα υπήρχαν πια σπίτια.

- Πολύ καλά, Νάτσο. Τώρα λοιπόν σε ρωτώ, τι θα γινόταν αν εξαφανίζονταν τα 'αφεντικά; Τα 'αφεντικά δεν σπέρνουν καλαμπόκι, ούτε στάρι, ούτε παπούτσια φτιάχνουν ούτε σπίτια, ούτε μαλεύουν τη σοδειά. Μπορείς να μου πεις λιγάκι τι θα γινόταν, αν βέβαια μπορεί κανείς να το ξέρει;

Ο Νάτσο τον κοίταζε έκπληκτος. Ο Καρλούτσο τον κοίταξε μ' ένα χαμόγελο θριαμβφου.

(...)

- Τίποτα, απάντησε έκπληκτος ο Νάτσο. Τίποτα δε θα γινόταν.

- Ούτε λίγο ούτε πολύ. Σκέψου τώρα(...) οι παπουτσήδες για να κάνουν παπούτσια χρειάζονται δέρμα, οι χτίστες τούβλα, οι κολίγοι γη, σπόρους και αλέτρια(...). Ποιός έχει όμως τα δέρματα, τα τούβλα, τη γη, τ' αλέτρια;

- Τ' αφεντικά.

- Ακριβώς. Τα πάντα είναι στα χέρια των αφεντικών. Γι' αυτό εμείς οι φτωχοί είμαστε σκλάβοι. Γιατί εκείνοι τα 'χουν όλα κι εμείς δεν έχουμε τίποτ' άλλο, παρεκτός τα χέρια μας για να δουλεύουμε. Και τώρα θα κάνουμε άλλο ένα βήμα και γι' αυτό πρόσεξε με καλά.

- Ναι, Καρλούτσο.

- Αν εμείς οι φτωχοί παίρναμε στα χέρια μας τη γη, τα μηχανήματα, τα δέρματα, θα μπορούσαμε να φτιάξουμε παπούτσια, να χτίσουμε σπίτια, να σπείρουμε και να θερίζουμε, αφού γι' αυτό τα ο λόγο έχουμε τα χέρια μας. Και δε θα υπάρχει πια φτώχεια ούτε

σκολαβιά. Ούτε και αρρώστιες. Κι όλοι μας θα μπορούμε να πάμε σχολείο.

- Ο Νάτσο τον κοίταξε με έκπληξη.

(...)

- Έτσι, ο ένας θα φτιάχνει παπούτσια, ο άλλος αλεύρι, άλλος ψωμί κι άλλος θα πηγαίνει για θερισμό. Κι όλα θα φυλάγονται σε μια αποθήκη όπου θα υπάρχουν τα πάντα: τρόφιμα, ρούχα, σχολικά βιβλία. Ο,τι μπορείς να φανταστείς. Μέχρι και παιχνίδια και γλυκίσματα για παιδάκια(...). Μπροστά στην αποθήκη υπάρχει κάποιος άλλος που δουλεύει για την αποθήκη. Και τότε πάω εγώ και του λέω, δώσε μου ένα ζευγάρι παπούτσια ή ο άλλος ζητά ένα κιλό κρέας κι ο άλλος μια σκά σοκολάτα κι ο άλλος ένα σακκάκι, γιατί του παλιού του τού φαγοθήκαν οι αγνώστες. Σε καθένα κατά τις ανάγκες του. Όμως τίποτα πιο πολύ απ' ό,τι χρειάζεται.

- Κι αν ένας πλούσιος θέλει περισσότερα πράγματα και τ' αγοράσει;

(...)

- Μα για ποίο πλούσιο μου μιλάς, βλάκα; Δε σου εξήγησα πως δεν θα υπάρχουν πια πλούσιοι;

- Μα γιατί, Καρλούτσο;

- Γιατί δεν θα υπάρχει πια χρήμα!(...) για ποιο λόγο θα χρειάζόσουν το χρήμα, αφού όλα όσα έχεις ανάγκη μπορείς να τα βρεις στην αποθήκη; Το χρήμα είναι ένα κομμάτι χαρτί. Βρώμικο και γεμάτο μικρόβια(...). Λοιπόν: τέρμα με το χρήμα. Οποιος είναι ηλίθιος, ας το κρατήσει αν θέλει. Κανείς δεν πρόκειται να του το απαγορεύσει. Σε τίποτα όμως δεν θα μπορεί να του χρησιμεύσει.

- Κι όποιος θέλει να πάρει από την αποθήκη περισσότερα από ένα ζευγάρι παπούτσια;

(...)

-Μα για ποιο λόγο να χρειάζεται τρία ή τέσσερα ζευγάρια παπούτσια, αφού δεν έχουμε παρά μόνο δυο πόδια;

Σίγουρο είναι ότι τον Νάτσο δεν του είχε περάσει απ' το μυαλό αυτή η ιδέα.

- Κι αν κάποιος πάει στην αποθήκη και κλέψει;

- (...) Γιατί; Αν χρειάζεται κάτι ζητά και του το δίνουν. Τρελός είναι να πάει να κλέψει;

- Επομένως δεν θα υπάρχει πια αστυνομία.

Με μια αυστηρή έκφραση, ο Καρλούτσο ένευσε αρνητικά με το κεφάλι.

- Δε θα υπάρχει πια αστυνομία. Η αστυνομία, το χειρότερο πράγμα απ' όλα. Σου το λέω από πείρα.

- Από πείρα; Τι πείρα;

Ο Καρλούτσο κλείστηκε στον εαυτό του και επανέλαβε χαμηλόφωνα, σαν αν μην ήθελε να κάμει λόγο για κάτι που του ξέφυγε:

- Σου το λέω από πείρα, αυτό είναι όλο και μπάστα, είπε διφορούμενα. (...)

- Κι αν η Κυβέρνηση δεν θέλει;

- Κυβέρνηση; Τι να την κάνουνε την Κυβέρνηση; Όταν ήμουναι πισιαρικοί και μέναμε στους πέντε δρόμους πεθαινόνατες της πείνας, ο πατέρας μου τα κατάφερε γιατί ο δον Πιάντσο του άνοιξε ένα

χασάπικο και του εμπιστεύτηκε τα ζώα του. Κι όταν δούλευα κολίγος στα χωράφια, ούτε και τότε είχαμε ανάγκη την αστυνομία. Ούτε κι όταν δούλευα στο τσίρκο. Κι όταν δούλευα στα ψυγεία του Μπερίσο, το μόνο που χρειάστηκε η κυβέρνηση ήταν να μας στείλει την αστυνομία τον καιρό της απεργίας για να μας βασανίσει.

- Να σας βασανίσει; Τι θα πει αυτό, Καρλούτσο; Ο Καρλούτσο τον κοίταζε λυπημένα.

- Τίποτα, μικρέ. Σ' το 'πα χωρίς να το θέλω. Αυτά δεν είναι πράγματα για παιδιά. Εξάλλου εγώ είμαι ένας απ' αυτούς που ονομάζουν αγράμματους»

ΕΡΝΕΣΤΟ ΣάμΠΑΤΟ

“Αβαδδών ο Εξολοθρευτής”, εκδ. ΕΕΑΝΤΑΣ

ΑΠΑΤΡΙΣ

"Ο μόνος τρόπος να έχεις τα αστέρια πάνω από το κεφάλι είναι να εξεγείρεσαι!"
- Ιντιάκ Ντε Χουάνα Τσάος

ΑΡ. ΦΥΛΑΟΥ 4 ● ΗΡΑΚΛΕΙΟ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009 ● ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

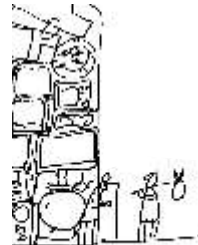

"Η θερμή πέρασε χωρίς αστέρια χωρίς αιδώ για τη μορφή της απολαύσεως"

**εκλογές.
ο μύθος
της δημοκρατίας.**

σελ. 10

σαν απόκληρος γυρίζω...

«Όταν η μεταναστευτική πολιτική συρρικνώνεται σε ένα θέμα, τη σύλληψη κι απέλαση ανθρώπων, τότε τα προβλήματα της κοινωνίας δεν βρίσκονται στη μετανάστευση αλλά στην ανάπτυξη ακραίων κι αντιανθρωπιστικών ιδεών στους κόλπους της»

σελ. 8

**αεροδρόμιο
κασιτελίου.**

**ενός κακού
μύρια έπονται...**

σελ. 5

*"Η ελευθερία
εκλογής αφεντικών
δεν καταργεί
ούτε τα αφεντικά,
ούτε τους σκλάβους"*

"Ο κοινοβουλευτισμός –δηλαδή η δημόσια άδεια να διαλέγουμε ανάμεσα σε πέντε βασικές πολιτικές γνώμες- κολακεύει και κερδίζει την εύνοια όλων εκείνων που πολύ θα 'θελαν να μ ο ι α ζ ο υ ν ανεξάρτητοι, σαν να αγωνίζονταν για τις δικές τους γνώμες. Τελικά όμως δεν έχει σημασία αν υποχρεώνεται η αγέλη να έχει μόνο μια γνώμη ή αν της επιτρέπεται να έχει πέντε. Όποιος δεν συμμερίζεται καμιά από τις πέντε γνώμες και στέκει απόμερα έχει πάντα εναντίον του όλη την αγέλη."

(F. Nietzsche, *Χαρούμενη Επιστήμη*)

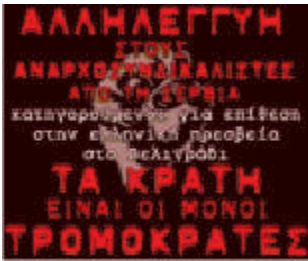
**Στοιχειώδη Δικαιώματα
για τα υποψήφια θύματα
της κρατικής καταστολής**

σελ. 3-19

η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών μας είναι απαίτηση με το δάχτυλο στην σκανδάλη

Το άσυλο κρατήστε το εσείς που το χρειάζεστε.

σελ. 12

λευτεριά & καμία δίωξη στους 6 σέρβους αναρχοσυνδικαλιστές

σελ. 17

η δημοκρατία τους τελειώνει εκεί που τελειώνει και η συναινέσή μας

σελ. 15

**για ένα κόσμο
χωρίς σύνορα
No Border
Λέσβος Αύγουστος 2009**

σελ. 18

Θέματα

■ σας φταίνε οι ξένοι-μας φταίτε εσείς
σελ. 3

■ περί κρητικής αυτονομίας
σελ. 4

■ η ελληνική δημοκρατία σε πλήρες αδιέξοδο
σελ. 11

■ η εκπαίδευση ως κατασταλτικό μέσο
σελ. 14

■ χώρα μου είναι η παλαιστίνη
σελ. 16

.editorial

'''Αντί ν' αποφασιζέι μια φορά κάθε τρία ή έξι χρόνια ποιο μέλος της άρχουσας τάξης θα εκπροσωπεί και θα τσαλαπατά το λαό στη Βουλή, το γενικό εκλογικό δικαίωμα θα χρησίμευε στον οργανωμένο σε κομμάτους λαό, όπως το ατομικό δικαίωμα εκλογής χρησιμεύει σε κάθε εργοδότη, για να διαλέγει εργάτες, επιστάτες και λογιστές για την επιχείρησή του.
'''
(KARΛ ΜΑΡΞ)

Τί έχουν να δουν τα μάτια μας πάλι; Από το Σεπτέμβρ του 2007 είναι η τέταρτη φορά που γίνονται εκλογές είτε δημοτικές ,είτε βουλευτικές ή ευρωεκλογές (άλλη δουλειά δεν έχουν).Αυτή είναι μια περίοδος που θα τη θυμάται σίγουρα ο κάθε επίδοξος πολίτευτής ,ο κάθε μαϊντανός της tv και των κομμάτων που προσπαθεί να δώσει πολιτική χροιά σε ένα ακόμη πανηγύρι. Πλέον για να δεχτείς την όλη κατάσταση πρέπει να έχεις πολύ υπομονή, γερά νεύρα αλλά και λίγο από αμνησία, γιατί στη τελική όπως και να το δεις αυτό το πράγμα με τις εκλογές δεν είναι δύσκολο να θυμηθείς όλες τις προηγούμενες και να καταλάβεις ότι είναι ένα πολυπαιγμένο έργο, ενοχλητικό και εκτονωτικό για τα κινήματα και τους αγώνες, που παίζεται (συνήθως) κάθε τέσσερα χρόνια. Το χρόνο βέβαια τον καθορίζει η εξουσία σύμφωνα με το τι την βολεύει συγκυριακά.

Οι εκλογές είναι ένα πολύ καλό "ηρεμιστικό" σε περιόδους κρίσης που βοηθάει στο να αναδιοργανωθούν οι θεσμοί και να προβληθεί η κοινωνική συναίνεση ανάμεσα στο λαο και αυτούς που τον πολεμάνε, τον κοροιδεύουν και τον απομυζούν. Είναι η κατάλληλη στιγμή να μεταφερθούμε από την καθημερινή πραγματικότητα που μας κληροδότησε ο καπιταλισμός, στην πραγματικότητα των τηλεοπτικών αναλύσεων και της κάθε αριστερής ή δεξιάς στροφής που διαλέγει ανάλογα με την ψηφοθηρική του ανάγκη ο κάθε εκλογικός σχηματισμός. Για πες μου ψηφοφόρε, θα ανεχτούμε πάλι τους φασίστες που θα ζητάνε πογκρόμ και απελάσεις; Θα κάνουμε πάλι τα στραβά μάτια για κάθε καριερίστα πολιτικό που ζητάει την ψήφο μας ενώ συγχρόνως προσπαθεί να καλύψει τις μίζες και τη μπόχα των σκανδάλων; Θα υποστούμε για άλλη μια φορά την εξαπάτηση της ανάρθσης και θα νιώσουμε πιο ελαφρύ το χάδι των Υπουργείων Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης όταν θα βαράνε, θα συλλαμβάνουν και θα καταδικάζουν κατά βούληση; Θα αποφασίσουμε ότι είναι καλύτερο να ψηφίζεις τα πιο μικρά κόμματα από το κάθε τελειωμένο φασίστα μέχρι το κάθε απογειωμένο αριστερό που πηγαίνει σε προεκλογικά συνέδρια, κολλάει τρεις εκλογικές αφίσες, στήνει περίπτερα στις πλατείες και νομίζει πως έκανε και καμιά εξέγερση; Τέλος, πες μου, θα μαζεύουμε όλα τα σκάνδαλα των τελευταίων χρόνων, θα ξεχάσουμε για άλλη μια φορά τα καμένα δέντρα, θα αγνοήσουμε τα πογκρόμ στους μετανάστες από τα σύγχρονα τάγματα ασφαλείας και θα πάμε σίπιτι μετά την κάπη ήρεμοι και σίγουροι ότι κάναμε το πολιτικό μας καθήκον; Θα αφήσουμε τον νικητή να διαχειριστεί τις ζωές μας για άλλη μια περίοδο και ούτε γάτα, ούτε ζημιά;

Η αλήθεια πάντως είναι πως για να ξαναγίνονται εκλογές μέσα σε ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα, δείχνει και κάτι άλλο. Δείχνει ένα καπιταλισμό σε κρίση, μια εξουσία που πανικοβάλλεται, ένα κράτος που έχει ακόμα ωπές τις μνήμες της εξέγερσης και ζητάει φοβισμένο τη "λαϊκή εντολή" για να ολοκληρώσει το αντιλαϊκό του έργο. Δείχνει ένα σύστημα που μόνο η αστυνομία μπορεί πλέον να το προστατεύσει από τον εσωτερικό εχθρό και μόνο μια κρίση μπορεί να καλύψει την ιστορική του αποτυχία. Δείχνει πως ο Δεκέμβρης απέχει μόνο μια ανάσα από αυτή τη συγκυρία και για μας είναι ένα πολύ καλό εγχειρίδιο που μαζί με την αυτοοργάνωση και την αντίσταση περιέχει και την αποχή.

Να πούμε λοιπόν πως η αποχή από μόνη της δε μπορεί να κάνει τίποτα γιατί είναι μια στείρα άρνηση χωρίς περιεχόμενο και συνοχή παρόλο που μέσα της υπάρχει αγανάκτηση και οργή. Βέβαια, ατάκες του τύπου "η ψήφος δίνει δύναμη" ή "η αποχή είναι συνενοχή", όχι μόνο είναι για γέλια (το λιγότερο)αλλά αποκαλύπτουν λίγο-πολύ τη φύση του καπιταλισμού που μια τέτοια εξέλιξη όπως οι εκλογές του δίνουν την ευκαιρία να προπαγανδίσει την αξία της δημοκρατίας και της συμμετοχής στους θεσμούς, μια καραμέλα που έχει πια λιώσει.

Το 48% της αποχής των ευρωεκλογών είναι ελλιπόφορο γιατί στιγματίστηκε από μια κρίση που έκανε πολύ κόσμο να αμφισβητήσει την υποτιθέμενη σημαντικότητα των εκλογών, αφού γνωρίζει ότι το αποτέλεσμα είναι πάντα το ίδιο με μόνη διαφορά, ότι η ζωή χειροτερεύει. Οι εξεγερμένοι του Δεκέμβρη παραμέρισαν τις εκλογές κι οτιδήποτε εκκράζουν, διάλεξαν μορφές πάλης που καταργούν τον κοινοβουλευτισμό στη πράξη και δημιουργήσαν δομές οργάνωσης που οι γραφειοκράτες οποιασδήποτε κομματικής απόκρυψης δε μπορούν ούτε να φανταστούν. Αυτός ο κόσμος πολέμησε με αποφασιστικότητα στο δρόμο και έχτισε πολιτικές σχέσεις και ιδέες που δε χωράνε στις κάλπες. Ούτως ή άλλως ,αν οι εκλογές μπορούσαν να ανατρέψουν το πολιτικό σκηνικό δε θα «καιγόταν» ούτε η κυβέρνηση ούτε η αντιπολίτευση για να γίνουν.

Δεν είναι αδύνατο στις 4 Οκτώβρη η αποχή να ξεπεράσει πάλι το 40%. Αυτό για μας λέει πολλά πράγματα. Σίγουρα δεν ενοπθότουμε τις ελπίδες μας εκεί αλλά σίγουρα δε θα πάμε και να ψηφίσουμε. Κάθε φορά που αυτοί θα στήνουν κάλπες εμείς θα στήνουμε συνελεύσεις και οδοφράγματα, θα αποφασίζουμε εμείς για εμάς και θα προσβάλλουμε στη δράση μας τον αντικλογικό αγώνα. Θα χτυπάμε το φασισμό και το μίσος που γεννάει έμπρακτα αλλά και με λόγο. Θα προωθήσουμε την αυτοοργάνωση και θα ξεριζώνουμε την νομιμότητα όπου κι αν φυτρώνει. Θα ξεσκοπάζουμε την εξουσία και το πρωτόκοκο παιδί της, τον αριστερό ρεφορμισμό που εμποδίζει την αυτονομία των κινήμάτων.

Τέλος, καλούμε όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους γ' αυτοούς και για άλλους χίλιους λόγους να απεχούν ή να ακυρώσουν τις εκλογές και να οργανώσουν τις αντιστάσεις τους με τα δικά τους ταξικά και συλλογικά κριτήρια. Από τις 5 Οκτώβρη και μετά, την ώρα που οι γραφειοκράτες θα μετράνε ψήφους και θα μοιράζονται τις καρτέκλες, εμείς θα μετράμε τις δυνάμεις μας γιατί οι καιροί που έρχονται απαιτούν ετοιμότητα.

ΑΚΥΡΟ-ΑΠΟΧΗ

Υ.Γ: Και κανένα φακέλακι με μορταδέλα στη κάληφ δεν είναι κακή ιδέα...

Εφημερίδα δρόμου Απατρίς

ΑΠΑΤΡΙΣ	εφημερίδα δρόμου ιδρυτής: Fr. Marotessa επικοινωνία: apatris.news@gmail.com διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους	ΕΠΗΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η κατά παράφραση, ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.
	Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της, ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο επικοινωνήστε μαζί μας στο email.	

■ Θέρισαν μια ζωή, ζητάνε και τα ρέστα!

Η δολοφονία του εικοσιδυάχρονου Ηρακλή Μαραγκάκη, από τα ένστολα καθάρματα της Ε.Α.ΑΣ στις 5 Δεκέμβρη του 2003 κοντά στις Γωνιές Μαλεβιζίου είναι γνωστή, όπως και οι αντιδράσεις εναντίον των μπάτσων που ακολούθησαν της δολοφονίας του.

Όπως (ίσως θυμάστε) οι αντιδράσεις που ακολούθησαν από νεολαίους, αναρχικούς- αντιεξουσιαστές, συγγενείς και φίλους του δολοφονημένου Ηρακλή ήταν δικαιολογημένα οργισμένες.

Μετά από αυθόρμητη συγκέντρωση λίγη ώρα μετά την είδηση της δολοφονίας, ακολούθησε επίθεση στο τότε κτίριο της ασφάλειας Ηρακλείου στην οδό Ρόλαντ και σύγκρουση με τους μπάτσους (ένστολους και ασφαλίτες). Η επίθεση κορυφώθηκε με το σπάσιμο της ασφάλειας και μερικών ασφαλικτων οχημάτων. Για τις συγκεκριμένες συγκρούσεις οι μπάτσοι μέχρι την επομένη μέρα συνέλαβαν έξι άτομα, τα οποία αργότερα πέρασαν από δική και καταδικαστήκαν.

Σήμερα, μετά πέντε σχεδόν χρόνια από τη εναντίον τους ποινή οι έξι συλληφθέντες αντιμετωπίζουν μια νέα κατηγορία. Η Ελληνική αστυνομία απαιτεί δικαστικούς από τους έξι, αποζημιώσεις ύψους 30.000 ευρώ (!) για τις φθορές στα ασφαλτικά της και το κτίριο της ασφάλειας.

Η προτακτική κατάληξη : "αυτοί μιλάνε για ζημιές, εμείς μιλάμε για ζωές" για μια ακόμη φορά κυριολεκτεί!

Το καταχρεωμένο και κατακλεμμένο, μέχρι τελευταίας δεκάρας από τους διαχειριστές και τους ιδιοκτήτες του ελληνικού κράτος, ζητά να πληρωθεί τις σφαίρες που ξόδεψαν τα μαντρόσκυλα του δολοφώνοντας τον Ηρακλή και παραλίγο δυο ακόμη νέους ανθρώπους!

Το τίμημα της ανθρωπινς ζωής για το κράτος κοστίζει όσο δυο-τρία αυτοκίνητα και πέντε τζάμια παραθύρων !

Τόσο φτηνιάρδες! Τόσο μίζεροι !

Καταλαβαίνουνε ότι προσπαθούν με κάθε δυνατότητα που τους δίνουν οι άθλιοι νόμοι τους, να κρατούν όμηρους όσους που πολλούς και άθλιους μπορούν. Ανθρώπους από αυτούς που ακόμη τους ανηφούν και τολμούν να τους αντιστεκόναται.

Μέσα από την όλη τους γελοιότητα τους αναδίδει η βρώμα της σαπίλας τους!

Ας σταθούμε όλοι και όλες αλληλέγγυοι στους έξι των γεγονότων της ασφάλειας Ηρακλείου. Ο φτηνός τους εκβιασμός και οι νέες ρεβανσιστικές διώξεις εναντίον συντρόφων, συντροφισσών και πολιτών που δεν έμειναν απαθείς στις ριπές των όπλων τους, δεν πρόκειται να περάσει !

Η υπόθεση των έξι συζητήθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Ηρακλείου την Τετάρτη 16 /9/09 .Το δικαστήριο ανέβαλε τη δική τους για το Δεκέμβρη του 2010.

■/ **Εφημερίδα δρόμου Απατρίς.**

ενδιαφέρουσες ιστοσελίδες

- Candia alternativa. Ανεξάρτητος μη εμπορικός ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης στη Κρήτη **http://candiaalternativa.wordpress.com/**
- Κατάληψη Ευαγγελισμού Ηράκλειο **http://evangelismos.squat.gr/**
- Κατάληψη ΠΙΚΠΑ Ηράκλειο **http://pikpairaklio.squat.gr/**
- Κατάληψη Rosa Nera Χανιά **http://rosanera.squat.gr/**
- Αναρχική Πρωτοβουλία Φοιτητών και Μαθητών στο Ηράκλειο **http://apfrakleio.blogspot.com/**
- Αναρχικοί ενάντια στη περιβαλλοντική καταστροφή της Κρήτης **http://anarchistsagainsttheport.blogspot.com/**
- Φόρουμ μεταναστών Κρήτης **http://fmkritis.wordpress.com/**
- Κοινωνικό στέκι -Στέκι μεταναστών Χανίων **http://www.stekichania.gr/**
- Αυτοδχειριζόμενο στέκι Κνωσσού **http://stekiknwssou.blogspot.com/**

■ για την επίθεση από ομάδα φασιστοειδών στην κατάληψη rosa nera στα χανιά δεν τους ξέρουμε τους ψάχνουμε !

«Όταν ήρθαν να πάρουν τους Εβραίους, δεν διαμαρτυρήθηκα, γιατί δεν ήμουν Εβραίος. Όταν ήρθαν για τους κομμουνιστές δεν φώναξα, γιατί δεν ήμουν κομμουνιστής. Όταν κατεδίωξαν τους τσιγγάνους, ούτε τότε φώναξα, γιατί δεν ήμουν τσιγγάνος. Όταν έκλεισαν το στόμα των Ρωμαιοκαθολικών που αντιτάσσονταν στο φασισμό, δεν έκανα τίποτα γιατί δεν ήμουν καθολικός. Μετά ήρθαν να συλλάβουν εμένα, αλλά δεν υπήρχε πια κανείς να αντισταθεί μαζί μου ...»
Μπέρτολ Μπρεχτ

Την Κυριακή 13.9.09, ομάδα θρασύδειλων, οπλισμένη με κράνη και στελιάρια, επιτέθηκε στην κατάληψη Rosa Nera στα Χανιά, την ώρα που σχεδόν όλοι οι σύντροφοι βρισκόντουσαν στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Στην είσοδο χτύπησαν μια μητέρα, το μαθητή γιο της, έναν φίλο του και έναν μετανάστη και μετά φεύγοντας γρήγορα, μέσα σε 2-3 λεπτά , χτύπησαν έναν ηλικιωμένο και το γιο του που φιλοξενούναι στην κατάληψη, οι οποίοι εκείνη την ώρα επέστρεφαν σ' αυτήν. Κι όλα αυτά ενώ την προηγούμενη βδομάδα είχε προηγηθεί συστηματικό κατέβασμα αφισών και πανό του φεστιβάλ από

φασιστοειδή.

Τον τελευταίο καιρό γινόμαστε μάρτυρες ενός γενικότερου αβανταρίσματος του φαινομένου της ακροδεξιάς το οποίο εκφράζεται με διάφορους τρόπους: την πολιτική ενίσχυση του ΛΑΟΣ, την αυξανόμενη δραστηριοποίηση φασιστικών και παρακρατικών ομάδων, την ένταση του ακροδεξιού-ρατσιστικού λόγου από τα ΜΜΕ και το κράτος και την υιοθέτηση ακόμη πιο άγριων κατασταλτικών μέτρων από το κράτος, ειδικότερα απέναντι στους μετανάστες και το κίνημα αντίστασης.

Το κομβικό σημείο αυτής της στρατηγικής υπήρξε η κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, κατά την οποία το κράτος κινητοποίησε συντονισμένα ομάδες φασιστών-παρακρατικών και "αγανακτισμένων" πολιτών σε διάφορες πόλεις της ελλάδας για να καταστείλει την εξέγερση.

Έκτοτε λαμβάνει χώρα ένας καθημερινός, αφανής πόλεμος στους δρόμους των πόλεων. Τα φασιστοειδή ασπύνδουλα επιτίθενται σε μετανάστες και ντόπιους αγωνιστές, βαζούν φωτιά σε χώρο προσεχής μουσουλμάνων και σε εκκλησία που βοηθά άπορους ντόπιους και μετανάστες· ρίχνουν μολότωφ μέσα από τις γραμμές των ΜΑΤ σε διαδήλωση υπέρ των μεταναστών και σε καταλήψεις· πετούν χειροβόμβες και βάζουν γκαζάκια σε στέκια και καταλήψεις· βγάζουν όπλα και πυροβολούν μετανάστες.

Η δραστηριότητα αυτή των φασιστικών-παρακρατικών ομάδων

■ σας φταίνει οι ξένοι - μας φταίει εοείς

Σε μια περίοδο όπου το κράτος εντείνει τις προσπάθειες του ώστε να καταστείλει με κάθε τρόπο οποιαδήποτε πρακτική ενα- ντιώνεται στη βρωμία αυτού του συστήματος, σε μια περίοδο όπου οι κοινωνικές ανισότητες έχουν φτάσει στο απόγειο λόγω της ρατσιστικής προπαγάνδας και της ξενοφοβίας και τα δημιουργεί μέρα με τη μέρα η συνεργασία μεταξύ ΚΡΑΤΟΣ-ΜΜΕ-ΦΑΣΙΣΤΩΝ, κάποιοι προσπαθούν να κερδίσουν έδαφος και εμφανίζονται σαν «Σωτήρες» του ελληνικού έθνους.

Το κοινοβουλευτικό κόμμα του Λ.Α.Ο.Σ (στο οποίο βρήκαν πολιτική στέγη υπολείμματα της χούντας, βασιλόφρονες και οποιοδδήποτε εμετικό εθνική), παίζει ρόλο ύποπλου και γλωσσοδη με προτάγματα του στυλ: "ΕΝΑΣ ΞΕΝΟΣ ΕΡΙΑΤΗΣ-ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΑΝΕΡΓΟΣ", εξλαστήρια θύματα είναι κυρίως οι μετανάστες.

Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής τακτικής είναι η δημιουργία ενός μη υπαρκτού προβλήματος, "τη διαμνη των μεταναστών στη χώρα" αφηρόντας στην άκρη το πραγματικό "τη μη ένταξη των μεταναστών στη κοινωνία". Χωρίς προσφέροντας συγχρόνως αλόχρημα και την εύκολη λύση του "ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ". Αφού λοιπόν μάσαμε όσους περισ- σότερους μετανάστες γίνεται στη χώρα μεταφέροντας τους κάτω από αντίξοες συνθήκες και με το αζημίωτο φυσικά και εφόσον έχρσαν αρκετό ιδρώτα και αίμα χτίζοντας τις βίλλες των αφεντικών, τα δημόσια έργα, τους ολυμπιακούς αγώνες και πρόσφεραν τα πάντα προκειμένου να

Μια τέτοια συγκέντρωση επιτρέψαμε να

στηθεί για πρώτη και τελευταία φορά στο Ηράκλειο με μοναδικό σκοπό τη χαρτογράφηση τους. Έτσι λοιπόν απαναστάσαμε κάθε τρυφερό tet α tet μεταξύ των ακροδεξιών του ΛΑ.Ο.Σ και των νεοναζιστών της χρυσής αυγής Ηρακλείου. Γνωρίζουμε πλέον ονόματα και πρόσωπα.

Στις επόμενες 2 συγκεντρώσεις που κάλεσαν δεν εμφανίστηκαν πουθενά. Εξοχρχής κάλεσαν συγκέντρωση στα Χανιά στις 8/9, εκεί παραβρέθηκαμε από το πρωί με αποτέλεσμα να μεταφέρουν την συγκέντρωση μέσω ανακοινώσεων στο site τους για το απόγευμα της ίδιας μέρας στο Ηράκλειο, εκεί μας βρήκαν πάλι μπροστά τους σε μια ακόμα αντισυγκέντρωση με αποτέλεσμα να μην εμφανιστούν ούτε εδώ. Τελικά εκείνο το απόγευμα πραγματοποίησαν την

ευθυγραμμίζεται πλήρως με τις πολιτικές επιλογές του κράτους. Τις επιλογές του δηλαδή να καταστείλει τις καταλήψεις και τους μετανάστες, να τρομοκρατήσει το κίνημα αντίστασης που βγήκε ενισχυμένο από την εξέγερση του Δεκέμβρη, να εκφοβίσει κάθε πολιτικό χώρο αμφισβήτησης και κάθε κοινωνικό κομμάτι που επιμένει να αντιστέκεται. Η επιλογή του κράτους εν τέλει είναι να στήσει ένα ισχυρό παρακρατικό μηχανισμό τρομοκράτησης και καταστολής των επερχόμενων κυμάτων κοινωνικής οργής ενάντια στα άγρια καπιταλιστικά σχέδια αναδιάρθρωσης που θα μας καταδικάζουν σε μόνιμη εξαθλίωση.

Οι νοσταλγοί του ναζισμού και του φασισμού, οι εθνικόφρονες και οι οπαδοί του μετεμφυλιακού κράτους, οι νεοελληναράδες που το μόνο που ξέρουν για την αρχαία ελλάδα είναι τα παραμύθια γνωστού γραφικού τηλεπαρουσιαστή, αυτοί οι μισάνθρωποι, ρατσιστές και εθνικιστές δε χωράνε ούτε στα Χανιά, ούτε πουθενά.

Ως κομμάτι του κινήματος αντίστασης, θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε σε κάθε είδους επιχείρηση καταστολής από το κράτος και τα φασιστοειδή. Οι απαντήσεις δίνονται στο δρόμο.

ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΕΝΕΚΕ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΣΕ

■/ **ΚΑΤΑΛΗΨΗ ROSA NERA**, Χανιά, Σεπτέμβρης 2009

Εικαστική παρέμβαση στα γραφεία του ΛΑΟΣ στο Ηράκλειο

"πολυπληθής" συγκέντρωση των 6 ατόμων αναρτώντας πανό στο λιμάνι της Σούδας για μισή ώρα, «κοκορευνόμενοι» κιόλας για το κατόρθωμα τους ότι μας παραπλάνησαν.

Σας ξέρουμε πλέον κουφάλες και αν νομίζετε ότι θα κυκλοφορείτε ανάμεσα μας ανενόχλητοι καλό θα ήταν να κοιτάτε που κάτω γύρω σας. Δε θα σας αφήσουμε να πάρετε ανάσα.

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ ΣΕ ΑΚΡΟΔΕΣΙΟΥΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΛΑ.Ο.Σ. ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΟΥ

■/ **pancho**

Στοιχειώδη Δικαιώματα για τα υποψήφια θύματα της κρατικής καταστολής -----▶

Εκινώντας με δεδομένο ότι η στάση στην ανάκριση είναι σε κάθε περίπτωση μια πολιτική στάση, είναι φανερό ότι ένα τέτοιο κείμενο δεν μπορεί παρά να μπεινεί τόσο στο πολιτικό μέρος αυτής της στάσης, όσο και στο τεχνικό που της αντιστοιχεί.

Αυτό είναι αναπόφευκτο. Ακόμα και ένα απλό κείμενο με "νομικές συμβουλές δεν μπορεί να είναι ουδέτερο. Πίσω του βρίσκεται μια πολιτική αντίληψη που το διαποτίζει. Για να μην πέσουμε λοιπόν στην υποκρισία να σκαρώσουμε διθύνε ένα τυπικό νομικό κείμενο οχυρωμένοι πίσω από την "έξουσία" των ειδικών μας γνώσεων, παρουσιάζοντας την πολιτική του ουσία, οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε απ την αρχή, ότι το καθοριστικό στην ανάκριση από πολιτική άποψη είναι η συνεργασία ή όχι με τον κατασταλτικό μηχανισμό.

Λυτή δεν είναι απλά μια ιδεολογική στάση απόρριψης αυτού του μηχανισμού του κράτους στην πιο ξεκαθάρη κατασταλτική του λειτουργία, αλλά και του αστικού δικαίου σαν τέτοιου, που με καθαρά ταξικά κριτήρια ποινικοποιεί μερικές πολιτικές συμπεριφορές και πράξεις και πολλές φορές άμεσα και ιδεολογίες.

Ετσι ο στόχος τους δεν είναι το πώς θα αποδείξουν την αθωότητα τους τα εκάστοτε θύματα της κρατικής καταστολής μέσα από μια τεχνικά άψογη στάση, μέσα 'στην οποία ενδεχόμενα περιλαμβάνονται και οι παραπειστικές απαντήσεις ή οι αντιπερισπασμοί, αλλά πως θα έχουν τη μεγαλύτερη δυνατή ευχέρεια κινήσεων μέσα στη δική ν' αποκαλύψουν τις πολιτικές σκοπιμότητες που οδήγησαν στη διωξη τους και ν αντιστρέψουν τους ορούς μεταξύ κατηγορου και κατηγορουμένου σε μια πολιτική βάση και όχι γιατί σώνει και καλά δεν υπάρχουν οι συγκεκριμένες πράξεις στα άρθρα του κατηγορητηρίου με ερμηνείες τραβηγμένες απ' τα μαλλιά ή πολύ περισσότερο με εξευτελιστικές δηλώσεις καταδικής από τον κατηγορούμενο των πράξεων που του αποδίδονται. Σε κάθε περίπτωση κάθε δική έχει τις δικές της ιδιорρυθμες, που πρέπει να σταθμίζονται όσο γίνεται πιο ψυχραμα, κάτι που δεν μπορεί να γίνει συνήθως στην ανάκριση με τα δεδομένα που υπάρχουν από την πράξη και για το λόγο αυτό η - και τεχνικά - σωστότερη στάση στην ανάκριση είναι η στάση της μη συνεργασίας. Στόχος είναι να μην γίνει καμιά απολύτως κατάθεση ή δήλωση που μπορεί αργότερα να μας μπλέξει σε φαύλους κύκλους ή αντιφάσεις.

Είναι επίσης χρήσιμο να ξέρεο ο καθένας που συλλαμβάνεται και κατηγορείται για κάτι, ότι με κάποια τυχόν λαθωμένη στάση του μπορεί να μπλέξει τους άλλους συγκατηγορούμενους του γι' αυτό και η υπέρσπηση οφείλει να είναι ενιαία, ή να δημιουργήσει κάποιο κεκτημένο για το μηχανισμό καταστολής, που θα χρησιμοποιήσει για μελλοντικές ανακρίσεις και δίκες.

■ περί κρηικής αυτονομίας

Το πρόβλημα μας δεν είναι το μέγεθος των συνόρων, αλλά η ύπαρξή τους.

Τα τελευταία χρόνια ολόένα και περισσότερο ακούγονται οι φωνές κάποιων τάσεων από πλευράς αυτοχθόνων κατοίκων του νησιού για αυτονομία της Κρήτης. Σημιάες της ανεξάρτητης Κρήτης κολλημένες στο φιμέ τζάμι του 4x4 αγροτικού δίπλα σε αυτό με τα διασταυρωμένα καλασνίκοφ ή στο αστέρι μιας πολυτελούς Mercedes, εμφανίζονται πλέον τακτικά στους δρόμους. Εκτός από το κακόγουστο της σπουσίας με το γαλανόλευκο σταυρό και το light (λευκό) αστέρι της επανάστασης στο κόκκινο τεταρτημύριο προκαλούνται διάφορα συναισθήματα σε εμάς που είμαστε ή νιώθουμε ετερόχθονες και απάτριδες, όπως και σκέψεις.

Βασικό επιχείρημα των υπέρμαχων της ανεξαρτησίας είναι η άδικη αντιμετώπιση της Παντέρψης από το ελληνικό κράτος των Αθηνών (κάτι μας θυμίζει αυτό...). Απλουστεμένες γενικεύσεις του τύπου: «Μα πως γίνεται οι φόροι μας να γίνονται δημόσια έργα στην Αθήνα» και «Γιατί το Ακαθάρστο Κρητικό Προϊόν να διανέμεται στους υπολοίπους Έλληνες και όχι εντός της νήσου».

Με αυτό το σκεπτικό βέβαια γιατί ο κάτοικος της Ηπείρου, ο κάτοικος δηλαδή του πιο φτωχού διαμερίσματος της Ευρώπης, να πληρώνει το ίδιο ποσοστό φόρων με τον κάτοικο του Αγίου Νικολάου Λασιθίου που συγκαταλέγεται στις πιο πλούσιες περιοχές της Ευρώπης(βάση στατιστικών μελετών της Ε.Ε.). Επίσης άδίο απορία είναι πως δεν αντιδρούν οι κάτοικοι της Ηπείρου για αυτή την ομολογούμενη αδικία που βιώνουν και δεν εκστρατεύουν ενάντια της πλούσιας Κρήτης για να τη καταλάβουν. Μάλλον όμως αυτοι δεν διαθέτουν το «ε γενετής πρότερημη του λεβέντη, αδιάσπαστο και επαναστάτη λαού» που η φύση και ο Θεός χάρισαν απλόχερα και αποκλειστικά μόνο στη λεβεντογέννα και τους αυτόχθονες της.

Όσον αφορά τα δημόσια έργα υποδομής που δεν γίνονται από τη κεντρική Ελληνική εξουσία, είναι απορία άδίο το γεγονός ότι κανένας Ηρακλειώτης ή άλλος Κρήτας δεν αντέδρασε με την ίδια θερμή για παράδειγμα, στην αλόγιστη σταπάτλη του επιχειρηματία-δημάρχου Ηρακλείου Γιάννη Κουράκη να γεμίσει την πόλη με φουκιδόκεντρα που κόστισαν ένα σκασιό λεφτά (και τα οποία αρώστησαν στη συνέχεια),όπως και με εκατοντάδες τραπέζοκαθίσματα μετά τις πρόσφατες πεζοδρομήσεις της, εις βάρος των (έτσι και αλλιώς ανύπαρκτων) ελεύθερων χώρων της πόλης.

Πέραν του σαχλού της υπόθεσης θα περίμενε τουλάχιστον κάποιος, ότι ένα κομμάτι κόσμου και ειδικότερα οι νεολαίοι που διεκδικούν την αυτονομία του τόπου τους, να πρότασαν το κοινωνικά δίκαιο. Ίσως μια αταξική κοινωνία, αναδαρμούς γης, αναδιανομή του παραγόμενου πλούτου, οικολογική συνείδηση, ισονομία και μία αντίδραση στα ντόπια κατεστημένα των νεοσφικαδών, των νεόπλουτων

(Το βόλεμα, η υποτέλεια, η ρουφιανιά ίως θα ενταχθούν σα νόμοι του νέου ανεξάρτητου Κρητικού κράτους στο «προεδρικό διάταγμα της λεβεντοσύνης».) Αυτοί λοιπόν που δημιουργήσαν και διαχειρίζονται το έκτρωμα που ονομάζεται κρατικός και οικονομικός τομέας στη νήσο, ζητούν αυτονομία για να προχωρήσουν μάλλον σε κάτι χειρότερο. Είναι οι ίδιοι παράγοντες που συμπαρασύρουν ένα κομμάτι κόσμου, που δεν έχει αυτές τις ματαιώδοες και μεγαλομανείς βλέψεις, να υποστηρίξει και να ενταγθεί, στο νέο ανεξάρτητο νησί-κράτος (με έμβλημα το

φασιστοεξουσιαστικό μοτίβο ενός περιστρόφου στη ζώνη κάτω από τη παραδοσιακή μαύρη πουκαμιά), αποκομίζοντας και κανένα πόστο στην Κρητική Δημοκρατία (ή Κρητικό Φέουδο ορθότερα).

Εν κατακλείδι η μόνη λογική αυτονόμησης μιας περιοχής σύμφωνα πάντα με το φτωχό μας το μυαλό, έχει να κάνει με την απόρριψη του εξουσιαστικού οικονομικού μοντέλου που υφίσταται παγκοσμίως σήμερα και η προσπάθεια δημιουργίας σε τοπικό επίπεδο αρχικά, μιας αταξικής κοινωνίας όπου η δικαιοσύνη, η πολιτική, η οικονομία και η παραγωγή θα βρίσκονται στα χέρια της εργατικής τάξης και των απανταχού καταφρονεμένων και καταπιεσμένων. Μία κοινωνία που θα έχει ξεπεράσει τις πατριές και τα σόγια, θα έχει αποβάλει τους «λεβεντόμαγκες της μαύρης πουκαμίας» και τα ιδιότελη συμφέροντα. Μία κοινωνία που θα απαλλοτριώσει κινητή και ακίνητη περιουσία προς όφελος των πολλών και που θα στήσει κρεμάλες για τους σφετεριστές της ντόπιας εξουσίας και του κατεστημένου.

Αυτό σε γενικές γραμμές θα μπορούσε να ονομαστεί

κοιμούνα, και το ιστορικό παράδειγμα των Ζαπατίστας στο Μεξικό φανερώνει ότι είναι επικτό σε μέρη όπου η φτώχεια και η εξαθλίωση είναι το καθημερινό status όπως συμβαίνει στην Ήπειρο, στη Θράκη, στα χωριά της Στερεάς Ελλάδας και της καμένης Πελοποννήσου.

Δεν είναι βέβαια εύκολα επικτό σε περιοχές όπου ο πλούτος εντέχνως δημιουργεί ανάγκες κυριαρχίας, περιχαράκωσης, επιβολής και εξάρτησης. Θα περίμενε λοιπόν κάποιος την επιδιωξη για αυτονομία να την ζητά ο για πολλά χρόνια καταπιεσμένος και φτωχός κάτοικος της Κρήτης ή κάποιος άλλης οικονομικά

ασθενούς περιοχής, το να επιδιώκει όμως την αυτονομία ο πλούσιος Κρήτας μάς βάζει σε βαθύτερες σκέψεις.

Τς αυτονομήσεις περιοχών από τα μέχρι πρότινος ομοσπονδιακά κράτη, οι άνθρωποι της βίωσαν αιματηρά στην (πρώην) Γιουγκοσλαβία, στην (πρώην) ΕΣΣΔ, όπως και στην Ανατολική Ευρώπη. Είδαμε το τι είδος «αυτονομίας» προέκυψε για αυτούς και το κατόντημα των «ανεξάρτητων» πλέον χωρών-προτεκτοράτων, όπως και την άμεση εξάρτηση από το κεφάλαιο και τις σχέσεις υποτέλειας με τα ισχυρά κράτη της Ε.Ε. που τους παρακίνησαν να αυτονομηθούν. Αλλά κυρίως είδαμε παντού την απανταχού παρουσία του State Department, και τη μόνιμη εγκατάσταση βάσεων του ΝΑΤΟ, όπως και μια σειρά μεγάλων επενδύσεων, πολυεθνικών και μη εταιρειών, με πολλά κέρδη και ακόμα περισσότερη εκμετάλλευση των «απελευθερωμένων» λαών. Τι αξία έχει όμως το αίμα και οι εκατόμβες νεκρών μπροστά στο ίδιον όφελος;

Σε αυτό το σκεπτικό στη πραγματικότητα βασίζεται και κινείται και η αυτονόμηση της Κρήτης. Από την μία οι ισχυροί επιχειρηματίες της νήσου που απαιτούν την απαλλαγή από φόρους και εισφορές, οι μεγαλοαγρότες που ορέγονται εδάφη, και από την άλλη οι ζωοκλέπτες και νεόπλουτοι gangsters των 4x4 αγροτικών αυτοκινήτων, των κρημμένων οπλοστασίων και φυτειών φούτσας, του οργανωμένου εγκλήματος, μαζί με τους γέροντες «σοφούς στοχαστές» και θεματοφύλακες της «παράδοσης» και του νόμου των όπλων.

Δεν φανώμενου με τους «ρήτορες» της δθβεν αυτονομίας και είμαστε στο δρόμο όχι μόνο ενάντια στο κράτος, στις αρχές και στα αφεντικά αλλά και ενάντια σε όλους αυτούς που επιδιώκουν και επιτρέπουν την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο με απώτερο σκοπό το κέρδος και την υποτέλεια των πολλών στους λίγους.

Συντασώμαστε με τους αδικημένους, τους εξαθλωμένους, τους φτωχούς, τους άνεργους, τους στερημένους, τους μεταγωγές και προσπάθουμε να προτείνουμε καταστάσεις για την φυγή από το αδιέξοδο που δημιουργεί ο καπιταλισμός και η εξουσιαστική αναιδεια των ισχυρών . Δεν μπορούμε όμως να είμαστε απαθείς και συντεταγμένοι με πατριές και ιδεολογήματα που εξυνώνουν μεγαλοενοδόχους, μεγαλοεπιχειρηματίες, βολεμένους, ρουφιάνους, προστάτες νυχτερίνων μαγαζιών, μαφιόζους, ρατσιστές, μισογύνηδες, εμπόρους όπλων, ναρκωτικών και σάρκας, βάζοντας το ίδιον όφελος πάνω από το γενικό.

Η εξουσία που έστησε το καπιταλιστικό μοντέλο θέλει κατεδάφιση, εκ θεμελίων μάλιστα, και όχι συντήρηση ή ανασυγκρότηση με διαχείριση τοπικιστικού και φολκλορικού τύπου.

■/ Thecure

■ αεροδρόμιο κασιτελίου κρήτης. ενός κακού μύρια έπονται...

ή περί Δημοκρατίας κ άλλων τραγικών αναπτυξιακών έργων.

Οι παρακάτω σκέψεις γεννηθήκαν με αφορμή τις τελευταίες εξελίξεις της ιστορίας του αεροδρομίου Καστελιού και του ρόλου που οι αιρετοί έχουν διαδραματίσει ώστε να φτάσουμε τελικά να δημοπρατείται.....

Ενημερωτικά, ο Σουφλιάς ανακοίνωσε την δημοπράτηση του αεροδρομίου Καστελιου την παραμονή της αναγγελίας της ημερομηνίας των εκλογών από τον Καραμανλή! Όρισε την 9/2/2010 ημέρα λήξης των προσφορών, και αρχές του 2010, αν δεν υπάρχουν σοβαρές ενστάσεις, το ξεκίνημα του έργου.

Πως όμως φτάσαμε στη δημοπράτηση και ποιος ήταν ο ρόλος των αιρετών και ποιος ο ρόλος των πολιτών; Στο συγκεκριμένο ανασυρόρημα;

Στην ιστορία έχουμε πρωταγωνιστές τους πολίτες – τοπική κοινωνία, τους αιρετούς άρχοντες (Βουλευτές, Νομαρχιακοί Σύμβουλοι, Δήμαρχοι, Τοπικοί σύμβουλοι)

Τι σημαίνει αιρετοί; τι σημαίνει πολίτης; Σύμφωνα με την αστική δημοκρατία, αιρετός είναι εκείνος που εκλέγεται από τους πολίτες για να τους υπηρετεί, να μεταφέρει τις απόψεις τους, τα αιτήματα του στην κεντρική μεγάλη! εξουσία. Η εξουσία, ως γνωστό, βρίσκεται πάντα πολύ μακριά από τον πολίτη, προκειμένου να προστατεύσει και να μένει αλώβητη. Αυτός λοιπόν είναι ο αιρετός, είτε είναι δήμαρχος, είτε βουλευτής- βουλευτής, είτε υπουργός, έχει υποχρέωση να ενημερώνει και να εξυπηρετεί τον πολίτη, σύμφωνα πάντα με την αστική δημοκρατία.

Ο πολίτης από την άλλη, αφού έκανε το λάθος κ εκχώρησε την εξουσία του, έχει το δικαίωμα να ελέγχει τους αιρετούς του, να ενημερώνεται σωστά για τα όσα συμβαίνουν στη ζωή του και σε έκτακτες μείζονος σημασίας περιπτώσεις να συμμετέχει σε δημοψηφίσματα. Τα πράγματα όμως δεν συμβαίνουν ακριβώς έτσι. Η σημερινή, κακώς ονομαζόμενη, δημοκρατία έχει καταστρατηγήσει κάθε έννοια των δικαιωμάτων του πολίτη. Έχει αφήσει τους αιρετούς να αλωνίζουν ανενόχλητοι, κατά όπως εκείνοι θέλουν και τους πολίτες να αποχαυνώνονται στην TV, στην μικροκαθημερινότητα τους, στα δάνεια κ.α. Οχλούνται δε, μόνο όταν η καταστροφή κάτσει δίπλα τους, στο καναπές τους και τους πει: «μάγκα μου, κάνε πιο και δεν χωράμε και οι δύο», τότε βέβαια είναι αργά, μιας και η καταστροφή είναι πιο δυνατή από τον καθένα, τον ρίχνει μια πάρ' τον κάτω τον φουκαρά. Μετά είτε σκούζει, είτε βρίζει, δεν τον ακούει κανείς.....

Αυτό γίνεται και στην περίπτωση «Σχεδιαζόμενο Αεροδρόμιο Καστελιού». Το συγκεκριμένο έργο συζητείται εδώ και δεκαετίες πάντοτε ανεδαφικά... άρχισε να σχηματποιείται την περίοδο 2003-2004, όταν άνοιξε ο διάλογος για την μετεκατάσταση εκείνου της Αλκαρναςσού. Έγιναν μελέτες το Καστέλι βγήκε ασήμορφη λύση μιας και τα χωματουργικά έργα ήταν τεράστια.

Τι έκαναν οι αιρετοί; Οι δήμαρχοι (Καστελιού –Θραψανού- Αρκαλοχωρίου) προσέτρεξαν να πουν: το θέλουμε το αεροδρόμιο, θα αναπτυχθούμε!! Ας έχει και κόστος παραπάνο, δώσε το σε μας μπάριμπα. Κι επειδή σε τέτοιου είδους έργα όλοι φτύνουν τον κόρφο του... στην εξουσία ήρθε βούτρω, η θέληση των τοπικών αρχόντων, Πάρτε το λοιπόν!... Είπε μεγαλόψυχα και έτρεβε τα χέρια της.

Ποιον συμβουλευτήκαν να πάρουν τέτοια απόφαση; Φημιολογείται ότι τους συμβούλεψε ένας βουλευτής, που τότε κινδύνευε να μην εκλεγεί, έπρεπε λοιπόν να δείξει ένα μεγάλο σχέδιο για να κερδίσει τα κοινά του που λείβονταν. Με ποια κριτήρια προέκριναν ότι η ανάπτυξη θα έρχονταν εξ ουρανού; Ποιον πολίτη ρώτησαν. Ποιες μελέτες έκαναν; Ποιες περιοχές με αεροδρόμιο επισκεψήκαν; Οι απαντήσεις είναι: κανένα - καμιά.

Φυσικά και ο ρόλος των αιρετών, στην αστική δημοκρατία, είναι ακριβώς αυτός: κλέγνουν για να αποφασίζουν για τις τοπικές υποθέσεις. Αυτή και αν είναι όμως υπόθεση!! Ένας λάθος χειρισμός και μια περιοχή σβήνεται στη γη, 34 χωριά, εκατοντάδες χιλιάδες στερέματα γης. Ποιος του έλεγε; Κανείς. Μπορούσε;

Ντόπιος βουλευτής έστειλε σε κάθε δημότι ένα τεράστιο φάκελο με χάρτες, σχέδια ακαταβίβητικα κείμενα για το νέο αεροδρόμιο, το οποίο θα μας σώσει. Ελάχιστοι το πήραν σοβαρά και αντέδρασαν, οι ηλκιωμένοι γέλασαν.... Εξάλλου οι φάκελοι των περισσότερων έμεινα στα καφενεία οπου τους άφησαν. Οι μεγαλύτεροι θυμώταν ακόμα την κατοχή και τα αεροπλάνα, και έλεγαν «θα ξανακούμε τους διαδολους πάνω από το κεφάλι μας»; Κάποιοι θυμihθηκαν ότι τους είχαν τάξει τέλη της δεκαετίας του 90' ότι αν δώσουν την γη τους για την επέκταση του στρατιωτικού αεροδρομίου θα γίνεται μια πτήση εβδομάδα από το Καστέλι για Αθήνα,

Στοιχειωδή Δικαιώματα για τα υποψήφια θύρατα της κρατικής καιαιοτολής

Α (Β) ΑΥΤΟΦΩΡΙΣΥΛΛΗΨΗ

1. Μπορεί να συλληφθούμε και να οδηγηθούμε στο αστυνομικό τμήμα κάτω απ' την δικαιολογία ότι έχει διαπραχτεί κάποιο αυτόφωρο έγκλημα. Όταν η αθωότητα μας είναι φανερή διαμαρτυρόμαστε ΕΝΤΟΝΑ. Στο τμήμα δίνουμε μόνο τα στοιχεία μας και αρνούμαστε να απαντήσουμε σε άλλες ερωτήσεις... βιογραφικά, κατάσταση κατηγορουμένου κ.λ.π ή να τις υπογράψουμε. Αρνούμαστε να σώσουμε δείγμα γραφικού χαρακτήρα. Μετά από δύο... απαιτούμε να μας αφήσουν ελεύθερους, και αν όχι να μας δηλώσει ότι είμαστε κατηγορούμενοι, υπογραφεύμε την έκθεση σύλληψης αφού βεβαιωθούμε ότι στην πράξη η ακριβής ώρα σύλληψης.

Κατόπιν απαιτούμε να τηλεφωνήσουμε σε συγγενείς μας και στον δικηγόρο μας. Αρνούμαστε σταθερά οποιαδήποτε συζήτηση, κατάθεση κ.λ.π, προτού επικοινωνήσουμε με το δικηγόρο μας. Η αστυνομία συχνά κάνει προανάκριση, και χωρίς εισαγγελική παραγγελία. Το ν' αρνηθούμε να απαντήσουμε σαν κατηγορούμενοι στην αστυνομική ανάκριση δεν είναι αδικημα. Μπορούμε να καταθέσουμε μόνο με τη φράση "αρνούμαι τις κατηγορίες" και να το υπογράψουμε ακόμα και αν δεν παρίσταται ο δικηγόρος μας.

Τέλος αμέσως ή το πολύ σε 24 ώρες πρέπει να οδηγηθούμε στον εισαγγελέα.

Αν τώρα περάσει το 24ωρο και δεν έχουμε πάει στον εισαγγελέα, διαμαρτυρόμαστε έντονα και απαιτούμε σύμφωνα με το Σύνταγμα να μας αφήσουν ελεύθερους. (Σημειώση μόνο στην περίπτωση που ο τόπος σύλληψης δεν ανήκει στην έδρα του εισαγγελέα, μπορεί να παραταθεί το 24ωρο, και πάντα όχι περισσότερο από τον αναγκαίο χρόνο για την μεταφορά του κρατούμενου. Η παραβίαση αυτών των προβλεπών είναι ποινικό αδίκημα για τους υπεισυνόχων αστυνομικούς, οπότε μπορούμε να τους μνησθούμε.

ΣΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

Αν μας οδηγήσουν στον εισαγγελέα, πέραν του 24ώρου, διαμαρτυρόμαστε και εδώ έντονα, απαιτούμε να αφεθούμε ελεύθεροι, και με τον δικηγόρο μας υποβάλλουμε ένσταση. Αν οδηγηθούμε εμπρόθεσμα, ο εισαγγελέας αποφασίζει αν θα ασκήσει δίωξη ή όχι.

φυσικά και πίστεψαν τους τότε αιρετούς;! και έδωσαν την γη τους. Για το «εθνικό καλόν», για την Ελλάδα και η Ελλάδα τους έδωσε το παράσημο της ανοικτής παλάμης. Κάποιοι ακόμα περιέμουν τις αποζημιώσεις, και φυσικά καμιά ντακότα να ανερβαίνει στην Αθήνα....

Τώρα εν έτη 2009 πάμε πάλι, οι αιρετοί (Υπουργοί, βουλευτές, νομάρχες, δήμαρχοι και άλλοι παρatreχόμενοι) λένε δώστε: για την ανάπτυξη της Κρήτης!! Ποια ανάπτυξη, δεν εξήγει φυσικά κανείς..... γενικά και αόριστα ανάπτυξη. Θα αναπτυχθούμε!! Το είπε ο τάδε πολιτικός,- η αυθεντία- ο δείνα μας είτε να μην πουλάμε την γη μας, γιατί θα πάρει αξία όταν έρθει το αεροδρόμιο! Και έτσι έφτασε η γη στη πεδιάδα να είναι πιο ακριβή από το Μασταμπά (σ.σ. «κυρλή» περιοχή της πόλης του Ηρακλείου), και τώρα ο Σουφλιάς λέει ότι δεν θα ανεγείτ τιμές Κολωνακιού. Και φυσικά δεν θα δεχτεί, γιατί μπορεί τα λούφτα (τα χωράφια με τις ελιές) να ανάθρεψαν γενιές κ γενιές αλλά αφού δεν τα εκτιμών εκείνοι που τα έχουν και θέλανε να τα ξεπουλήσουν, γιατί να τα εκτιμήσει ο Σουφλιάς που θέλει να ξεπουλήσει όσο- όσο στην εταιρία;

Οι ακριβοί μας αιρετοί έκαναν και κάτι όλο, όλα αυτά τα χρόνια, αφήσαν τον τόπο να ερμηνεία να μαραζώνει. Το πιο απλό, ένας δρόμος αξιοπρεπής δεν έγινε. Ακόμα και τώρα, ένας δρόμος που είχε χαραχθεί από το 1960 και μείωνε το χρόνο Ηράκλειο – Καστέλι κατά 10 λεπτά, ακόμα και τώρα δεν μπήκε στο ΕΣΠΑ τον έβαλαν – ένα μήνα μετά- στα έργα του αεροδρόμιου.

Από το 2003-2009 τι έκαναν για να ενημερώσουν τους πολίτες για το επικείμενο έργο; Απολύτως Ήπιτοτα!! Έλεγαν απλά ότι θα αναπτύξει τον τόπο.

Οι πολίτες τι έκαναν; Αμφισβήτησαν την χρησιμότητα του έργου; Ζήτησαν να ενημερωθούν; Κάποιοι ναι. Η συντριπτική πλειοψηφία όχι. Νανουριστηκαν γλάκα με το παραμύθι της ανάπτυξης κ έμειναν να περιμένουν τις παχυλές αποζημιώσεις και τις φοβερές δουλειές που τους

Σήκω χόρεψε υπουργέ μου, να σε δω να σε χωρώ...

Σουφλιάς-Χατζηγάκης χορεύουν για τον Μπόμπολα (Ακτωρ).

έταξαν. Εξάλλου ο κόσμος έχει μεγαλώσει με την νωτοπρία ότι ο βουλευτής ξέρεει καλύτερα από αυτόν, ο δήμαρχος ξέρει καλύτερα αυτόν... όλοι οι παραπάνο είναι καλοί κ αγαθοί, ξέρουν το καλό του πριν από αυτόν για αυτόν. Γιατί να σκουτουριάζεται; Γιατί να σκέφτεται; Αφού το είπε ο βουλευτής!!

Τι έγινε με εκείνους που άρχισαν να αμφισβήτουν το παραμύθι της ανάπτυξης; Κλασικά το σύστημα τους απομώωσε και τους έκανε να φαίνονται γραφικοί.... Όλα αυτά από το 2003 έως το 2009.

Το 2009 το παραμύθι ξεφτίζει. Ο βάτραχος όσο και να τον φυλούσαν δεν έγινε πριγκιπόπουλο, και πολύ περισσότερο άρχισε και να βρομοκοπάει.....

Ανακοινείται η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων (ΜΠΕ) , δεν έχει καμία σχέση με την περιοχή και ο παράγοντας άνθρωπος έχει πάει περίπατο, χωρίς επιστροφή...

Οι αιρετοί όλων των κομμάτων (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΛΑΟΣ πλην των οκολόγων) συμφωνούν, το αεροδρόμιο πρέπει να γίνει.... Με δημόσια έξοδα, με ιδιωτικά πρέπει να γίνει!, οι ντόπιοι τι θα γίνουν; Σιγή!!!!..... θα μετεγκατασταθούν;.... θα μέινουν στα σπίτια τους βάζοντας διπλά τζάμια;.....θα πάρουν τον αμαθιών τους (έκφραση που σημαίνει φεύγω σε κατάσταση πανικού, χωρίς συγκεκριμένο προορισμό) –αυτή είναι και η πιθανότερη εκδοχή.

Οι ντόπιοι αιρετοί βαράνε στο γάγο του καραγκιόχη...άλλοι κοιτάζουν τι

θα αρπάξουν....Οι πάνω αιρετοί προχωράνε ακάθεκτοι, την δουλειά τους την έκαναν, παραγκωνίζουν και τους ντόπιους αιρετούς.... την δουλειά τους την έκαναν, τον δρόμο τους τον άνοιξαν...εξάλλου και αυτοί αναλώσιμοι είναι για την εξουσία..

Ο κόσμος τα έχει χαμένα.... πρωτοβουλίες πολιτών, φωνές ένα συνονθύλευμα προσπαθεί να χειραφετηθεί και την ύστατη στιγμή να αντισταθεί (μακάρι να τα καταφέρει).

Θα γίνονταν όλα αυτά σε μια διαφορετική, αυτοδιοικούμενη κοινωνία; Θα γίνονταν σε μια κοινωνία που θα ρυθμίζε τις τοπικές της υποθέσεις με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες; Που ο πολίτης θα αποφάσιζε για τα θέματα που τον απασχολούν μόνος του και όχι δια αντιπροσώπων;

Για καλύτερη ενημέρωση: www.aerodromiostokastelli.blogspot.com/
■/ Zooby

Μικρά μεγάλα νέα της αδούλωσης

Νοσηλεύτης ξυλοκόπησε 55χρονο ασθενή στην ψυχιατρική κλινική του Π.Α.Τ.Ν.Η. στις 28/6. Ο νοσηλεύτης άρχισε να χτυπά το Ασθενή ενώ αυτός βρισκόταν σε καταστολή !!!

Για το περιστατικό η διοίκηση του νοσοκομείου είπε ότι έχει ενημερωθεί η Εισαγγελία Ηρακλείου και το υπουργείο Υγείας και έχει διαταχθεί ένορκη διοικητική εξέταση. Τις "ΕΔΕ" τους τις ξέρουμε,όπως ξέρουμε ακόμη περισσότερο,ότι η ανθρώπινη βαρβαρότητα είναι ανεξάντηλη.Να τον χαιρείται η μάνα του τον νοσοκόμο. ....

Την απομάκρυνση κεραίας κινητής τηλεφωνίας από την λεωφόρο Δημοκρατίας στο Ηράκλειο αποφάσισε διακήρυξη, μετά από προσφυγή δεκάδων κατοίκων της περιοχής. Οι κάτοικοι υποστήριξαν πως η κεραία θέτει ζητήματα υγείας και για τον λόγο αυτό είχαν προσφύγει στην Δικαιοσύνη. Η απόφαση βγήκε την τελευταία εβδομάδα του Ιούνη, ενώ έπεται των ασφαλιστικών μέτρων που είχαν καταθέσει οι κάτοικοι εναντίον της εταιρίας κινητής τηλεφωνίας. ....

Σοβαρότητα ερωτηματικά προκύπτουν από τις ενέργειες του Υπουργείου για την έγκριση της κυκλοφορίας του φωτογράμιακου Lebaycid (δραστική ουσία fenthion) για τη δακοκτονία, το οποίο έχει απαγορευτεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά και από τις ΗΠΑ και την Αυστραλία.

"Να δωθεί άμεσα τέλος στη χρήση του Lebaycid" διαδήλωσαν στις 22/7 αγρότες από τις Βουκολίες και το Κολυμπάρι Χανίων, ζητώντας από το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης να πάψει να χορηγεί ένα φωτογράμιακο, ειδικό για τον δάκο της ελιάς, που έχει απαγορευτεί σε όλον τον κόσμο για την τοξικότητά του.

Οι αγρότες δεν δίσταζαν να μιλήσουν και για "διαπολοκή" καθώς το Υπουργείο βασίσθηκε στη σύμφωνη γνώμη της επιστημονικής επιτροπής του ειδικού φορέα προκειμένου να επαναφέρει προς χρήση ένα σκευασμα που εδώ και μια 5ετία έχει ανακωινώσει ότι θα αποσύρει.

Οι αγρότες απέκλεισαν για λίγη ώρα την εθνική οδό Χανίων - Παλιούφορος στο ύψος των Βουκολιών. Αυτό ήταν, σύμφωνα με τους μπάτσους, η ατία που ώθησε μια νεαρή γυναίκα 29 ετών από την Αλβανία να θέσει τέρμα στη ζωή της χθες μέσα στα κρατητήρια του Αστυνομικού Τμήματος Χερσονήσου, χωρίς κανείς από τους φρουρούς να αντιληφθεί το παραμικρό.

Η 29χρονη μετανάστρια συνελήφθη στις 3/8 στη διάρκεια ενός τυχαίου ελέγχου στην ευρύτερη περιοχή της Χερσονήσου. Διαπιστώθηκε ότι δεν είχε άδεια παραμονής και οδηγήθηκε στα κρατητήρια, προκειμένου να ξεκινήσει η διαδικασία για την απελασή της. ....

Κρεμίστηκε μέσα στα κρατητήρια για να μην απελαθεί! Αυτό ήταν, σύμφωνα με τους μπάτσους, η ατία που ώθησε μια νεαρή γυναίκα 29 ετών από την Αλβανία να θέσει τέρμα στη ζωή της χθες μέσα στα κρατητήρια του Αστυνομικού Τμήματος Χερσονήσου, χωρίς κανείς από τους φρουρούς να αντιληφθεί το παραμικρό. Η 29χρονη μετανάστρια συνελήφθη στις 3/8 στη διάρκεια ενός τυχαίου ελέγχου στην ευρύτερη περιοχή της Χερσονήσου. Διαπιστώθηκε ότι δεν είχε άδεια παραμονής και οδηγήθηκε στα κρατητήρια, προκειμένου να ξεκινήσει η διαδικασία για την απελασή της.

Όταν κάποιος προσπαθήσει να αποδώσει την έννοια της λέξης «ιδέα», να την καταλάβει και να την αναλύσει, άθελα του περιπλέκεται σε ένα τόσο χαοτικό θεματικό πεδίο που ο μίτος της Αριάδνης, η λογική, συναντά όλο και πιο συχνά τέλματα μέχρι που στο τέλος εκφυλίζεται εντελώς αφήνοντας σε, σε σκοτάδια γόρδιων συνειρημών. Απλές ερωτήσεις όπως «τι είναι ιδέα; Τι συνθέτει την ιδέα; Πως προκύπτει; Γιατί έχουμε ιδέες; Ποια ήταν η πρώτη ιδέα του ανθρώπου και τι ήταν τελικά αυτό που την ξεχώρισε από τα μέχρι τότε ζωάδη ένστικτα;» αποτελούν την εκκίνηση ενός χαοτικού ντόμινο πάνω στον θεμελιο λίθο της ανθρώπινης νόησης.

Παρόλο που τα λεξικά συμφωνούν στο ότι ιδέα δεν είναι η πραγματικότητα, αλλά η προσομοίωση της στον ανθρώπινο εγκέφαλο και τα όνειρα, οι οφθαλματίες, οι ψευδαισθήσεις και οι παρασθήσεις το επιβεβαιώνουν, η ιδέα είναι ότι πιο ισχυρό είχε ποτέ ο άνθρωπος και όμως ποτέ δεν κατάφερε να την ορίσει. Σύμφωνα με το βασικό αξίωμα της θεωρίας των συνόλων, στα μαθηματικά, που αξιώνει ότι δεν ορίζεται σύνολο (ή έννοια) που εμπεριέχει τον εαυτό του και κάτι άλλο, το ίδιο το ερώτημα «τι είναι ιδέα;» αποτελεί το πρώτο βήμα ενός απαγορευμένου από τη λογική ταξιδιού, μιας και όποια απάντηση κι αν δώσουμε στο ερώτημα αυτό, ο ορισμός να επιφέρει ούτως ή άλλως τουλάχιστον μια ιδέα. Όπως απ' ανέκαθεν (βλ.επιπεδή-σφαρική γη) και οι σχετική πρόσφατες θεωρήσεις της φυσικής περί αποσυνδιοριστίας και πολυδιάστατων συμπαντος που διατυπώνονται, όχι μόνο προσυπογράφουν το θεμιλωδες αυτό άτοπο, αλλά παρουσιάζουν μια πραγματικότητα σχετική και πολύ διαφορετική από τις ιδέες όλων μας. Το γεγονός αυτό δεν άφισε καθόλου αδιάφορη και την φιλοσοφία, που από τον Πλάτωνα με τον «μύθο της σπηλιάς», μέχρι τον παραλληλισμό της πραγματικότητας με κατακερματισμένο ονράνιο καθρέφτη του Μπακούνιν στο «Θεός και κράτος», συνδιάγεται και διερωτάται και σήμερα και για πολύ καιρό ακόμα, την σχέση ιδέας-πραγματικότητας. Όλη αυτή η οσλίτηρηση για την δομική μονάδα της σκέψης περιστρέφεται γύρω από την αντίληψη ότι ενώ υπάρχουν πολλές ιδέες, η πραγματικότητα είναι μία και η την αποτελεί η ύλη που μας περιβάλλει και η ενέργεια που αυτή εμπεριέχει. Έτσι η ύλη (και η ενέργεια που αντιλαμβάνομαστε και μετράμε με ακρίβεια μέσω συσκευών) γίνεται το μόνο σημείο αναφοράς που έχουμε, η μόνη ορθολογική βάση επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων.

Αυτό από την άλλη σημαίνει ότι η αξιολόγηση (άρα και η ζήτηση) του κάθε αντικειμένου δεν είναι απλά υποκειμενική, αλλά και ο σφραγός του κάθε κοινωνικού συστήματος. Αυτό που σήμερα αντιπροτάσουν οι καιροί και ιδιαίτερης ο καπιταλισμός, με τις γνωστές χοντροκομμένες και πρωτόγονες απόψεις του, είναι ότι αφού έχουν έτσι τα πράγματα αντί να κατανοήσουμε την ύλη, ας λατρέψουμε αυτή που ανασκευάσαμε και κατασκευάσαμε άρα και κατανοήσαμε, όπως ακριβώς έκαναν και οι ινδιάνοι με τα тотέμ. Ακρατός υλισμός. Να δοξάσουμε τον χρυσό, ως σφάδουμε για τα πετρέλαια, ας πετάξουμε τα παιδιά μας στις μηχανές για να παράγουμε όσο το δυνατόν περισσότερα υλικά αγαθά, για πάντα. Ένα παράλογο μοντέλο που δε δίνει απάντηση στο ποια είναι η πραγματικότητα και τι τελικά αξίζει περισσότερο ένα λουλούδι ή ένα εργοστάσιο, αλλά αντίθετως επιβάλλει στο άτομο την υπόκληση και την λατρεία των ανθρωπίνων κατασκευασμάτων, μιας και δογματικά, η αξία έχει ταυτιστεί με την σπανιότητά.

Όμως απ'τη φύση και την πείρα μας, όλοι κρατάμε από έναν παραμορφωτικό φακό και βλέπουμε την πραγματικότητα μόνο μέσα από αυτόν. Άλλος την βλέπει κόκκινη και άλλος μπλε, άλλος κίλη σαν από παπομπούκαλο και άλλος επαναλαμβανόμενη σαν από κρύσταλλο πολυελαίου. Όμως το βάζο παραμένει πάνω στο τραπέζι και ο μόνος τρόπος να το δούμε είναι να συνδυάσουμε τους φακούς μας, δηλαδή να ακούσουμε ο ένας τις ιδέες του άλλου και να πούμε ειλικρινά και χωρίς πρόσθετες εσκεμμένες διαστρεβλώσεις, ο ένας τις ιδέες του στον άλλο. Να ακούσουμε αυτόν που βλέπει μέσα από τον μπλε φακό να μας μιλά για κόκκινα αντικείμενα που υπάρχουν, αλλά είναι άορατα μέσα από το δικό μας κόκκινο γυαλί. Πρέπει να αποδεχτούμε ότι κάποιος από μας εστιάζει στις λεπτομέρειες με τον μεγεθυντικό του φακό αλλά έχει ανάγκη αυτόν που με τον κυρτό βλέπει μόνο την συνολική εικόνα και αντίστροφα. Δεν υπάρχουν καλές και κακές ιδέες, μόνο αυτές που διαστρεβλώνουν και αυτές που αποκαλύπτουν την πραγματικότητα. Και όταν μια παραμόρφωση διαπιστωθεί τότε εξαφανίζεται για πάντα σαν να μην υπήρξε ποτέ, βλέπεις τα μυαλά των ανθρώπων αλλάζουν όχι μόνο κατευθυνση αλλά και τον κόσμο γύρω τους. Ένα μυστήριο σήμπαν μας φιλοξενεί ενώ συνεχώς μας θυμίζει το πόσο μικροί είμαστε, ένας κόσμος τόσο όμορφος που σίγουρα δεν φτάνουν μόνο δυο μάτια να τον δεις.

Και αν οι ιδέες είναι αυτές που δίνουν φως στα μάτια σου για να δεις τον

Στοιχειώδη Δικαιώματα για τα υποήφρια όθρια της κρατικής καταστολής

Β.ΕΙΠΑΦΗ ΑΤΟΜΟΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΕ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΑΜΕΣΗΣ ΕΙΠΑΦΗΣ ΜΕ ΔΙΚΗΓΟΡΟ

Β(α) ΚΑΝΗΣ ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΗΣ ΣΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Κλήση μπορεί να σταλεί στο σπίτι μας σε δυο περιπτώσεις:

(α) Όταν γίνεται προανάκριση, μετά από γραφτή παραγγελία του εισαγγελέα. Σ' αυτή την περίπτωση πρέπει να αναφέρει αν καλούμαστε σαν μάρτυρες ή κατηγορούμενοι και να αναφέρει την συγκεκριμένη πράξη. Η κλήση πρέπει να είναι γραφτή, και πρέπει να μας δοθεί 24 ώρες πριν από τη μέρα που μας καλεί να παρουσιαστούμε. Η κλήση πρέπει να υπογράφεται από αστυνομό Β' και πάνω η διοικητή σταθμού ή τμήματος ή ειδικής υπηρεσίας.

Αν δεν πάμε στο Αστυνομικό Τμήμα ή ποινή είναι πρόστιμο ή κράτηση. (β) Πολλές φορές η κλήση που μας στέλνεται δεν είναι αιτιολογημένη (π.χ. καλείστε δι υπόθεσιν σας). Τυπικά και αυτή η κλήση είναι συνταγματική, όταν δεν καλείσαι στα πλαίσια προανάκρισης. Δεν είναι γνωστές καταδικες για παράβαση της υποχρέωσης προσέλευσης στο τμήμα.

Μπορούμε λοιπόν να μην πηγαίνουμε στο τμήμα, όταν δεν διευκρινίζεται γιατί καλούμαστε. Αν παρ' όλα αυτά πάει κάποιος στο τμήμα με βάση τέτοια κλήση, δεν πρέπει να κρατηθεί περισσότερο από τον αναγκαίο χρόνο για να δώσει εξήγησης για να εξετασθεί, και σε ακραίες περιπτώσεις μέχρι 24 ώρες.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ένα παράνομη ή βίαια προσαγωγή στο τμήμα με τη δικαιολογία ότι εκεί υπάρχει κλήση. Αν παρ' όλα αυτά μας πάνε εκεί, πρέπει να διαμαρτυρηθούμε, να ζητήσουμε να δούμε την κλήση, και να δούμε για ποιο λόγο μας καλούσε. Δεν πρέπει να κρατηθούμε περισσότερο από 24 ώρες.

Β(β) ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΑΡΤΥΡΑ

Μπορεί να κληθούμε να καταθέσουμε σαν μάρτυρες σε Αστυνομικό Τμήμα, Ανακριτή (δικαστικό), δικαστήριο. Αν κληθούμε νόμιμα δεν έχουμε το δικαίωμα να αρνηθούμε τη μαρτυρία μας (αρθ. 209 Κ.Π.Δ.).

η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών μας είναι απαίτηση με το δάχτυλο στην οκανδάλη

Το άσυλο κρατήστε το εσείς που το χρειάζεστε.

κόσμο και αν οι ιδέες είναι αυτές που κινούν τα χέρια σου για να τον φτιάξεις και να τον αγκαλιάσεις, τι θα γινόταν αν κάποιος έβραε στο δικό σου μυαλό τις δικές του ιδέες; Τότε λογικά, θα κάνατε τα ίδια πράγματα! Θα φορούσατε τα ίδια ρούχα, θα είχατε τις ίδιες συνήθειες, θα αγοράζατε τα ίδια πράγματα, θα είχατε το ίδιο κούρεμα, τις ίδιες απόψεις, το ίδιο lifestyle (μιας και τα lifestyles αποτελούν και ολοκληρωτικό αίτιο και αιτιατό...) και αν είχε καταφέρει ναβάλει όλες του τις ιδέες στο δικό σου κεφάλι θα κάνατε ακόμα και τις ίδιες κινήσεις... θα χιτίζατε τον ίδιο κόσμο... τον δικό του κόσμο. Και ο δικός σου; Ένας κόσμος που εκτράφηκε πριν καν γεννηθεί... Και αν αυτός ο κάποιος φύτευε σε όλους μας τις ιδέες του; Θα κάναμε όλοι το ίδιο... Η πρώτη του κίνηση που μου ηρθε μετά την απάντηση ήταν καρμινό η ερώτηση, ο Αδολφος να σηκάνει το χέρι μπροστά από την ορδάρικα και από κάτω άπειροι μικροί Αδολφοι να κάνουν το ίδιο, ντυμένοι το ίδιο, δηλώνοντας το ίδιο «Hit Heil», «Άβε Κάισαρ», «Άλλαχ ακμάρ»... «Ολοκληρωτισμός» μου ξέφυγε ψιθυριστά λες και κάτι με φόβισε να το πω δυνατά... έκαναν όλοι το ίδιο... Παρελάσεις, χιτλερικές ομιλίες, σταλινικές ομιλίες, θεία μυστηρία, κινέζικες γυμναστικές επιδείξεις, όλοι μια πραγματικότητα, μια ιδέα, ένας παραμορφωτικός φακός του κορυφαίου ηγέτηκού ενός, τίποτα άλλο. Τι είναι όμως, αυτή η μια ιδέα που δολοφονεί όποια άλλη σταθεί δίπλα της; Από πού αντλούν τόση δύναμη οι ολοκληρωτικές ιδέες; Δόγμα.

Δόγμα είναι η αυτοαποδεικνύομενη θεωρία που η δύναμη της είναι αφόρηνα η άρνηση της αμφιβολίας και αφετέρου η κατήχηση του απολτου. Γι'αυτό και στηρίζεται στην πίστη και στην «απόλυτη αλήθεια». Ένας τόσο παραμορφωμένος φακός που βλέπει τους άλλους φακούς σαν τον χειρότερο εχθρό, εξαφανίζοντας κάθε ελπίδα για την

αποκάλυψη της αληθινής πραγματικότητας. Μια οπτική που διαμορφώνει το αμαρτηρό, νοηματικό και αυτοκαταστροφικό σήμερα. Ένα μάτι, που πρέπει υποχρεωτικά να δεις τα πάντα, μόνο μέσα από αυτό... αλλιώς... τρέχα να τον κρυφτείς. Ένα ψέμα που απαγορεύει βίαια το ψάξιμο της αλήθειας που κρύβει, που καταδικάζει σε θάνατο (σε πυρά τότε, σε πείνα σήμερα...) όποιον το αποκαλεί αυτό που είναι, ψέμα δηλαδή. Το δόγμα δεν αλλάζει ποτέ, αφού δεν αμφισβητείται καν. Η πίστη ή θα είναι απόλυτη ή δεν θα υπάρχει, γι' αυτό και συνήθως είναι γραμμένο σε ιερά κείμενα-αυθεντές όπως το Ευαγγέλιο, το Κοράνι, το Κόκκινο βιβλιάρακι του Μάο κτλ. Το δόγμα υποβαθμίζει και

τασалаπατεί τον λογικό έλεγχο, όπως και όποιον πάει να τον ασκήσει

πάνω του, σε όλα τα κοινωνικά επίπεδα, μπλοκάροντας έτσι την

διακίνηση των ιδεών από τα κάτω της εξουσιαστικής

πυραμίδας προς τα πάνω, και αφαιρώντας

τελικά το δικαίωμα «αξιόπιστης άποψης» από τις μάζες, μιας κι όταν μιλάει ο θεός, όλοι σιωπούν και τα χρηματιστήρια ερμηνεύουν...Αποτελεί δηλαδή ένα φράγμα ιδεών και δίνει το πρόνομο της «αξιόπιστης άποψης» μόνο μέσω των θεσμών μόνο σε κάποιους. Στην ελίτ. Σε αυτούς που θέρουν, συντηρούν και επεκτείνουν αυτό το ψέμα. Σε αυτούς που το χρησιμοποιούν για να ερμηνεύουν την λέξη «ελευθερία» κατά τι τους βολεύει στα πλήθη, ενώ ταυτοχρόνως την κατανέμουν άνιστα στην κοινωνία είτε με πεισό, είτε με γκολπ, είτε με φοιρές. Σ'αυτούς που και οι «σεμιοί και ταπεινοί» είναι «θέλημα θεού» (εννοίες και πράνουν...) να μοιράζον υπονώσεις και δικαιώματα... Αυλή, κλήρος, κερβιέρηση, κόμμα, πιστά, άρχουσα τάξη, ηγεσία γενικώς. Εξ ου και η ιεραρχία. Όσο πιο κάτω στο ψέμα ή όσο πιο "κοντά" σε αυτόν που το είπε πρώτος, τόσο πιο ψηλά. Δεν έχει σημασία εν τέλη ποιος ή γιατί είναι ο αρχηγός, αρκεί να δοξάζεται, έτσι κι αλλιώς «η εξουσία διαφθείρει, η απόλυτη εξουσία διαφθείρει απόλυτα», έχουν τον τρόπο τους, βλέπεις, οι θεσμοί να φέρνουν τους ανθρώπους στα μέτρα τους...

Η ελίτ χρησιμοποιεί την δογματική εξουσία με τη λογική του ταχυδακτυλουργού, χωρίς την ειλικρίνεια του. Εμφανίζουν το αιτιατό, το αποτέλεσμα σαν φαντασμαγορικό θαύμα, ενώ κρυφά και σκοτεινά έχουν εννοχηστρώσει το αίτιο πίσω απ' τις πλάτες των πολλών. Ξαφνου γεμίζει ο γάμος της Κανά κρασιά απ'το κρυσό των μυστικιστικών κελάρ ή χορεύει ενθουσιασμένος ο ψεύτικος σκάκτης μετά το «θείο άγγηγμα» και λίγο καιρό μετά ο αυτοκράτορας με το αιμοσταές σπαθί και τον σταυρό στο στήμμα σκατεύει γενεές γενεών ερμηνεύοντας την «απόλυτη αγάπη» που ο θεός του έμαθε να δείχνει. Από λόγους που δεν έμαθε κανείς, μόνο εικασίες διατυπώθηκαν, έπρεσε ως εκ θαύματος ο γενικός δείκτης τιμών και εξαφανίστηκαν χιλιάδες πεινασμένα παιδιά στον τρίτο κόσμο σαν από κούνημα ραβδιού, χωρίς κανένα να ενδιαφέρει ότι δεν καθορίζει η τιμή του χρυσού ή του πετρελαίου την τιμή του ψωμιού, αλλά η κούραση του εργάτη. Όσο πιο παλιό και χοντρό το ψέμα, τόσο καλύτερα για το εξουσιαστικό δόγμα, μιας και τα ταχυδακτυλουργικά του σήμερα ξεπερνούν κατά πολύ τα «θεία θαύματα» του τότε. Έτσι, όσο πιο καθυστερημένη και μες την άγνοια ήταν η ανθρωπότητα όταν αποδέχθηκε το δόγμα, τόσο λιγότερο λογικό έλεγχο είχε αυτό δεχτεί και τόσο πιο ισχυρό είναι (βλ. «Μακρίοι οι πτωχοί το πνεύμα!...»). Με αποτέλεσμα η καθγιαγιασμένη και καθόλα «αξιόπιστη» και «θαυματουργή» εξουσία που προκύπτει, άμεσα να νομιμοποιεί την άσκηση βίας από μέρος της χωρίς καμία αντιστάση, θείκο τουλάχιστον... Αυτή η εξουσιαστική βία, που πηγάει από το δόγμα, ασκείται πρώτ απ' όλα για την προστασία του (εκαθαρίζει αμφισβητήιών), δημιουργώντας ένα φαινομένο ανάδρασης*: που αυξάνει την εξουσία και την ισχύ της βίας της επ'άπειρον. Το θείο – θρησκευτικό δόγμα, το παλαιότερο όλων, έχει στοιχειώσει το ανθρώπινο μυαλό εδώ και τουλάχιστον 6000 χρόνια. Ενώ άλλα δόγματα όπως αυτό του έθνους – κράτους, της ανωτερότητας της άριας φυλής και του δικτάτορα του φολεταρίτου (ή Γ.Γ.) αματωκόλησαν την ανθρωπότητα τον προηγούμενο αιώνα. Κανένα δόγμα, όσες ανθρωπίνες ζωές κι αν αφαίρεσε, δεν κατάφερε να επεκτείνει τη σήψη στο σύνολο της ζωής του πλανήτη, παρά μόνο αυτό της επ'άπειρο παραγωγής μέσω της επ'άπειρο ανθρώπινης και περιβαλλοντικής εκμετάλλευσης. Δηλαδή το δόγμα του καπιταλισμού, που γίνεται απτό στην υφή της θεότητας του χρήματος... Όσο το δόγμα αυτό επιβεβαιώνεται όλα πάνε καλά, τα χρηματιστήρια ανεβαίνουν χαρούμενα, και τα παιδιάκια στην Αφρική ξεφυγούν σε κανονικούς για την ανάπτυξη (της δύσης) ρυθμούς. Όταν όμως σταματά ή η κατανάλωση, ή η παραγωγή ή εκμετάλλευση του ανθρώπου και της φύσης που αυτή συνεπάγεται, έστω και λίγο τότε το δόγμα αμφισβητείται κι αγριεύει ρίχνοντας τα χρηματιστήρια κι απαιτώντας αίμα, αίμα χιλιάδων αθώνων. Σφαιρες στους υπανάπτυκτους, φλοιας και όπλο στους εξεγερμένους αμφισβητές, φόβος παντού. Όσοις δε το σέβεται, να το φοβάται, δηλαδή αξιώνει να έχεις έτσι ή αλλιώς το στόμα κλειστό. Το ένα ψέμα φέρνει το άλλο, λένε, κι έτσι το μεγάλο ψέμα γεννά μικρότερα ψέματα, που η αμφισβήτηση τους στους καιρούς μας δεν έχει σημασία. Δόγματα όπως η παράλογη αξία των εκατομμυρίων τόνων χρυσού του πλανήτη, η πολυτιμότητα μικρών βράχων που ονομάζονται «πολύτιμοι λίθοι», η θεοποίηση του δολαρίου και του ευρώ που έχουν αντικρίσμο στο θεό (!) (όπως γράφει το δολάριο σήμερα "TRUST IN GOD", ενώ όταν είχε αντικρίσμα σε χρυσό έγραφε "TRUST IN GOLD") δηλαδή στο τίποτα του το αισχρό δόγμα της ιδιοκτησίας των ιδεών (πνευματικά δικαιώματα) που τις αλισσοδένει με τις προαναφερθείσες

φαντασιακές έννοιες.

Η ανελαστικότητα και η αδιάλλακτη φύση του κάθε δόγματος στο οπλοστάσιό της εξουσίας, της δημιουργεί ένα βασικό πρόβλημα στην εφαρμογή του. Ο εξουσιαστής (άρα και το δόγμα που τον ορίζει) θα υποστεί τη λαϊκή διαρρέσκεια είτε λόγω της συνεχούς καταπίεσης της

μάζας εντολή την εντολή, είτε λόγω διαχειριστικών λαθών του, τα οποία απαξιώνουν το αλήθιο του δόγματος de facto. Αυτήν την ελαστικότητα εφαρμογής των δογμάτων και την κοινωνική συναίνεση που τόσο ανάγκη είχε η εξουσία χωρίς να κάνει βήμα πίσω στην καταστροφική για αυτήν ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, την βρήκε σε μία ιδιοφυή ιδεολογικοπολιτική μίξη. Δημοκρατία και εκπροσώπηση δύο σε ένα. Η αμεσοδημοκρατία, όπως αναγκαζόμαστε να την αποκαλούμε σήμερα λόγω της προαναφερθείσας παραθοράς της είναι ένας αρχαίος μηχανισμός απόφασης μιας ομάδας, μέσω της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών. Η τεράστια αποτελεσματικότητα και η δυναμική της ήταν ο λόγος που η αθηναϊκή εξουσία όχι μόνο κατάφερε να καθυποτάξει τους πολλαπλάσιους από τους αθηναίους δούλους που είχε αλλά και το μεγαλύτερο μέρος του τότε γνωστού κόσμου υπό την αθηναϊκή συμμαχία. Η εκπροσώπηση από την άλλη αποτείλεσε την φωνήη δικαιολογία του κάθε ηγεμόνα ή ηγεμονικής ομάδας της ιστορίας. Η δογματική άποψη τους δηλαδή, ότι αυτοί γνωρίζουν όλες τις ιδέες των υπηκόων τους και αυτοί επιλέγουν ποιες, τότε και που θα εφαρμοστούν, εκπροσωπώντας τους. Το δόγμα που θα εφάρμοζε ιδανικά όλα τα υπόλοιπα, χαρίζοντας στην εξουσία την πολυπόθητη, κοινωνική συναίνεση και την απαλλαγή της από την δογματική ανελαστικότητα που τόσους αιώνες είχε ανάγκη, είχε γεννηθεί. Ονομάστηκε αντιπροσωπευτική δημοκρατία, ένα ολιγαρχικό υβρίδιο με βιτρίνα λαϊκής κυριαρχίας. Δεν υπάρχουν μόνο τόσες ιδέες όσα και τα κόμματα. Μπορεί, ένα ιδέα να γεννά ιδέες και να προέρχεται από άλλες, αλλά έχει τον στέμμη σκατεύει με τις πρόγονες και τις απόγονες της σψη ένα άτομο με τους προγόνους του και τους απογόνους του. Έτσι η εικονική δημοκρατία του σήμερα αποτελεί έναν ακόμα φραγμό στην ελευθερία των ιδεών, για κάθε κοινωνικό θέμα ενώ υπάρχουν άπειρες απόψεις, λύσεις και προτάσεις, ιδέες δηλαδή, η δημοκρατία εντέλει προτείνει τις εξής παρόμοιες συνήθες πέντε, των εξής πέντε διεφθαρμένων απ'την εξουσία, το χρήμα και το γαλάδιο αίμα κομμάτων, διαγράφοντας όλες τις άλλες οπτικές, εκτελώντας στο απόλυτο το δογματικό αυτό πεπρωμένο... Μα το χειρότερο είναι ότι χαρίζει στις μάζες την ψευδαίσθηση της ελευθερίας απόψεων. Μα καλά δεν αναρωτήθηκες ποτέ ότι όποιον κι αν ψηφίζεις πάντα λάθος αποδεικνύεται...;

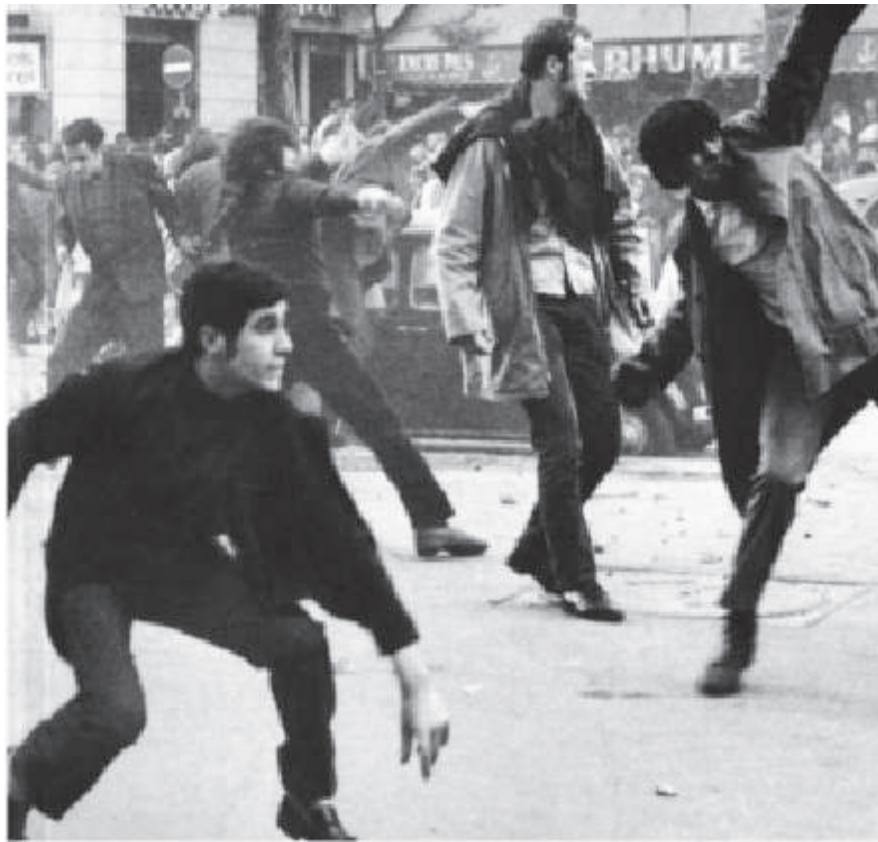
Το πιο μεγάλο και πιο λατρευτό тотέμ των καιρών στις δυτικές κοινωνίες αποτελεί αυτό του εαυτού. Η ανάδειξη του εαυτού σε είδωλο και κέντρο αναφοράς κάθε ιδέας του ατόμου που συνονυχίζει στο δόγμα «κοίτα την πάρτη σου και άσε τους άλλους...» είναι κάτι που αν και εσκεμμένα συγχέεται, απέχει πολύ από τον αυτοσεβασμό που πηγάει από την αυτογνωσία. Αυτό επιβάδ τοξικά για κάθε ιδέα κοινωνικής συνείδησης στο άτομο, την ανάγκη δηλαδή να μεταδώσει τις ιδέες του και την δράση του στο σύνολο. Η καλλιέργεια της γνωτικής ψυχουσύνθεσης από τα πρώτα βήματα κάθε παιδιού, εκτός από το μόνιμο άγχος της κάλυψης κάθε βουλημικής επιθυμίας του θεικού εγώ, που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην απογοήτευση και την κατάθλιψη, βάζει άλλο ένα μεγάλο φρένο στην ελεύθερη διακίνηση των ιδεών. Ένας εγωιστής ανταγωνίζεται και δεν πειθίζεται ποτέ, βλέπεις η δογματική φύση του θεού είναι να διεκδικεί το αλάθητο.

Παρόλα αυτά η νέα ιδέα έχει την τάση να μεταδίδεται σαν ίος στα κοινωνικά στρώματα. Ο φιλόσοφος Καντ ανέφερε χαρακτηριστικά: «Τις νέες ιδέες αρχικά κάνουν ότι τις αγνοούν. Μετά τις συκοφαντούν. Μετά τις πολεμούν. Μα στο τέλος οι νέες ιδέες νικούν...». Αυτό είναι ένα μοντέλο αντίδρασης σε μια νέα ιδέα που μπορεί να αποτυπωθεί και τοιαυτά και κοινωνικά. Θεμιλωδείς έννοιες της εξουσίας όπως η θρησκεία, το κράτος, η ιδιοκτησία και η πυρηνική οικογένεια αμφισβητούνται από πολύ μεγάλες κοινωνικές μερίδες ατόμων και φωτεινές προσωπικότητες της φιλοσοφίας και της κοινωνιολογίας. Η θέση «ο Θεός πέθανε» του Νίτσε και το βιβλίο «η φαντασιακή θέοπιση της κοινωνίας» του Καστοριάδη είναι δυο μόνο από τα κρίσιμα νοητικά γεγονότα για το σύγχρονο ανθρώπινο πνεύμα, εμφυσώντας του τη δύναμη της απελευθέρωσης από τα αιώνια δεσμά των οργανωμένων εξουσιαστικών ιδεών.

Η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών συνίσταται στην ελεύθερη διατύπωση και στην ελεύθερη επιλογή των ιδεών από το άτομο, δυνάει και λαβείν δηλαδή. Στι μηχανή πάνω σε αυτόν τον άξονα διαμορφώθηκε όλη η ροή της ανθρώπινης ιστορίας. Δύο ισχυρές δυνάμεις, η επιβολή του ψεύδους

και η αναζήτηση της Αλήθειας. Η μία φανταχτερή και χρυσοποίκιλτη με τη βοήθεια του κάθε θεού και του κάθε αυτοκράτορα με όπλα το αίμα και το ψέμα, προσφέρει και προσφέρει απλόχερα στην ανθρωπότητα πολέμους, σφαγές, πόνο, δάκρυα, δουλεία, μιζέρια, όλεθρο, μεγάλους στρατηλάτες, ηγεμόνες, μητροπολίτες, και εκατομύβες νεκρών.

αυτοκαταστροφή και ατόφια παρακή, κυρίως όμως απαγόρευση των ιδεών της ανθρωπότητας, το αίτιο και αιτιατό της ύπαρξης της δύναμης αυτής. Η άλλη, απλή, συγκρατημένη και ποτέ σίγουρη, δεν έχει και δεν είχε ποτέ ανάγκη τα χρυσάφια, τα διαμάντια, ή το πλάνο ύψος του θρόνου για να λάμψει φως, πάντα ακατανόητη και μακρινή για τους εξουσιαστές. Αυτή η δύναμη δεν μιλά πολύ, κυρίως πειραματίζεται, αναλύει, συνθέτει και σκέφτεται δημιουργώντας, βλέπει και η αλήθεια λέγεται με λίγα λόγια. Είναι η δύναμη του ορθολογισμού που αποτελεί τον κινητήρα της επιστήμης και την εκρηκτική ύλη του διαφωτισμού και των μεγάλων κοινωνικών επαναστάσεων που τον ακολούθησαν, την τροφή των μεγάλων φιλοσόφων, το μεγάλο νοητικό γεγονός σε κάθε μεγάλη στιγμή του ανθρώπου. Στις χιλιάδες και πολυάριθμες μάχες τις

αυτοκαταστροφικής μανίας των αιμοβόρων μακελάρηδων, ο ορθολογισμός έχει να αντιπαραθέσει τα μεγάλα, αδούρβα άλματα του Ανθρώπου στην απελευθέρωση της ιδέας, επινόηση της γλώσσας, γραφή, τυπογραφία, internet και αυτά είναι τα ορόσημα μόνο, που άλλαξαν εσχές στην ιστορία του ανθρώπου. Ορόσημα επαναστατικής έκρηξης ελευθερίας σκέψης, που γεννήθηκαν πανικοβállοντας κάθε εξουσία που είτε προστάθηκε να τα φυλακίσει μέσα σε συμπαγείς πυραμίδες, είτε να ορίσει τον Γουτεμβέργιο ως αντίχριστο και να περιορίσει την τυπογραφική μηχανή του σε εκτυπώσεις της βιβλίου. Όσο για τη φήωση του internet, στην Κίνα δουλεύουν χιλιάδες κίτρινα κατ'επιλογήν μωρηγία που απαγορεύουν την πρόσβαση σε χιλιάδες sites τη μέρα, όμως επειδή βλέπουμε ότι και τα ντόπια σάινα ξερογλειφούνται καλύτερα να ξέρουν ότι την απάντηση πολλών από εμάς μπορεί να την βρουν βαθιά μες στο μυαλό τους, φωτεμένη με αναγκαίο μίσος...

Ο ορθολογισμός σαν θέση είναι αντιδιαμετρική με αυτή του δόγματος. Στηρίζεται στην αμφιβολία και τη διαφενισιμότητα. Η αυτοαναίρεση των ιδεών δεν αποτελεί παρέκκλιση αλλά βασική προϋπόθεση για την εξέλιξη του. Στο δογματικό οικοδόμημα δεν υπάρχει κανένα φαινόμενο που να διαμενέει τον πυρήνα της θεωρίας, ενώ στον ορθολογισμό αν δούμε αντικείμενα να πηγαίνουν προς τα πάνω αντί να πέφτουν, ο Νεύτωνας και οι νόμοι του πάνε στον αγύριστο. Ορθολογικός είναι κάθε ισχυρισμός για τον οποίο υπάρχει μέθοδος διάφενσης του («κρίτήριο της διαφενισιμότητας» Καρλ Πόπερ). Για τον ορθολογισμό, σημασία έχει η πιο πρόσφατη, η νέα ιδέα, που έχει περάσει μέσα από το λογικό έλεγχο της πείρας του παρελθόντος, διαδεχόμενη μια παλιότερη, ανυπομονώντας για την απόρριψη της από μια ακόμα πιο νέα, πιο προωθημένη. Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθεί ότι θα ήταν σημαντικό σφάλμα να θεωρησόνεται ότι η επιστήμη που κινείται απ' αυτόν, δουλεύει πάντα για το καλό της ανθρωπότητας, είναι και ήταν πάντα το μέσο. Ο γνωστός παραλληλισμός της με το μαχαίρι που είτε

κόβει το ψωμί είτε αφαιρεί ζωή, τα λέει όλα. Στις μέρες μας βρίσκεται ως επί το πλείστον σε φωνικά χέρια, όμως κι αυτό δεν είναι απόλυτο. Η

εξουσία πάντα έχει ανάγκη την επιστήμη και την τεχνολογία που αυτή παρέχει, για να επιβληθεί στις μάζες και να επιβιώσει από αυτές, γι' αυτό κατά παρέκκλιση σταμάτησε να καίει επιστήμονες στην πυρά της εκκλησίας. Ο επιστομολογός όμως τρόπος, ο ορθολογισμός δηλαδή, κάνει σήμερα την επιστήμη να καλπάζει, αυξάνοντας με ιλιγγιώδη ρυθμό τις μεγάλες προκλήσεις της, σε μία ανθρωπότητα που η πολιτική της ανωριμότητα θυμίζει παιδί που παίζει με πιστόλι. Η πιο σημαντική αντιπρόταση σε αυτήν την διαφανιόμενη και πιθανότατα προσεχή κοινωνική κατάρρευση μέσα σε ένα περιβαλλοντικό κρείπιο, είναι η Αναρχία. Η Αναρχία, μέσα από τη συνδιαμόρφωση και το συναγωνισμό του κοινωνικού συνόλου παράγει έναν τεράστιο όγκο ιδεών που μέσα από την ορθολογική σύγκρουσή τους είτε Αλληλοαναιρούνται, είτε συνδιαμορφώνονται, είτε διαχωρίζονται ειρηνικά με την προϋπόθεση της συνύπαρξης. Ένα νέο σύστημα που έχει βαλθεί να δει την πραγματικότητα μέσα από τα μάτια

όλων μας, σβήνοντας μία μία τις παραμορφώσεις της. Ένα σύστημα που μέσα από την αμφισβήτηση του σίγουρου φαινοσθε, αναζητά αμφιβάλλοντας το είναι. Ένα σύστημα κοινωνικής οργάνωσης που θεωρεί «πολύτιμο λθω» το ημιδιαφανές βότσαλο ως μέσα από το οποίο βλέπουμε ο καθένας μας τον κόσμο. Ένα σύστημα ελεύθερης διακίνησης ιδεών από τα κάτω προς την κορφή της εξουσιαστικής πυραμίδας με μόνο σκοπό το κάμψιμο της. Ο φόβος και ο τρόμος κάθε εξουσίας, μιας και δεν έχουν χρήμα για να μας αγοράσουν, δεν έχουν θεό για να μας φοβίσουν, δεν έχουμε πατρίδα για να δώσουμε λόγο στις πράξεις των προγόνων μας, δεν έχουμε αρχηγό να μας προδώσει. Μόνο με τη βία ευελπιστούν να σπάσουν τα κεφάλια που κουβαλούν «αυτά τα μυαλά», για αυτό μας βαράνε στον κεφάλι με ανάποδα γκλοπ όταν πέφτουμε στα χέρια τους.

Όμως η βία δεν είναι ταμπού για εμάς που εξεγειρόμαστε. «Η βία είναι απαραίτητη μέχρι εκεί που αλλάζει τον κόσμο προς το καλύτερο» όπως καταθέτει ο Αλμπερ Καμί. Εξάλλου, θεωρώ πως ένας βίαιος αγώνας παρόδες τις αναμενόμενες ηθικές εκτροπές που κάθε τέτοιος έχει, εντέλει δεν είναι άδικος όταν πρόκειται για έναν αγώνα με σκοπό το χαμόγελο του κάθε παιδιού και την κάλυψη των βιολογικών αναγκών του κάθε ανθρώπου. Η βία δεν είναι ταμπού για μας στο σημερινό σύστημα, λόγω του ότι δεν υπάρχει ελευθερία διακίνησης ιδεών, άρα δεν γίνεται να αλλάξει από μέσα αλλά απλώς να μεταμορφώνεται συνεχώς μένοντας κατ' ουσία το ίδιο. Και δεν θα είναι ταμπού όσο δικαιούνται να διαμορφώσουν τον κόσμο μόνο οι ιδέες των ευπόρων, σπουδασμένων Αμερικάνων κι Ευρωπαίων στα κατευθυνόμενα εκπαιδευτικά συστήματα, όσο δηλαδή το 3% του παγκόσμιου πληθυσμού καθορίζει τις τύχες του

97%... Όσο οι πιθανότητες, το πιο υπέροχο μυαλό, που τα μπορούσε να προσφέρει λύσεις στους γεμάτους προβλήματα καιρούς που βιώνουμε, να τρεκλίζει απ' την πείνα κάπου στην Αφρική, είναι συντριπτικά μεγάλες... Όσο η συντριπτική πλειονοφρία των υπέρκοιτων μυαλών της ανθρωπότητας έχει αυτήν την τύχη... Η βία θα είναι απαραίτητη.

Δεν μπορούν τα αντισώματα του τιτάνιου καπιταλισμού να μας αναγνωρίσουν και ο περετός της βίας και της καταστολής που με ζήλο ασκεί δε μας πτοεί από ότι φαίνεται, αυτόν εξουθενώνει. Ότι δε μας σκοτώνει μας κάνει πιο δυνατούς. Κάθε δάκρυ από τα δακρυγόνα τους, κάθε φλόγα τυλιγμένη σε μπάτσος ζωντανώνει το ένστικτο της αυτοσυντήρησης όχι μόνο του σώματος αλλά και των ιδεών μας. Γιατί τα μυαλά και οι ιδέες, ήρην αυτά που ανεπτύχτην τον άνθρωπο στο τόσο υπέροχο μα και τόσο επικινδυνό πλάσμα που είναι. Κρατήστε λοιπόν το άσλο για εσάς που το χρειάζεστε για να κλειδώσετε μέσα τον Νίτσε, τον Μαρκίσιου Ντε Σαντ και τόσα άλλα ελεύθερα μυαλά που καθημερινά εκκενώνετε ηλεκτρικά, ηλεκτρονικά και σε απευθείας μετάδοση. Κρατήστε το για σας που λοβοτομείτε τα πιο παραινέδια μας όνειρα, που κλειδώνετε τις πιο ελεύθερες ιδέες, εμείς θα έρθουμε στον ύπνο σας να σας πάρουμε αυτό που μας ανήκει...

■/ Το μύλο

*ομάδα με σχεδόν πανομοιότυπες καταναλωτικές επιλογές, κοινή και οικονομολογικά ' κοινωνικές γκροπρές κοινής συμπεριφοράς, διαπιστωμένες αλλά και άνωθεν ταξικά, επιβαλλόμενες στις μάζες με βάση την φρουδική θεωήρηση.

*(βλ.θεωρ. χάους, φαινόμενα + κ - ανάδρασης) ένα φαινόμενο το οποίο ανακυκλώνει το αποτέλεσμά του ενισχύοντας(+) ή εξασθενώντας(-) το επ' άπειρον. π.χ. ο χαρακτηριστικός ήχος όταν πλησιάζει το μικρόφωνο στο ηχείο.

Στοιχειώδη Δικαιώματα για τα υποήφρια όθρια της κρατικής καταστολής

Η κλήση πρέπει να μας έχει δοθεί τουλάχιστον 24 ώρες πριν και να αναφέρει την υπόθεση. Αν δεν πάμε να καταθέσουμε μπορούν να μας κάνουν βίαια προσαγωγή ή να μας επιβάλλουν πρόστιμο. Επιπλέον αν δεν καταθέσουμε στο δικαστήριο χωρίς να υπάρχει κάποια δικαιολογία εκτός από πρόστιμο μπορεί να καταδικαστούμε για απείθεια (φυλάκιση από 10 μέρες μέχρι έξι μήνες).

(1) Κατάθεση μάρτυρα σε τμήμα ή σε ανακριτή.

Η κατάθεση μάρτυρα, γίνεται χωρίς την παρουσία δικηγόρου. Μπορεί ένας μάρτυρας, αργότερα, να μετατραπεί σε κατηγορούμενο αν από την κατάθεση του ή από άλλα στοιχεία φαίνεται πιθανότητα και δικής του ενοχής. Η κατάθεση που θα έχει δώσει σαν μάρτυρας μπορεί και να χρησιμοποιηθεί εναντίον του, αν ενοχοποιείται για κάτι, αν και τυπικά αυτό απαγορεύεται.

Όπως προαναφέρθηκε δεν μπορούμε να αρνηθούμε να καταθέσουμε. Αντίθετα μπορούμε να πούμε "δεν ξέρω". Σύμφωνα με τον Νόμο, δεν πρέπει να μας κάνουν ερωτήσεις για την προσωπική μας κρίση σε ζητήματα που δεν σχετίζονται με την υπόθεση, όπως: Και σε ερωτήσεις σχετικά με τις πεποιθήσεις μας.

Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να καταθέσουμε για γεγονότα, από τα οποία μπορεί να ενοχοποιηθούμε για οποιοδήποτε αδίκημα, όπως και σε ερωτήσεις που από τη φύση τους απευθύνονται σε κατηγορούμενους (π.χ. που ήσουν τη συγκεκριμένη νύχτα κλπ).

Αν τώρα καταθέσουμε για κάτι, πρέπει να δηλώσουμε από που το μάθαμε (και αν ακούσαμε για κάτι, ποιος μας το είπε). Την κατάθεσή μας μπορούμε να την υπαγορεύουμε και να ζητήσουμε να γράφονται όσα λέμε, σχεδόν αυτολέξει.

Στο τέλος διαβάζουμε αυτά που γράφτηκαν και υπογράφουμε την καταθέση μαρτύρα.

Σημείωση: Η κατάθεση, θα γράφει στην αρχή ότι πρόκειται για κατάθεση μάρτυρα. Αλλιώς δεν υπογράφουμε.

Κατάθεση μάρτυρα στο δικαστήριο

(1) Ισχύουν οι είπαμε στην κατάθεση μάρτυρα σε ανακριτή.

(

■ η εκπαίδευση ως κατασταλτικό μέσο

*“Κι οι δάσκαλοι της νεολαίας γδαρτάδες,
κόβουν στα μέτρα τους τους μαθητάδες,
κάθε σημαίας πλαισιώνουν τους ιστούς,
με ιδεώδεις υποτακτικούς,
που είναι στο μυαλό νυθροί,
μα υπακοή έχουν περισσή,
τους έχω θαρρεθεί.”*
(Βόλφ Μπίρμαν)

Άλλος ένας χρόνος μέσα στα "γκουλάγκ" για ανηλίκους. 11 Σεπτεμβρίου αρχίζουν και πάλι τα σχολεία.

Στην Ελλάδα λοιπόν έχουμε ένα από τα πιο άθλια εκπαιδευτικά συστήματα. Το γυμνάσιο και το λύκειο είναι απλά μια προετοιμασία για τις πανελλήνιες. Από την τρίτη γυμνασίου και την πρώτη λυκείου πολλά παιδιά αναγκάζονται να κάνουν φροντιστήρια για να περάσουν την τάξη. Αυτό συμβαίνει γιατί συνήθως δεν διαβάζουν ή δεν προσέχουν στην τάξη. Μα φυσικό δεν είναι να μην διαβάζουν με τόσους τόνους εργασίας που έχουν να κάνουν;

Σε άλλες χώρες δεν πηγαίνουν καν φροντιστήρια πράγμα αδιανόητο για τα ελληνικά δεδομένα. Φυσικό δεν είναι λοιπόν να μην διαβάζουν, εφόσον με το που γυρίζεις σπίτι έχεις να διαβάσεις για τα αγγλικά ή γερμανικά ή και γαλλικά που έχεις το απόγευμα, να πας στο μάθημα και μετά να γυρίσεις για να διαβάσεις, να μην διαβάσεις τελικά ή από το πολύ το διάβασμα και την κόυραση να τα κάνεις μια ωραία τσιτάη σαλάτα και τελικά να πας σχολείο και να είναι σαν να μην έχεις διαβάσει τίποτα;

Από την άλλη εκτός της κόυρασης και της εξάλειψης του ελεύθερου χρόνου σου υπάρχει και το πενταμελές συμβούλιο της κάθε τάξης και το δεκαπενταμελές ολόκληρο του σχολείου. Έτσι από το δημοτικό που έχεις το πενταμελές συμβούλιο μαθαίνεις να αφήνεις τις ευθύνες σου σε άλλους και να αφήνεις αυτούς τους άλλους να αποφασίζουν για σένα. Μαθαίνεις έτσι την αρετή της "αντιπροσωπευτικής" δημοκρατίας! Γιατί το να ψηφίζεις κανείς μόνο, στην ουσία είναι αδιαφορία για τα κοινά και όχι συμμετοχή στην αυτία.

Εκτός από αυτό υπάρχουν και οι κανόνες-νόμοι οι οποίοι φαινομενικά ισχύουν για όλους. Τι σόι ισονομία θα είχαμε αλλιώς; Ας πάρουμε για παράδειγμα τον κλασικό κανόνα-νόμο: Πασογυρεύεται το κάπνισμα μέσα στο σχολείο. Άμα πιάσουν ένα μαθητή να καπνίζει το πιο σύγυρο είναι ότι θα φάει αποβολή. Ας πάμε και μια βόλτα από το γραφείο των καθηγητών. Το 80% των καθηγητών καπνίζουν. Οπρία ισονομία! Αλλά όχι ο καθηγητής είναι ή εξουσία; Και πρέπει να τους σεβόμαστε σαν καλοί και υπάκουοι δούλοι. Παραδεχτείτε το, το βασικό μάθημα στο σχολείο είναι το μάθημα της δουλοπρέπειας και της υπακοής. Σου μαθαίνουν να υπακούς σε νόμους που έρτιασαν για σένα χωρίς εσένα. Και θα μου πείτε εσείς, και τι θα κερδίσουν αν μέσα στο σχολείο υπάρχει αυτονομία και αυτοδιαχειρίζονται οι μαθητές μαζί με τους καθηγητές το κτήριο;

Θα σεβόμαστε πιστεύω ανεξαιρέτως όλοι τους κανονισμούς του σχολείου και θα σεβόμαστε το κτήριο εφόσον θα είχαμε δουλέψει εμείς για αυτό. Αλλά τι περιμένω και εγώ, να αυτονομηθούν οι μαθητές; Εφόσον κάποιος ζει ελεύθερος και αυτόνομος όταν βγει σε ένα κόσμο σκλάβων θα θελήσει να τον αλλάξει πράγμα το οποίο δεν θέλουν με τίποτα οι εξουσιαστές.

Επιπλέον ειδικά από την πρώτη λυκείου και μετά σε αναγκάζουν να κοιτάς μόνο τον εαυτό σου και πως θα βγάλεις μεγαλύτερους βαθμούς, σε βάζουν σε μια κοούρα ακραίου ανταγωνισμού. Έτσι σε αποκόβουν από τους συμμαθητές σου, εντός σχολείου αναγκάζοντας σε να κοιτάς μονάχα τον εαυτόληό σου, κάνοντας σε έναν ακόμα γελοίο ατομικιστή που θα κοιτάει να περνάει αυτός καλά χωρίς να ενδιαφέρεται αν ο άλλος δεν έχει ούτε να φάει. Αλλά όχι, ούτε αυτά δεν είναι αρκετά για να σε προβατοποιήσουν.

Ήδη από την τρίτη δημοτικού κιόλας σε αναγκάζουν να κάνεις το περίφημο μάθημα των θρησκευτικών! Ξαν να μην έφτανε η γιγαγία που σου μιλάει συνέχεια για τον καλό θεούλη έχεις και το σχολείο τώρα! Και μετά μας λένε για

ανεξίθρησκία! Αυτό είναι δηλαδή η περίφημη ανεξίθρησκία; Να σε αναγκάζουν έμμεσα να γίνεις χριστιανός; Αφού ένας μαθητής της τρίτης δημοτικού δεν έχει πληροφορηθεί τίποτα για τις άλλες θρησκείες. Εγώ παραδείγματος χάρη δεν ήξερα καν ότι υπάρχει ο ισλαμισμός. Εφόσον ένα παιδί ακούει συνέχεια για τον χριστιανισμό από μικρό χωρίς να ακούει τίποτα άλλο από άλλες θρησκείες λογικό δεν είναι να γίνει χριστιανός ορθόδοξος;

Όμως και πάλι μπορεί να μην δουλέψει η προπαγάνδα μέσω θρησκευτικών. Για αυτό υπάρχει και το μάθημα τις ιστορίας. Σε γενικές γραμμές με το συγκεκριμένο μάθημα δεν έχω πρόβλημα. Αρκεί να διδάσκεται σωστά. Τι εννοώ; Να πάζουν να θεοποιούν ένα σφαζιά- να τον "Μέγα" Αλέξανδρο εννοώ φυσικά- να αναφέρονται όλα τα γεγονότα και όλες οι σφαγές και τα λάθη από όλες τις πλευρές, και επιτέλους να διαχωρίζουν τον χριστιανισμό από τον ελληνισμό. Να αναφέρουν δηλαδή την καταστροφή του Παρθενώνα από ρασοφόρους και τις καταστροφές των ελληνικών μνημείων και να σταματήσουν να βγάζουν κακό τον Ιουλιανό ο οποίος επιχείρησε να αναστηλώσει την ειδωλολατρία και τα μνημεία της. Να μας πουν το πόσο αισχρά και χυδαία έβριζε ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους. Εγώ ούτε ελληνιστής είμαι ούτε χριστιανός βέβαια. Απλά τελειώνουν κάτι άτομα το σχολείο και είναι και αρχαιολόγοι και χριστιανοί ορθόδοξοι. Όχι τίποτα άλλο αλλά αναγκαζόμαστε και τους ακούμε.

Αλλά αρκετά ασχοληθήκαμε με αυτό το θέμα. Γενικότερα τα βιβλία της ιστορίας δοξάζουν συνέχεια τον ελληνικό πολιτισμό ενώ για τους Οθωμανούς και τους Άραβες στα μόνα που αναφέρονται είναι οι σφαγές που κάνανε και οι κατακτήσεις τους. Ουδμία λέξη για την συμβολή των Αράβων στην επιστήμη και καμία λέξη για τις σφαγές που κάνανε οι Έλληνες στην επανάσταση του

■ Καλή σχολική χρονιά!

Ένα ρεξη νέας σχολικής χρονιάς. 11 Σεπτεμβρίου. Εναρξη νέας περιόδου πλήρης και άγχους. Το μεγάλο μαντρί (σχολείο) ανοίγει την πόρτα του και με μια γελοία γιορτούλα τους υποδέχεται όλους: ύπουλους καθηγητές έτοιμους να χαλναγωγήσουν την προσωπικότητά μας, διεφθαρμένους παπάδες αποφασισμένους να πωτιστούν το μυαλό μας και αγχωμένους μαθητές υποχρεωμένους για καταναλωτές και δανειολήπτες.

Όσο αισιόδοξη κι αν φαίνεται αυτή η μέρα, μπορείς στο βάθος αυτού του όμορφου τοπίου να διακρίνεις την παρακμή; Μπορείς μπαίνοντας στη φρεσκοβαμμένη τάξη σου, να αντιληφθείς τα κάικελα γύρω σου; Να δεις τις αλυσίδες στο θρανίο σου; Μπορείς κάτω από τη μυρωδιά του λιβανιού που σποκαιοι, να μυρίσεις τη σαπύλα; Μπορείς έστω και μία φορά να φανταστείς την εικόνα του "θεόσταλτου" προφήτη που σου έχουν επιβάλει να λατρεύεις, να καίγεται;

Ήρθε η ώρα να αντιληφθούμε την πραγματικότητα. Γι'αυτό αρκεί μόνο να θυμηθούμε την πλύση εγκεφάλου που μας κάνουν από 5 χρονών, τα υποσυνείδητα μηνύματα που μας περνάνε μέσω των βιβλίων, τις ατελείωτες διδακτικές ώρες γεμάτες ανούσιες συζητήσεις και διαστρεβλωμένες αλήθειες. Αρκει να νιώσουμε τα βιβλία που κουβαλάμε κάθε μέρα να βραίνουν την πλάτη μας και την καθηριωμένη διαδρομή σχολείο – σπίτι – φροντιστήριο, μην αφήνοντας μας χρόνο και περιθώρια για προσωπική ζωή.

‘21. Ούτε για τις σφαγές αργότερα στην διάρκεια της κατοχής στην Μικρά Ασία ούτε για την σφαγή των αμάχων στην Τρίπολη. Ενα σχολικό βιβλίο που ανέφερε για τις σφαγές που κάναμε στην Μικρά Ασία γράφτηκε και βγήκαν όλοι οι Ελληναράδες και φωνάζανε μέχρι που αποσύρθηκε. Αλλά τέτοιους ανθρώπους βγάξει το σχολείο εδώ στην Ελλάδα, τέτοιους «μπουμπούκους». Και όποιος καθηγητής ή καθηγήτρια έχει κάτι ουσιαστικό να μας πει συνήθως δεν προλαβαίνει, έχει μια ύλη να παραδώσει. Και ύστερα κάποιοι αναρωτιούνται γιατί δεν διαβάζουμε. Φτου σας βόδια!

■/ apache

Με διάφορους τρόπους προσπαθούν να μας καλλιεργήσουν εθνικιστικά ιδεώδη , ψευτικές θρησκευτικές αντιλήψεις και έναν καπιταλιστικό τρόπο ζωής, προσρίζοντας μας, όχι για ενεργά μέλη αυτής της κοινωνίας, αλλά για τούφλα στο τείχος τους και κεφάλια που θα πατάνε για να βγάζουν κέρδος και εξουσία.

Με τον αγιασμό, την διδαχή θρησκευτικών, την πρωινή προσευχή και το σούρισμα στην εκκλησία, μας υποχρεώνουν ύπουλα και υποσυνείδητα να πιστεύουμε σε έναν θεό, τον οποίο οι ίδιοι έχουν εφευρέ για να μας κρατάει σε καταστολή. Όλο αυτό δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ένας ωμός θρησκευτικός προσηλυτισμός, ο οποίος επειδή ασκείται από μικρή ηλικία, δεν μας αφήνει περιθώρια επιλογής και αμφισβήτησης, έτσι ώστε να ταίζουμε για πάντα τα μεγάλα στόματα των παπάδων και να χτίζουμε βίλες και μεζονέτες για να κάνουν τα όργια τους.

Οι παρελάσεις, οι εθνικές εορτές, το μάθημα της παραλλαγμένης ιστορίας δεν είναι παρά σοφά εθνικιστικό φρόνημα και να φυτύνουν στο μυαλό μας την έννοια του κράτους και της θρησκείας. Μας υποχρεώνουν κάθε χρόνο να παρελαύνουμε, ντυμένοι ομοιόμορφα, κρατώντας εθνικά λάβαρα και σταυρούς, απειλούμενοι με απουσίες και αποβολές θέλοντας έτσι να μας μετατρέψουν σε ένθερμους υποστηρικτές του συστήματος τους, που

ως μόνο στόχο έχει να μας καταπειά και ύστερα να μας ξεράσει σε κανένα υπόνομο, όπου το μόνο μέλημα μας θα είναι να δουλεύουμε και να καταναλώνουμε. Στην ουσία γινόμαστε πόνια σε μια καλοστημένη παρτίδα σκάκι, όπου για πάντα θα βρισκόμαστε στην πρώτη γραμμή.

Εν τέλει η εκπαίδευση τους δεν έχει κανένα καλό πρόσωπο. Όλα είναι στημένα και προμελετημένα. Ακόμα και η εκλογή του 15μελούς, που σε όλους φαίνεται τόσο δικαιοη και "δημοκρατική" υπάρχει για να μας βάλει στο παιχνίδι των εκλογών, αφού κι αυτό είναι υποκινούμενο από κομματικές παρατάξεις καθώς και να αποκτήσουμε την επιθυμία της εξουσίας και εξουσιασμού. Στην ουσία αν δεν υπήρχαν οι μίζες και οι εκδρομές, δε θα υπήρχε και το 15μελές, καθώς απέχει πολύ από την έννοια της αυτοοργάνωσης.

Ας μην αφήσουμε κι αυτή τη χρονιά να πάει χαμένη. Εμπρός για νέες κινητοποιήσεις και καταλήψεις. Έφτασε η στιγμή να σπάσουμε το τεράστιο κιγκλιδίωμα που υψώνεται μας. Να ριζούμε δικιά μας μοτογία στα μουντά τους ντουβάρια και να θυμόμαστε πως το μόνο σχολείο που φωτίζει είναι αυτό που καίγεται!

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΡΑ

■/ **Αναρχική Πρωτοβουλία Φοιτητών-Μαθητών**
Ηρακλείου http://www.aphrakleio.blogspot.com

η δημοκρατία τους τελειώνει εκεί που τελειώνει και η συναίνεσή μας

“Η περιβόητη “κρίση του πανεπιστημίου”, λεπτομέρεια μιας γενικότερης κρίσης του μοντέρνου καπιταλισμού, παραμένει το αντικείμενο ενός διαλόγου κουφών ανάμεσα σε διάφορους ειδικούς.”

Απόσπασμα από το βιβλίο “Η Αθλιότητα των Φοιτητικών κύκλων.”

Το Πανεπιστήμιο Κρήτης, υπακούοντας με προθυμία στις εντολές του Υπ. Παιδείας και διεκδικώντας την πρωτία στην εφαρμογή των αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων που προβλέπει ο Ν. Πλαίσιο, προτείνει έναν νέο εσωτερικό κανονισμό για την λειτουργία του πανεπιστημίου που έχει χαρακτηριστικά δικτατορικού διατάγματος. Ο τρόπος με τον οποίον θα εφαρμοστούν οι διατάξεις του εσωτερικού κανονισμού δεν διαφέρει πολύ από τον τρόπο επιβολής των αποφάσεων στην φυλακή ή στον στρατό αφού αναφερεί σε πειθαρχικό έλεγχο των φοιτητών. Ο νέος εσωτερικός κανονισμός έχει σαν πρωταρχικό στόχο την ποινικοποίηση των φοιτητικών κινημάτων και γενικότερα των αγώνων που δίνονται με κέντρο δράσης το πανεπιστήμιο, την κατάργηση του ασύλου και στα χαρτιά, την καλλιέργεια του τρόμου στους φοιτητές με την επιβολή πειθαρχικών ποινών και γενικότερα την δημιουργία πειθίηνων φοιτητών που θα αποτελέσουν και τους μελλοντικούς υποταγμένους ανθρώπους.

Η διάχυτη λογική του αποστειρωμένου πανεπιστημίου που δεν επηρεάζεται από κοινωνικά ζητήματα επιτάσσει την

απομάκρυνση της πολιτικής από τα πανεπιστήμια. Έτσι η κατάργηση του ασύλου και η ελεγχόμενη χρήση χώρων μόνο για ακαδημαϊκά ενδιαφέροντα αποσκοπούν στον ασφυκτικό έλεγχο των δραστηριοτήτων που λαμβάνουν χώρα στο πανεπιστήμιο. Σε περίπτωση που κάποιος υπερβεί τα προκαθορισμένα όριο και ξεφύγει από την λογική του απολιτικό ακαδημαϊσμού θα αντιμετωπίσει κυρώσεις. Για την προστασία της ομαλής λειτουργίας του, το πανεπιστήμιο χρειάζεται φοβισμένους εκκολλητούς επιστήμονες, ανήμπορους να κατανοήσουν τι συμβαίνει στην κοινωνία και απόλυτα προσαρμοσμένους στην ακαδημαϊκή ιεραρχία και κανονικότητα.

Αρχικά το άρθρο που αφορά το Πανεπιστημιακό άσυλο έχει περιοριστεί μόνο «στην κατοχύρωση της ακαδημαϊκής ελευθερίας, της ελεύθερης επιστημονικής αναζήτησης και της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών». Ακόμα η παράγραφος του ισχύοντος εσωτερικού κανονισμού που ανέφερε ότι: «το Πανεπιστημιακό άσυλο καλύπτει όλους τους χώρους του Πανεπιστημίου και συνίσταται στην απαγόρευση επέμβασης της δημόσιας δύναμης στους χώρους αυτούς χωρίς την πρόσκληση ή άδεια του αρμοδίου οργάνου του Πανεπιστημίου» έχει προκλητικά αφαιρεθεί. Αυτό συνίσταται στο ότι άσυλο έχουν μόνο τα αμφιθέατρα και τα εργαστήρια και μόνο κατά την διάρκεια διενέργειας ακαδημαϊκού έργου. Όλοι οι υπόλοιποι χώροι του πανεπιστημίου δεν έχουν άσυλο και είναι ευάλωτοι στην επέμβαση της αστυνομίας σε περίπτωση που αυτή καλεστεί από τον Πρύτανη, όποτε αυτός θελεί. Βέβαια δεν είναι η πρώτη φορά που το ΙΚ επιτίθεται στο αναφαίρετο δικαίωμα των φοιτητών. Είναι γνωστό ότι το πανεπιστήμιο της Κνωσσού δεν έχει άσυλο κατά τους καλοκαιρινούς μήνες και έχουν αναφερθεί πολλές περιπτώσεις παράνομης επέμβασης της αστυνομίας στο πανεπιστήμιο με την παραμικρή αφορμή.

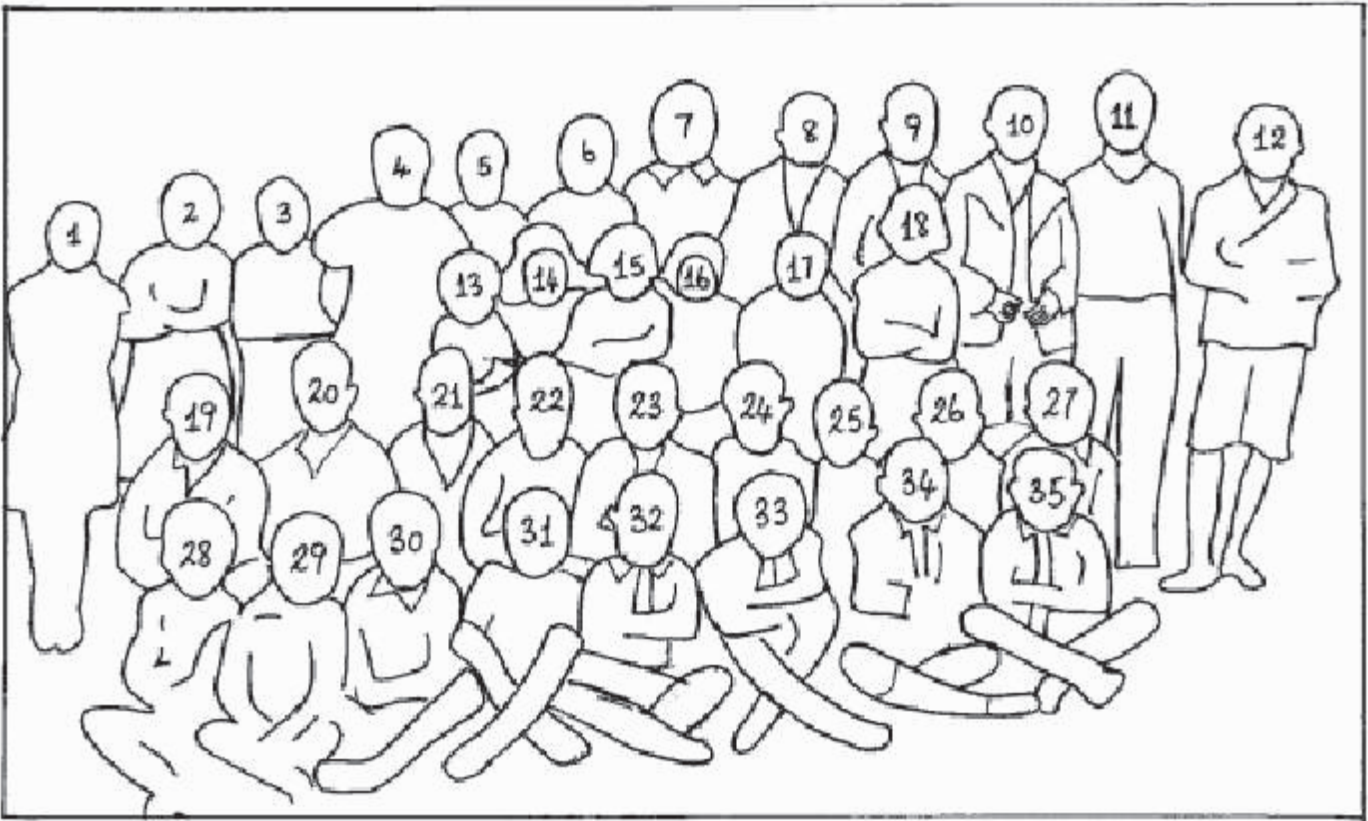
Ένα από τα σημεία του νέου εσωτερικού κανονισμού αναφέρεται στις καταλήψεις σχολών και προβλέπει πειθαρχικά και ποινές για όσους συμμετέχουν σε τέτοιες μορφές αγώνα. Πιο συγκεκριμένα αναφέρεται ότι για όσους κατηγορηθούν για βίαιη παρεμπόδιση εκπαιδευτικής διαδικασίας προβλέπεται μέχρι και διαγραφή από τη σχολή. Αυτό το φασιστικής έμπνευσης τετατοίωρημα όμως δεν υπολογίζει ότι το βασικότερο μέσο αντίστασης στους πανεπιστημιακούς χώρους ήταν, είναι και θα είναι αυτές ακριβώς οι καταλήψεις. Το σταμάτημα των αποστειρωμένων επιστημονικών αναζητήσεων, η επανοικειοποίηση του πανεπιστημίου από αυτούς που πραγματικά τους ανήκει και η μετατροπή του σε κέντρο δράσης και συντονισμού σε περιόδους

κοινωνικής έκρηξης είναι πάντα ο πρώτος όρος για το πέρασμα από την συντηχιακή διεκδίκηση στον ταξικό αγώνα. Η διαχείριση των πανεπιστημιακών χώρων, έστω και για λίγους μήνες, από τους καταληψίες όπως συνέβη κατά την διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων ενάντια στο νόμο πλαίσιο, δεν είναι απλά το σταμάτημα των μαθημάτων και της έρευνας αλλά η ιστορική μετεξέλιξη του πανεπιστημίου από εργοστάσιο παραγωγής επιστημόνων και υπαλλήλίσκων σε απελευθερωτικό κέντρο αντιπληροφόρησης και δράσης.

Αυτά τα χαρακτηριστικά των πανεπιστημίων στην Ελλάδα είναι που θέλει να χτυπήσει ο νέος εσωτερικός κανονισμός. Το κράτος θωρακίζεται τόσο σε νομικό, όσο και σε κατασταλτικό επίπεδο για να προλάβει τα χειρότερα και προφανώς η φασιστική ηγεσία του Ι.Κ. δίνει ψυχή και σώμα στο άσυλο για την υπεράσπιση του συστήματος. Η ιδιαιτερότητα που έχουν τα πανεπιστήμια, να καταλαμβάνονται συχνά (και σίγουρα πιο εύκολα από τα εργοστάσια) ενοχλεί το κλίμα νεκρικής ησυχίας-τάξης και ασφάλειας που προσπαθούν με μανία να επιβάλλουν. Στον δρόμο για τον κόσμο που ονειρεύονται τα αφεντικά και τα τσιράκια τους ,όπως ο Παλιкарης και ο Κυλάφης, η κατάληψη της ΑΣΣΟΕ του Δεκέμβρη και τα οδοφράγματα του Πολυτεχνείου στην την θέση τους στον κτηνώδη ανταγωνισμό των τύπων με τα λάπτοπ για το ποιος θα γίνει καλύτερο στελέχος επιχείρησης, τους σκευσιουργάδες στην είσοδο και τους μπάτσους απ' έξω έτοιμους να μαζέψουν όποιον ενοχλείται από την οσμή της αποστείρωσης.

Ο δρόμος για τον κόσμο που θέλουμε εμείς περνάει από πάνω τους...

■/ **Κατάληψη ΠΙΚΠΑ**
Μεραβέλλου και Υγείας γωνία

Στοιχειώδη Δικαιώματα για τα υποψήφια θύματα της κρατικής καταστολής

(2) Μπορεί να παρίσταται με δικηγόρο σε κάθε ανακριτική πράξη, εκτός από την εξέταση των μαρτύρων. Μπορεί να παρίσταται με δικηγόρο ακόμα και στην εξέταση σε αντιπαράθεση με άλλους μάρτυρες ή κατηγορούμενους. Για το λόγο αυτό κλητεύεται τουλάχιστον 24 ώρες πριν γίνει οποιαδήποτε ανακριτική πράξη.

(3) Εάν είναι κρατούμενος ή προφυλακισμένος μπορεί να υποβάλλει οποιαδήποτε γραφτή αίτηση ή δήλωση στο διευθυντή της φυλακής ή του τόπου κράτησης του, την οποία είναι υπο χρεωμένοι να την διαβάσουν αμέσως. Γ (δ) Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΚΡΙΣΗ (ΤΕΧΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ) Ο κατηγορούμενος που πάει για ανακρίση είτε μετά από αυτόφωρη σύλληψη είτε μετά από σύλληψη με ένταλμα είτε μετά από κλήση πρέπει να έχει υπ' όψη του τα παρακάτω:

Να αποτιμή την άσκηση των δικαιωμάτων του και να είναι ανέδντος στο σημείο αυτό (φτάνοντας μέχρι την απεργία πείνας εάν κρατείται. Να ΑΠΑΙΤΕΙ την άμεση επαφή με το δικηγόρο του (τον οποίο εκλεγεί ελεύθερα) και ΚΥΡΙΩΣ να αρνείται σταθερά οποιαδήποτε συζήτηση, κατάθεση κλπ. προτού επικοινωνήσει με το δικηγόρο του. Και η πιο αθώα συζήτηση μπορεί να επιβαρύνει τη θέση του κατηγορούμενου. Όταν απουσιάζει το συλλαμβανόμενος είναι φανερό να διαμαρτύρεται.ΕΝΤΟΝΑ.

Είναι βασικό να ξέρει ο κατηγορούμενος ότι έχει το δικαίωμα από το να αρνηθεί να απολογηθεί ή να απαντήσει στις ερωτήσεις οποιουδήποτε ανακριτή (αστυνομικό - δικαστικού). Αρα είναι προτιμότερο να μην απαντά, παρά να λέει ψέματα και να πέφτει σε αντιπαράς.

Αυτό ειδικά στις περιπτώσεις αυτοφώρου όπου ο κατηγορούμενος είναι σε μια πρωτόγνωρη ή αυτόν κατάσταση, με όλα τα επακόλουθα της. (αδυναμία επικοινωνίας με τους έξω, άγχος, ψυχολογικός πόλεμος από τους αστυνόμους κλπ).

Οι σιωπές δεν είναι ποτέ αντιπατικές. Είναι βασικό επίσης ο κατηγορούμενος να μην "συνεργάζεται".

Οι αστυνομίο ξεκινάνε συνήθως μια κουβέντα σε φιλικό στυλ, με άθιδες ερωτήσεις για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του κρατούμενου με σκοπό να τον παγιδέψουν.

Ειδικά ο πολιτικός κρατούμενος αν εκδηλώσει μια τάση "συνεργασίας", τότε εκτός από τις ενοχοποιητικές πληροφορίες που χαρίζει στην αστυνομία, είναι υποχρεωμένος να αρνηθεί κάθε πολιτική υποστήριξη που προέρχεται απ' έξω.

το να είσαι άχρηστος γι αυτούς είναι χρήσιμο για την κοινωνία

"Μια μέρα ο δάσκαλος πήρε τα παιδιά και πήγαν να κάνουν το μάθημα στο δάσος.

Είδαν όμως τους ξυλοκόπους να έχουν ρίξει όλα τα δέντρα εκτός από ένα και κάθισαν στη σιά του.

Τα παιδιά ρώτησαν τον δάσκαλο πώς και γιατί αυτό το δέντρο δεν το κόψανε κι ο δάσκαλος ρώτησε τους ανθρώπους που πελεκούσαν.

«Γιατί είναι άχρηστο», απάντησε ένας. «Ούτε για έπιπλο κάνει, ούτε για οικοδομή, ούτε για προσάναμμα, ούτε για τίποτε».

Τότε ο δάσκαλος γύρισε στα παιδιά και είπε. «Να, έτσι άχρηστο να γίνετε κι εσείς, παιδιά μου, σαν αυτό το δέντρο. Για να μην μπορούν να σας κάνουν ούτε έπιπλα, ούτε οικοδομή, ούτε να σας κάνουν για να ζεσταίνουν εκείνου,

αλλά να έρχονται οι άνθρωποι και να ζαποσταίνουν στη σιά σας»."

Πειθαρχία,ιεραρχία,κατηγοριοποίηση,ανταγωνισμός,πο στικτοποίηση της γνώσης,ποινές είναι μόνο λίγες απο τις φράσεις που μπορούν να περιγράψουν το βίωμα του καθενός μας στην διάρκεια της εκπαιδευτικής μιας θητείας.

Ανούσιες και άχρηστες πληροφορίες απο βρετοές δασκάλους δημιουργούν αυτό το μώρφημα που ονομάζεται εκπαίδευση. Απο το νηπιαγωγείο μέχρι και το πανεπιστήμιο, ο σκοπός είναι οι μαθητές αντί να αναπτύσσουν την κρίση και ικανότητα αυτονομίας της σκέψης τους, να λοθობοούνται απο τα παπαγαλίστικα και βλακώδη (και κατα κόρον ψευδή) βιβλία και να στοματώνουν την σκέψη τους μέσα απο τις εκπαιδευτικές μεθόδους που εφαρμόζονται αυτομάτως απο την εποχή του κρησού σχολείου (το οποίο εξάλλου δεν υπήρξε, είναι ενας απο τους μύθους του βιβλίου της ιστορίας).

"Ο θανατός σου η ζωή μου" στην ρωμαϊκή αρένα των πανελινίων εξετάσεων προετοιμάζει τον αυριανό ανταγωνιστικό-εγωιστή πολιτή για επιβίωση στην ζούγκλα της καθημερινότητας.

Παιδαγωγοι οι οποίοι ασελώνουν στην σκέψη των μικρών μαθητών για να εφαρμόσουν το αναλυτικό πρόγραμμα του υπουργείου "παιδείας". Αθίστους-κελιά με τους διευθυντές να λειτουργούν κυρίως σαν διευθυντές φυλακών και με τους δασκάλους στο ρόλο του παιδονόμου-δεμοφύλακα. Ψευτοδημοκρατικές διαδικασίες που σε μαθαίνουν απο τα 15 πας να κλέβεις έχοντας αξίωμα (15μελές), απο τους συμμαθητές σου... Όλα αυτά δημιουργούν και χαλουργούν τον σημερινό νεοέλληνα (γνήσιο και άξιο δημιούργημα της αρχαίας ελληνικής σκέψης).

Ότι δεν καταφέρνει να καταστρέψει το επίσημο σχολείο το αναλαμβάνει το ανεπισήμο της τηλεόρασης. Τηλεκανίβαλλοι ανταγωνίζονται σε βλακεία και ηλιθότητα μην τυχόν και κανέναν τους ξεφύγει. Ο σχετός της tv ξεχειλίζει σαν βουλωμένος υπόνομος μέσα στα σαλόνια παθητικών τηλεθεατών-καταναλωτών για να τους υπενθυμίει ποιος έχει το πάνω χέρι.

Το να είσαι λαμόγιο,κενός σαχλός και αδιάφορος εκθειάζονται σαν τις υπέρτατες αρετές ενός σύγχρονου ανθρώπου και ο παρτακισμός παρουσιάζεται ως ο πιο επιτυχημένος τρόπος ζωής.

Ο εθνικισμός, ο ρατσισμός και ο θρησκευτικός προσηλυτισμός είναι οι βάσεις του εκπαιδευτικού οικοδομηματος μιας κοινωνίας που έχει το θράσος να οικειοποιείται έργα και ημέρες του παρελθόντος τη στιγμή που ακόμα και σε χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου οι άνθρωποι σε αρκετά ζητήματα είναι περισσότερο προοδευτικοί.

Δεν πρέπει να τους κάνουνε την χάρη. Απεργία και σμποτάζ στα σχέδιά τους. Καμία διαπραγμάτευση της νομιμοσύνης και κανέναν συμβιβασμός με τα γελοία ιδεολογήματα τους. Μπορούμε σε αρκετά ζητήματα είναι περισσότερο προοδευτικοί.

Δεν πρέπει να τους κάνουνε την χάρη. Απεργία και σμποτάζ στα σχέδιά τους. Καμία διαπραγμάτευση της νομιμοσύνης και κανέναν συμβιβασμός με τα γελοία ιδεολογήματα τους. Μπορούμε σε αρκετά ζητήματα είναι περισσότερο προοδευτικοί.

Δεν πρέπει να τους κάνουνε την χάρη. Απεργία και σμποτάζ στα σχέδιά τους. Καμία διαπραγμάτευση της νομιμοσύνης και κανέναν συμβιβασμός με τα γελοία ιδεολογήματα τους. Μπορούμε σε αρκετά ζητήματα είναι περισσότερο προοδευτικοί.

■/ **Ένας πρώην μαθητής**

Στοιχειώδη Δικαιώματα για τα υποψήφια θύματα της κρατικής καταστολής

(3) Η συμπεριφορά του δικαστηρίου προς τον μαρτυρά πρέπει να είναι άογη.

(4) Χρειάζεται πρόσθετη προσοχή στην κατάθεση μας στο δικαστήριο, γιατί υπάρχει περίπτωση να διαταχθεί η σύλληψη μας από το δικαστήριο (π.χ. αν φανεί ότι ψευδομαρτυρήσαμε αν βρίσασε παράγοντα του δικαστηρίου κλπ)

Γ. ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Όταν έχει ασκηθεί εναντίον μας ποινική δίωξη, ή μήνυση ή έγκληση ή αίτηση δίωξης θεωρούμαστε κατηγορούμενοι. θεωρούμαστε κατηγορούμενοι και όταν στην ανάκριση μας αποδίδεται αξιόποινη πράξη, ή όταν έχουμε συλληφθεί σαν ύποπτοι (ακόμα και χωρίς ένταλμα, ακόμα και όταν η σύλληψη είναι "παράνομη".

Όταν πάλι εκδίδεται εναντίον μας ένταλμα βίαιας προσαγωγής ή σύλληψης, ή καλούμαστε σε απολογία, ή μας αποδίδει στην προανάκριση (ή στην κύρια ανάκριση) κάποιος μαρτυράς ή πολιτικός ενάγοντας μηνυτής μια συγκεκριμένη αξιόποινη πράξη είμαστε πάλι κατηγορούμενοι.

Όποιος αναφέρεται στη μήνυση είναι κατηγορούμενος, και αν δεν υπάρχουν σοβαρά στοιχεία εναντίον του.

(α) ΚΑΝΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΣΕ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Η κλήση πρέπει να είναι γραπτή, να αναφέρει την αξιόποινη πράξη, να έχει επίσημη σφραγίδα και υπογραφή του ανακριτή και του γραμματέα. Πρέπει να μας δοθεί 24 ώρες τουλάχιστον πριν από τη μέρα απολογίας.

(β) ΑΡΝΗΣΗ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΣΤΕΙ ΠΑ ΝΑ ΑΠΟΛΟΓΗΘΕΙ

Τότε μπορεί να διαταχθεί η βίαιη προσαγωγή του για κατάθεση, (ακόμα και για αδικήματα για τα οποία δεν προβλέπεται προφυλάκιση) ή διατάσσεται η σύλληψη του, ή παραπέμπεται στο ακροατήριο (τακτική δικάσιμος).

'(γ) ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

(1) Ο κατηγορούμενος από την πρώτη στιγμή δικαιούται να εκλέξει ελεύθερα τον δικηγόρο του. ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΕΙ Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟ ΡΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΟ ΤΟΥ. Μπορεί ΑΜΕΣΑ να λάβα γνώση της δικογραφίας.

χώρα μου είναι η παλαιστίνη

οικονομικά συμφέροντα. Γιατί αυτή η κατοχή που ο παλαιστινιακός λαός ζει τόσα χρόνια είναι ολική. Κατοχή της γης, της οικονομίας, των ανθρώπων, των οικογενειών, των κοινοτήτων, του σώματος, του μυαλού, του νερού, της εκπαίδευσης. “Εμείς γεννηθήκαμε εδώ στην κατεχόμενη γη. Και εδώ γεννάμε. Η κατοχή έχει γραφτεί στα σώματά μας, στις φλέβες μας, στις καρδιές μας, σε ό,τι σκεφτόμαστε, σε ό,τι αισθανόμαστε”.

“Πλέον μπορείς να γυρίσεις όλα τα παλαιστινιακά εδάφη σχεδόν σε τρεις ώρες”, λέει ένα νέο αγόρι που ταξιδεύει από την Τζένιν, την πόλη που γεννήθηκε στο βορρά, στο Αλ – Χαλίλ (Χεβρώνα), στο νότο. “Αυτό μας άφρασαν, όλα τα υπόλοιπα τα πήρε το Ισραήλ. Εμείς μείναμε με λίγες πόλεις και λιγάκι γης και εκείνοι πήραν όλες τις πανέμορφες πόλεις μας και μεγάλο κομμάτι των εδαφών μας”.

Τα όπλα, τα δακρυγόνα και όλες τις μηχανές που έχουν φτιαγτεί για πόλεμο τα έχει ο ισραηλινός στρατός. Αλλά και οι παράνομοι έποικοι, που το Ισραήλ εγκατέστησε σε παλαιστινιακό έδαφος, είναι οπλισμένοι. Και είναι, θα μπορούσαμε να πούμε, οι πιο επικίνδυνοι. Γιατί ό,τι και να κάνουν δεν θα αντιμετωπίσουν καμία συνέπεια, ζουν ατιμώρητοι. Οι παράνομοι οικισμοί τους βρίσκονται διασκορπισμένοι σε ολόκληρο το παλαιστινιακό έδαφος, είναι εκατοντάδες χιλιάδες, περιφραγμένοι με συρματοπλέγματα και καλά προστατευμένοι από τον στρατό τους. Εκεί ζουν, στο φανταστικό τους κόσμο, έποικοι που πιστεύουν ότι πίσω από τα τείχη ζουν τρομοκράτες. Καθημερινά οι παράνομοι έποικοι βγαίνουν να κυνηγήσουν “άραβες”. Τους επιτίθενται και δεν τους αφήνουν να δουλεύουν τη γη τους, να μαζέψουν την συγκομιδή τους, να βγάλουν τα πρόβατα τους να βοσκήσουν.

Η πόλη Αλ – Χαλίλ, στο νότο των παλαιστινιακών εδαφών, είναι μοναδική περίπτωση κα θ ώ ς ε ί ν α ι η μ ό ν η παλαιστινιακή πόλη που βρίσκεται υπό την κατοχή του ισραηλινού στρατού και των παράνομων εποίκων που ζουν στο εσωτερικό της. Το Αλ-Χαλίλ αντιπροσωπεύει, σε μικρογραφία, αυτό που συμβαίνει, σε υπερβολικό βαθμό, σε ολόκληρη την Παλαιστίνη. Υπάρχουν δύο ζώνες, επίσης αναγνωρισμένες: η H1 όπου ζουν οι παλαιστινιακές οικογένειες και η H2. Η H2 είναι η ζώνη των εποίκων. Σε κάποιες περιοχές ζουν κυριολεκτικά πάνω από τα κεφάλια των παλαιστινίων, στους πάνω ορόφους των κτιρίων της παλιάς πόλης. Στην H2, την κατεχόμενη ζώνη που ζουν οι έποικοι , την “πόλη φάντασμα” όπως την

ΚΟΣΜΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 4

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΝΗΝ ΣΕ ΑΣΤΗ. ΤΜΗΜΑ Η ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ Ν ΑΡΡΝΗΘΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΆΘΕΣΟΥΜΕ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟ

Οταν λάβουμε κλήση που μας καλεί να καταθέσουμε σαν κατηγορούμενοι, ή είμαστε κρατούμενοι και προσαχθούμε για απολογία πάμε πάντα με το δικηγόρο μας. Πριν απολογηθούμε διαβάζουμε όλα τα έγγραφα της κατηγορίας και μπορούμε να πάρουμε αντίγραφα (με γραπτή αίτηση). Κατόπιν μπορούμε να πάρουμε 48ωρη τουλάχιστον προθεσμία για να προετοιμάσουμε την απολογία μας. ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ένας κατηγορούμενος στη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας (σύλληψη μέχρι δίκη), ίσως δώσει παραπάνω από μια καταθέσεις (π.χ. στην αστυνομία, σε ανακριτή, στο δικαστήριο τέλος). Γι αυτό η απολογία πρέπει να είναι

αποκαλύπτει, οι παλαιστίνιοι δεν μπορούν να βρίσκονται. Σημεία ελέγχου, στρατιώτες, τανκς, αυτόματα πολυβόλα. Οι έποικοι βαδίζουν στους δρόμους με τα όπλα στο χέρι. Όλα είναι ανακατεμένα. Πολλοί από τους δρόμους της πόλης είναι μοιραμένοι στα δύο. Στην αριστερή πλευρά επιτρέπουν στους παλαιστίνιους να περπατάνε. Η δεξιά πλευρά ανήκει στους εποίκους. Κάποια παλαιστινιακά σχολεία ξέμειναν μέσα στην κατεχόμενη από τους εποίκους πλευρά. Τα παιδιά υποφέρουν κάθε είδους επιθέσεις καθημερινά στο δρόμο για το σχολείο. Η παρουσία του στρατού είναι καθημερινή και μόνιμη για να “προστατεύει” τους εποίκους. Σκληρές πόλεμοι. Υπάρχουν πολλοί στρατιώτες και βρίσκονται παντού. Αλλά αν υπάρχει κάποιος σε αυτή την πόλη που θα έπρεπε να προστατευτεί είναι οι παλαιστίνιοι που επμένουν να ζουν κάτω από την μόνιμη απειλή των τρελαμένων εποίκων. Στο Αλ – Χαλίλ οι παλαιστίνιοι δεν ξεκουράζονται ποτέ. Οποιαδήποτε της πόλης είναι κατεστραμμένη.

στιγμή μπορεί να αντιμετωπίσουν μια επίθεση από τους εποίκους, ενήλικες και παιδιά, που συνεχώς πετάνε σκουπίδια και πέτρες ουσιαστικά πάνω στα κεφάλια τους, και χειρότερα ακόμα, βγαίνουν

Στο σπίτι της Λέιλα ζουν οκτώ άτομα. Οι

δύο κόρες της, οι δύο εγγονές της, οι δύο γιοί της, εκείνη και η θεία της. Ο άντρας της δουλεύει στο Ισραήλ. Ο άντρας της κόρης της είναι στη φυλακή. Η Λέιλα

δουλεύει σε ένα συνεταιρισμό που δημιούργησαν 120 γυναίκες από 8 παλαιστινιακά χωριά πριν τρία χρόνια. Κάθε μια από αυτές τις γυναίκες δουλεύει στο σπίτι της, φτιάχνουν κεντήματα, βραχιολάκια, φορέματα, μαντήλες και έχουν ένα μικρό μαγαζάκι στην παλιά πόλη του Αλ – Χαλίλ όπου τα πουλάνε. Η Λέιλα ανοίγει κάθε πρωί το μαγαζί. Αργά το απόγευμα γυρίζει σπίτι της και ξεκουράζεται λίγο συζητώντας με την οικογένεια της και τους φίλους που την επισκέπτονται. Στο σπίτι δεν έχουν νερό, τους το έχουν κόψει οι έποικοι. Κανένα σπίτι στην παλιά πόλη δεν έχει νερό. Ένα από αυτά τα πρόβατα ο ισραηλινός στρατός χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της. Όλοι κοιμόντουσαν. Μπήκαν έξι στρατιώτες στις 3 το πρωί. Έβρλαν τους άντρες σε ένα δωμάτιο και τις γυναίκες σε ένα άλλο. Εξέτασαν όλο το σπίτι. Η Λέιλα και η ραμαζανιού, είναι εκπληκτικό το πόσο κόσμος φτάνει για να προσευχηθεί. Χρειάζονται ώρες ολόκληρες για να περάσει ολότο αυτός ο κόσμος, ένας ένας, από τα σημεία ελέγχου και τα αυτόματα πολυβόλα του στρατού. Η ζωή στην παλιά πόλη μόλις και μετά βίας υπάρχει. Βλέπεις πολλά από τα μαγαζιά κλειστά και τα βράδια μια νεκρική σιγή κυριαχεί στους δρόμους. Σχεδόν δεν υπάρχει δουλειά για τους κατοίκους της πόλης. Η οικονομία της πόλης είναι κατεστραμμένη.

Τα βόδια της Δυτικής Οχθης βράνονται κόκκινα καθώς ο ήλιος αρχίζει να κατεβαίνει, για να κρυφτεί πίσω από τη θάλασσα - που οι παλαιστίνιοι φαντάζονται ότι συνεχίζει να υπάρχει εκεί όπου την άφησαν αλλά που πια δεν μπορούν να δουν- και να δώσει τη θέση του στην ροσερή νύχτα. Μέχρι το βάθος του ορίζοντα φαίνονται τα βουνά, ξερά το καλοκαίρι. Βουβά που κάποτε ήταν γεμάτα ελαιόδεντρα και αμπελώνες και σκυιές... Ακόμα υπάρχουν όλα αυτά αλλά βλέπεις ολόκληρους λόφους όπου φαίνονται τα ελαιόδεντρα κομμένα από τη ρίζα. Για λόγους ασφαλείας, αναγγέλλει η ισραηλινή κυβέρνηση. Και χωρίς ντροπή καταστρέφει ελαιώνες που υπήρχαν εδώ και αιώνες και που το λάδι τους θρέφει τα 3 εκατομμύρια παλαιστινίων που παραμένουν εδώ.

“Δεν υπάρχει τίποτα που να δικαιολογεί τις βαρβαρότητες του ισραηλινού στρατού”, λέει ένας νέος ισραηλινός που τελείωσε την τριετή θητεία του στο στρατό και μόνο τελειώνοντας σκέφτηκε και κατάλαβε ότι ήταν άδικο και κακό αυτό που συνέβαινε. Όπως και να έχει ακόμα μέχρι σήμερα δεν μπορεί να πει την λέξη «Παλαιστίνη» και αναφέρεται σε αυτά τα εδάφη ως «Ισραήλ». Υπάρχουν πολλοί ισραηλinho που δε συμφωνούν με τις πολιτικές της ισραηλινής κυβέρνησης. Κάποιοι και κάποιες από αυτούς αρνούνται να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία. Πολλοί και πολλές από αυτούς συμμετέχουν σε ομάδες που αντιστέκονται στο τείχος και στην κατοχή. Σχεδόν κάθε εβδομάδα συμμετέχουν στις διαδηλώσεις που οργανώνονται στα χωριά δίπλα στο τείχος. Εκεί το τείχος χωρίζει τα χωράφια των παλαιστίνιων στα δύο. Οι αγρότες δεν έχουν πρόσβαση στις καλλιέργειες τους εκτός από ελάχιστους που, στην καλύτερη περίπτωση, έχουν ιδιικές άδειες για να δουλεύουν κάποιες ώρες στα χωράφια τους. Αλλά και αυτό όχι χωρίς ενοχλήσεις από τον στρατό και τους εποίκους που ζουν από την άλλη μεριά του συρματοπλέγματος. Αυτές οι κοινότητες τιμωρούνται άγρια από το στρατό ακριβώς γιατί δε συμβιβάζονται με αυτή την κατάσταση. Πραγματοποιούνται νυχτερινές επιδρομές στις κοινότητες τους και ο στρατός μπαίνει στα σπίτια τους για να συλλάβει τους συμπαί, νέα

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 4

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΝΗΝ ΣΕ ΑΣΤΗ. ΤΜΗΜΑ Η ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ Ν ΑΡΡΝΗΘΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΆΘΕΣΟΥΜΕ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟ

Οταν λάβουμε κλήση που μας καλεί να καταθέσουμε σαν κατηγορούμενοι, ή είμαστε κρατούμενοι και προσαχθούμε για απολογία πάμε πάντα με το δικηγόρο μας. Πριν απολογηθούμε διαβάζουμε όλα τα έγγραφα της κατηγορίας και μπορούμε να πάρουμε αντίγραφα (με γραπτή αίτηση). Κατόπιν μπορούμε να πάρουμε 48ωρη τουλάχιστον προθεσμία για να προετοιμάσουμε την απολογία μας. ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ένας κατηγορούμενος στη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας (σύλληψη μέχρι δίκη), ίσως δώσει παραπάνω από μια καταθέσεις (π.χ. στην αστυνομία, σε ανακριτή, στο δικαστήριο τέλος). Γι αυτό η απολογία πρέπει να είναι

χιλιάδες άνθρωποι στον ίδιο χώρο που ήταν ο προσφυγικός καταυλισμός του 1950. Γι’ αυτό αρχίσαμε να κατασκευάζουμε και άλλους ορόφους στα σπίτια μας και πλέον δεν είναι μονοκατοικίες αλλά κτίρια με πολλές ορόφους. Τώρα εδώ στην Μπαλάτα υπάρχουν τα πάντα. Σχολεία, κλινική... και όλα αυτά σε ένα τετραγωνικό χιλιόμετρο”.

“Η Μπαλάτα ήταν ένας τόπος πολύ σημαντικός στη διάρκεια της δεύτερης Ιντιφάντα. Όλες οι οικογένειες εδώ έχουν πολλὰ παιδιά. Η δικιά μου είναι από τις πιο μικρές, είμαστε μόνο 7 αδέρφια. Δύο οικογένειες που ζουν κοντά μας συνανγιόνταν όλα αυτά τα χρόνια. Όταν ήμια γυναίκα έμενε έγκυος μετά από λίγο έμενε έγκυος και η γειτόνισσά της. Μια φορά μία από τις δύο είχε δίδυμα και έπειτα από λίγο έκανε δίδυμα και η άλλη. Αυτό είναι το διασκεδαστικό κομμάτι των ιστοριών εδώ. Όμως υπάρχει και ένα θλιβερό κομμάτι. Αυτές οι οικογένειες έχασαν πολλά από τα παιδιά τους στη διάρκεια της Ιντιφάντα. Αυτή η οικογένεια με τα 17 παιδιά έχασε τα πέντε από αυτά και ένα ακόμα που έμεινε παράλυτο, δεν μπορεί να κουνήσει ούτε να μιλήσει. Εδώ είχαμε πολλούς μάρτυρες, δολοφονήθηκαν από τον ισραηλινό στρατό περισσότεροι από 200 άνθρωποι”. Περπατώντας στα στενά δρομάκια μεταξύ των σπιτιών, τόσο στενά που μόλις και μετά βίας περνά ένας άνθρωπος, δεν μπορείς να μην σκεφτείς πώς μπορούν τόσοι άνθρωποι να ζουν σε ένα τόσο περιορισμένο χώρο για τόσα πολλά χρόνια. “Εδώ δεν υπάρχει προσωπική ζωή ποτέ”, λέει ο Αχμάντ καθώς βαδίζει στα σοκάκια χαιρετώντας γείτονες. “Προσέχουμε πολύ ο ένας τον άλλο, αλλά όλα είναι πολύ δύσκολα. Τα βράδια συνεχίζει να έρχεται ο στρατός, μας βγάζει από τα σπίτια μας, μας συλλαμβάνει, έχουμε πολλούς πολιτικούς κρατούμενους άδικο φυλακισμένους στα κρατήρια του Ισραήλ”.

Σχεδόν η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται και στον προσφυγικό καταυλισμό Ντχέισα, κοντά στη Βηθλέεμ. Εκεί ζουν 12 χιλιάδες άνθρωποι και όταν ο τόπος δεν άντεχε άλλους πολλές οικογένειες άρχισαν να κατοικούν από την άλλη μεριά του δρόμου σχηματίζοντας σήμερα μια ολόκληρη πόλη. “Ο αδερφός μου είναι 26 χρονών και είναι στη φυλακή εδώ και 7 χρόνια, από τη δεύτερη Ιντιφάντα. Τον καταβίασαν σε 35 χρόνια φυλακής. Τον επισκέφτηκα μόνο δύο φορές όλο αυτό τον καιρό. Τώρα πάνε δύο χρόνια που δεν τον βλέπω. Όταν με είδε έμεινε εκπληκτος. Μου είπε ότι νόμιζε ότι δεν θα με ξανάβλεπε ποτέ. Εκεί μου διηγήθηκε πως υποφέρουν στις φυλακές. Ότι τους βασανίζουν, τους ξεγυμνώνουν και τους ρίχνουν με ορμή τότε καυτό και τότε παγωμένο νερό. Τον αδερφό μου τον βάλανε στην απομόνωση τρεις μήνες και δεν είχε ιδέα τι συνέβαινε στον έξω κόσμο. Οι φρουροί τους προκαλούν και τους εξαγνώνουν. Έτσι ο αδερφός μου μερικές φορές τους χτυπάει και εκείνοι τον κλείνουν στην απομόνωση”.

“Έχουμε κουραστεί με αυτή την κατάσταση. Και είμαστε θυμωμένοι αλλά δεν ξεζομnie και να κάνουμε. Επιβιώνουμε μόνο για να αγωνιστούμε. Η Παλαιστίνη είναι μια μεγάλη φυλακή. Μπορείς να έχεις λεφτά, αντικινητο αλλά ακόμα και

έτσι θα συνεχίσεις να ζεις σε μια φυλακή. Αυτή είναι η μεγαλύτερη αδικία. Και επίσης η ειρωνεία. Εμείς δεν μπορούμε να σταξιδέψουμε στα δικά μας εδάφη. Υπάρχουν ξένοι άνθρωποι που πηγαίνουν όπου θέλουν και εμείς τους ρωτάμε πώς είναι το τάδε μέρος και το άλλο και τί είδατε. Όλα είναι μια ειρωνεία. Και είναι πολύ δύσκολο να ζήσεις έτσι. Για όλα πρέπει να ζητάμε την άδεια. Να κοιτά... εκεί, εκείνο το βουνό. Εκεί έχει νερό. Τώρα είναι γεμάτο εποίκους και δεν μας επιτρέπουν να πάρουμε νερό, μας δίνουν μόνο λιγάνι”.

Ο Μοχάμαντ ήταν 15 χρονών και ζούσε στον προσφυγικό καταυλισμό Αλ – Τζλασσούν κοντά στην Ραμλά. Πολύ λίγα μέτρα από το σχολείο, που έχουν χτίσει τα Ηνωμένα Έθνη για τον καταυλισμό, υπάρχει ένας παράνομος οικισμός ισραηλινών εποίκων. Στην πλευρά που βλέπει προς το σχολείο υπάρχει ο πύργος ελέγχου του ισραηλινού στρατού. Ο Μοχάμαντ πήγαινε στην πισίνα που υπάρχει κοντά στο σχολείο με κάτι φίλους του. Περπατούσαν παίζοντας στο χωράφι με τις ελιές που υπάρχει μεταξύ του σχολείου και του οικισμού των εποίκων. Οι ισραηλinho στρατιώτες περιβόησαν. Ο Μοχάμαντ έπεσε νεκρός σε λιγα μόνο λεπτά. Τρεις από τους φίλους του τραυματίστηκαν από τις σφαίρες. Πριν μερικά χρόνια ο ισραηλινός στρατός σκότωσε άλλα πέντε παιδιά στον ίδιο καταυλισμό με παρόμοιο τρόπο. Ο πατέρας του Μοχάμαντ δολοφονήθηκε πριν εφτά χρόνια. Ήταν καταζητούμενος για δολοφονία μέχρι που ο στρατός τον βρήκε στο βουνό που κρυβόταν και τον σκότωσε.

Ο χάρτης της Δυτικής Οχθης και της Λωρίδας της Γάζας είναι δεμένος με ένα σκοινί. Είναι η εικόνα ενός φυλακισμένου, ενός φυλακισμένου με πολλά πρόσωπα και διάφορες ηλικίες. Το σκοινί είναι φτιαγμένο από ένα τείχος και συρματοπλέγματα και πολυβόλα και τανκς και ψέματα και συμφέροντα. Καθημερινά το σκοινί σφίγγει και βυθίζεται όλο και πιο πολύ στο ήδη φθαρμένο σώμα που κάποτε ήταν και, αν και μικρότερο, συνεχίζει να είναι η Παλαιστίνη. Καθώς το σκοινί όλο και περισσότερο σφίγγει οι πληγές ματώνουν και ο πόνος είναι τόσο μεγάλος που δεν υπάρχει θάλασσα να τον ξεπλύνει. Υπάρχει μια ιστορική και συλλογική μνήμη πολύ δυνατή στον παλαιστινιακό λαό. Η μνήμη -και ταυτόχρονα η νοσταλγία- αυτού που ήταν, μνήμη που συνεχίζει να θρέφεται από ένα παρόν καθημερινών βασάνων. Η σκέψη για το μέλλον είναι δύσκολη, να φανταστείς τη ζωή κοστίει. Όμως, όπως απεικονίζει μια τοιοχογραφία στο Ντχέισα, υπάρχει ένα χέρι που γράφει σε έναν τοίχο: “χώρα μου είναι η Παλαιστίνη”. Και όταν αυτό το χέρι θα το έχουν δώσει θα υπάρξει μια φωνή που θα κραυγάσει: “χώρα μου είναι η Παλαιστίνη”. Και όταν αυτό το σώμα θα έχει δολοφονηθεί θα εμφανιστούν πολλά νέα χέρια που θα γράφουν στον ίδιο τοίχο με το αίμα του: “χώρα μου είναι η Παλαιστίνη”.

■/ Ελπίδας Λύγουστος2009

■/ Ελπίδας Λύγουστος2009

Λευτεριά & καμία δίωξη στους 6 σέρβους αναρχοσυνδικαλιστές

Στις 4 Σεπτεμβρίου, η αστυνομία της σερβίας συνέλαβε πέντε μέλη της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας, η οποία αποτελεί το σέρβικο τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Εργατών (IWA). Οι συλληφθέντες είναι οι Tadej Kurep, Ivan Vulonić, Sanja Dojkić, Nikola Mitrovic και Ratibor Trivunac (που είναι και

γενικός γραμματέας της IWA) και κατηγορούνται για την επίθεση με μολότοφ στην ελληνική πρεσβεία. Η εν λόγω επίθεση έγινε στις 25 Αυγούστου σε ένδειξη αλληλεγγύης στον τότε απεργό πείνας Θοδωρή Ηλιόπουλο και την ευθύνη γι αυτήν ανέλαβε η αναρχική ομάδα «Μαύρος Ήλιος» (Crni Ilia) με κείμενο που δημοσιεύτηκε στο ίντερνετ. Εκτός από τους πέντε, λίγες μέρες αργότερα συλλαμβάνεται και ο αναρχοσυνδικαλιστής Ivan Savic, αλλά η σύλληψη του αποσιωπάται από την αστυνομία και τα ΜΜΕ, με συνέπεια ένας άνθρωπος να βρίσκεται όμηρος στα χέρια του κράτους και κανείς να μην γνωρίζει τίποτε γι αυτό. Τελικά, η σύλληψη (ή, πιο σωστά, απαγωγή) Οι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι «ένοχοι» ή «αθώοι», «νόμμοι» ή «παράνομοι». Είναι δικαιο! Γι’ αυτό, και θα ήμασταν αλληλέγγυοι ακόμα και αν η δίωξη των έξι αγωνιστών δεν ήταν ξεκαθάρη σκευωρία.

Από τη μεριά μας, στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους έξι αναρχοσυνδικαλιστές. Δεν αναγνωρίζουμε στους πραγματικούς τρομοκράτες της κοινωνίας που είναι το κράτος και το κεφάλαιο να ορίζουν την «ενοχή» ή την «αθωότητα» των μέσων που πολεμάμε. Οι κοινωνικοί αγώνες δεν είναι «ένοχοι» ή «αθώοι», «νόμμοι» ή «παράνομοι». Είναι δικαιο! Γι’ αυτό, και θα ήμασταν αλληλέγγυοι ακόμα και αν η δίωξη των έξι αγωνιστών δεν ήταν ξεκαθάρη σκευωρία.

Παρά την έλλειψη στοιχείων που να τους συνδέει με τη συγκεκριμένη ενέργεια, το σερβικό κράτος αποφασίζει την προφυλάκιση τους για τουλάχιστον 30 ημέρες, με τον εισαγγελέα να κρίνει την επίθεση ως «πράξη διεθνούς τρομοκρατίας», γεγονός που στη δική τους φέρνει αντιμέτωπους με το ενδεχόμενο επιβολής φυλάκισης από 3 έως 15 χρόνια ως «διεθνείς τρομοκράτες»!!!

Οι συλληφθέντες αρνούνται τις κατηγορίες και η αναρχοσυνδικαλιστική πρωτοβουλία με κείμενα της δηλώνει ότι δεν θεωρεί κομμάτι της δράσης της τέτοιου είδους επιθετικές ενέργειες, όπως εκείνη στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχθρούς», που η πάταξη τους βρίσκεται στις πρώτες προτεραιότητες στην πρεσβεία. Παρ’όλα αυτά, ακόμα και η δραστηριοποίηση αυτών των ανθρώπων ενάντια στις κρατικές επιταγές, μέσα από την ελευθεριακή συνδικαλιστική τους δράση, τους καθιστά αυτόματα «εσωτερικούς εχ

για έναν κόσμο χωρίς σύνορα

Εκινάμε από το

αδιαπραγμάτευτο:

ελευθερία μετακίνησης για όλους και όλες, πέρα και πάνω από εθνικά σύνορα.

Κι ακόμα: Όσο υπάρχουν πρόσφυγες, θα 'ναι καλοδεχόμενοι.

Μ' αυτό το σύνθημα, το No Border camp της Λέσβου ξεκίνησε μια βδομάδα πριν την επίσημη έναρξή του. Στις 18 Αυγούστου, 150 ανήλικοι πρόσφυγες που κρατούνταν στο κολαστήριο της Παγανής, άρρισαν απεργία πείνας. Έτσι κι εμείς παρατήσαμε το στήσιμο των σκηνών, τα καρφώματα των πλάγων και τα μερεμέτια και απεύσαμε σε υποστηρίχτή τους.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ:

Μέλη αριστερών κι αναρχικών οργανώσεων από την Ελλάδα, ανένταχτοι αγωνιστές και αντιρατσιστές, σύντροφοι από τη Γερμανία, τη Γαλλία, τη Λευκορωσία, την Πολωνία, την Ισπανία και αλλού. Το σύνολο, γύρω στα 500 με 600 άτομα, που βρεθήκαμε για δύο εβδομάδες με σκοπό να αποκτήσουμε από κοινού την εμπειρία της συνοριογραμμής, να συζητήσουμε, να συντονιστούμε, να αγωνιστούμε. Σκοπός μας η αντιπληροφόρηση και η ανάδειξη της πραγματικότητας που βιώνουν οι μετανάστες και οι πρόσφυγες, η δικτύωση μεταξύ ομάδων που εργάζονται πάνω σε σχετικά ζητήματα, η ανάπτυξη δεσμών με κινήτητες μεταναστών και προσφύγων, η ενδυνάμωση των τοπικών ομάδων αλληλεγγύης, αλλά και η άμεση και στοχευμένη αντιπαράθεση με τις αρχές.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ NO BORDER CAMPS:

Μια διεθνική πράξη αντίστασης ενάντια στις επιλογές της Ευρώπης – Φρούριο. Η απάντησή μας στις “ασφαλείς αποτοπές” της συνοριοφυλακής και τις ναρκοθετημένες πύλες εισόδου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ημέρες συζητήσεων, συντονισμού και οργάνωσης των αντιρατσιστικών και φιλομεταναστευτικών συλλογικοτήτων που κινητοποιούνται ενάντια στη δια-κρατική τρομοκρατία και την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Τα No Border camps είναι εφήμερες κατασκηνώσεις στα σύνορα και τις πύλες εισόδου της Ευρώπης. Κατά τη διάρκεια τους οι τοπικές οργανώσεις που “φλοξενούν” το camp υποδέχονται συντρόφους απ’ όλη την Ευρώπη και μαζί οργανώνουν άμεσες δράσεις προς διευκόλυνση των μεταναστών, καμπάνιες ενημέρωσης του ντόπιου πληθυσμού, πολιτιστικές εκδηλώσεις και συζητήσεις πάνω στο θέμα της μετανάστευσης.

ΓΙΑΤΙ ΣΤΗΝ ΛΕΣΒΟ;

Γιατί εδώ αποτυπώνεται ξεκάθαρα το καθεστώς ελέγχου των ευρωπαϊκών συνόρων. Η Λέσβος αποτελεί τα τελευταία χρόνια σημαντική πύλη εισόδου χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών προς την Ευρώπη. Μέσα σε μικρές πλαστικές βάρκες προσπαθούν να περάσουν το υδατινο σύνορο Τουρκίας - Ελλάδας. Κάποιοι δεν τα καταφέρνουν ποτέ. Τα τελευταία 20 χρόνια τουλάχιστον 1.100 μετανάστες και πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους στο Αιγαίο.

Όσοι τα καταφέρνουν να φτάσουν απέναντι παραμένουν εγκλωιστοι για βδομάδες ή μήνες στο κέντρο κράτησης της Παγανής. Ένα σύγχρονο στρατόπεδο συγκέντρωσης, κτίριο που προσίζονταν για αποθήκη όμως κατέληξε να στοιβάξει ανθρώπινα κορμιά. Έχοντας ήδη εισπράξει την κατακραυγή του Ερυθρού Σταυρού και του συνόλου των ανθρωπιστικών οργανώσεων, οι αρχές της Παγανής επιμένουν να “φλοξενούν”, χωρίς να παρέχουν ούτε καν τις στοιχειώδεις συνθήκες υγιεινής και διαβίωσης, πάνω από 1000 άτομα στο χώρο στον οποίον οι ίδιοι ομολογούν ότι δεν θα μπορούσε να στεγάσει παρά 300.

Τέλος η Λέσβος είναι το πειραματικό εργαστήριο της

σοτεινής υπηρεσίας ελέγχου συνόρων της Ε.Ε., της περιφημης Frontex. Η Frontex είναι ένα αυτόνομο παραστρατιωτικό σώμα, με θολές αρμοδιότητες, ουσιαστικά ανεξέλεγκτο από την γραφειοκρατία των Βρυξελλών. Στην Ελλάδα δραστηριοποιείται αποκλειστικά στη Λέσβο. Το πλοίο της περιπολεί στα ανοιχτά του νησιού και οι αξιωματικοί της ανακρίνουν μετανάστες παριστάνοντας τα μέλη Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων.

ΛΕΣΒΟΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009:

Σε συνέχεια της συνάντησης No Border στο Calais της Γαλλίας, τον Ιούνιο του 2009, οι συμμετέχοντες στο camp ξεκίνησαμε να μαζεύομαστε στο νησί από τις αρχές του μήνα. Το πρώτο συμβάν με το οποίο ήρθαμε αντιμέτωποι, ήταν η προσπάθεια κυβέρνησης και

αστυνομίας να μεταφερθούν μετανάστες σε άλλα κέντρα κράτησης, με σκοπό την παράνομη και εν κρυπτώ επα-ναπρώθηση τους στις χώρες καταγωγής. Οι δράσεις μας απέτρεψαν τον απόπλο πλοίων που μετέφεραν μετανάστες. Αντίστοιχες ενέργειες έγιναν από εμπόικους της Σάμου και της Χίου.

Έπειτα, οι 150 ανήλικοι, οι οποίοι (έξω από κάθε πλαίσιο αστικής νομιμότητας και κόντρα στις διεθνείς συμβάσεις που έχει υπογράψει η χώρα μας) κρατούνταν στην Παγανή, ξεκίνησαν απεργία πείνας. Κινητοποιήθηκαν, κάναμε πορείες και παραστάσεις διαμαρτυρίας, τραβήξαμε -για πρώτη φορά- υλικό μέσα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, υλικό που, καθώς διαδίδονταν αστραπιαία, προκάλεσε οργή και αποτροπισμό, κι ανάγκασε τον ΟΗΕ να καταγγείλει επίσημα και δημόσια την αβλιότητα των φυλακών της Παγανής. Πετύχαμε, τέλος, την απελευθέρωση αρκετών ανηλίκων και την μεταφορά των υπόλοιπων σε – σφαφός πιο ανθρώπινο – κέντρο φιλοξενίας.

ΛΕΣΒΟΣ, 25-31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2009:

No Border Λέσβος Αύγουστος 2009

Το camp ανοίξει επίσημα τις πόρτες του στην παραλία της Χαραμιάς, στις 25/08. Ήταν ένα πείραμα αυτοοργάνωσης, όπου άνθρωποι με διαφορετικές

πολιτικές ουλτούρες και πεποιθήσεις, καλούνταν να συνυπάρξουν, να συνδιαμορφώσουν και να αναπτύξουν κοινή δράση και κοινούς αγώνες. Καθημερινά στις γενικές συνελεύσεις του camp

αποφασίζονταν συλλογικά τα πρακτικά ζητήματα της συμβίωσής μας, το πλαίσιο των δράσεων που θα αναλαμβάναμε και διαμορφώνονταν ο κοινός μας λόγος. Στην πορεία της μέρας γίνονταν workshops κι ανοιχτές συζητήσεις στην πόλη, για τη Frontex και τη Συνθήκη του Δουβλίνου, το ευρωπαϊκό καθεστώς μετανάστευσης, τα κέντρα κράτησης, τα εργασιακά. Στην Μυτιλήνη στήσαμε το infoPOINT, το κέντρο ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης των κατοίκων.

Μοιράστηκαν χιλιάδες φυλλάδια και μπροσούρες, διαρκώς στήνονταν αυτοσχέδια πηγαδάκια με τους ντόπιους, ενώ απ’ τα ηχεία έπαιζε ο φοιτητικός ραδιοσταθμός της πόλης, ο οποίος της ημέρες του No Border εξέπεμπε στα fm και στο internet πρόγραμμα εξ ολοκλήρου αφιερωμένο στο μεταναστευτικό ζήτημα.

διαμαρτυρίας υπέρ των μεταναστών.

Η καταδιωκτική λέμβος της Frontex δέχτηκε δύο φορές την “επίσκεψη” διαδηλωτών κι υποχρεώθηκε σε απόπλο και άτακτη φυγή στα ανοιχτά. Καθημερινά γίνονταν διαδηλώσεις στην Παγανή και πολύμορφες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, που είχαν ως αποτέλεσμα την απελευθέρωση εκατοντάδων κρατούμενων. Οι διαδηλώσεις εξελίσσονταν συνήθως σε πορείες στους δρόμους της Μυτιλήνης, διαπερνώντας έμπρακτα την τρομολαγνική προπαγάνδα των μπάτσων και ορισμένων τοπικών ΜΜΕ, ότι τάχα ορδές αγρίων θα επέδραμαν για να ισοπεδώσουν την πόλη.

Στην εκδήλωση που έκλεισε συμβολικά το No Border, το camp μεταφέρθηκε στο λιμάνι της Μυτιλήνης, δεκάδες πλαστικές βαρκούλες γεμάτες διαδηλωτές έπεσαν στο νερό κι έκλεισαν το λιμάνι, ενώ οι υπόλοιποι φωνάζαμε συνθήματα και σηκώναμε πανό.

Τότε ακριβώς επέλεξε το Λιμενικό να κάνει επίδειξη του τι εννοεί με τον όρο “ασφαλή αποτροπή”. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια χιλιάδων περαστικών και τουριστών, ταχύπλοα με ένστολους λιμενικούς και αυγοκέφαλους ξυρισμένους χωρίς διακριτικά, νομιζοντας προφανώς ότι συμμετέχουν σε ναυμαχία, επιτέθηκαν εναντίον των θαλάσσιων διαδηλωτών, κάνοντας επικίνδυνους ελιγμούς, προκαλώντας κυματισμούς για να αναποδογυρίσουν τα βαρκάκια μας και βυθίζοντας τη βάρκα του αστυικού μας συνεργείου με τη βοήθεια μας...μαστέας.

Οι πανηλίθιοι Λιμενικοί, μ’ αυτήν τη φαιδρή παράσταση, απέδειξαν ενόπιον χιλιάδων μαρτύρων ότι όντως χρησιμοποιούν τις δολοφονικές πρακτικές που τους καταλογίζονται. Περιστό ν’ αναλογιστεί κανείς, εάν κινδύνευσαν άνθρωποι, μέρα μεσημέρι, στο λιμάνι της Μυτιλήνης, τι ακριβώς συμβαίνει στα σκοτεινά νερά του Αιγαίου, όταν οι μόνοι μάρτυρες της “ασφαλούς αποτροπής” των καρυδότσουφλων που μεταφέρουν μετανάστες, είναι οι τραγόνες κι οι κουτσούμορες.

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ: Το No Border ήταν η κορύφωση – και το καλύτερο χεχέγγυ για τη συνέχιση – αντιρατσιστικών εκδηλώσεων και δράσεων στο νησί της Λέσβου. Δημιούργησε δεσμούς αλληλεγγύης και συντροφικότητας μεταξύ των ανθρώπων που συνέφευσαν από όλη την Ευρώπη. Απέσπασε τη δέσμευση όλων ότι ο αγώνας για ανοιχτά σύνορα κι ελευθερία μετακίνησης δεν αρχίζει, ούτε τελειώνει σε μία εβδομάδα. Συνέβαλλε στην απελευθέρωση και τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης εκατοντάδων μεταναστών. Εξέθεσε της αρχές του Ελληνικού Κράτους, τόσο σε ό,τι έχει να κάνει με τις απάνθρωπες συνθήκες “φιλοξενίας” των προσφύγων, όσο και σε ό,τι αφορά στις δολοφονικές πρακτικές που ακολουθούνται στη θάλασσα. Δημιούργησε, τέλος, νομικό προηγούμενο για την μη – αναγκαιότητα φυλάκισης των μεταναστών κατά την είσοδό τους στην Ευρώπη.

Η Λέσβος όμως δεν διεκδικεί δάφνες παγκόσμιας πρωτοτυπίας στο ζήτημα της συμπεριφοράς των κρατών – μελών της Ε.Ε. έναντι των μεταναστών. Από τα Κανάρια έως τη Βαλτική, η Ευρώπη – Φρούριο σφραγίζει τις πύλες της. Αφήνει τους απελπισμένους να πεθαίνουν από πείνα και δίψα πάνω σε σχεδίες, τους ρίχνει σε ναρκοπέδια, τους κλείνει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους επαναπαρσθεί στις εμπόλεμες ζώνες, στους πολέμους που ο Δυτικός κόσμος πυροδοτεί και συντηρεί.

Συνεχίζουμε, με το αδιαπραγμάτευτο: ελευθερία μετακίνησης για όλους και όλες, πέρα και πάνω από εθνικά σύνορα.

Αρνούμαστε το καθεστώς ιδιότυπης ομηρίας που χωριά της Λέσβου, στα σημεία δηλαδή όπου οι πρόσφυγες αποβιβάζονται από τις βάρκες των δουλεμπόρων κι έχουν την πρώτη τους επαφή με τον ντόπιο πληθυσμό. Οι εξορμήσεις συνοδεύονταν από προβολές βίντεο, παραστάσεις καραγκιότζη, παιχνίδια

με τα παιδιά και ανοιχτές συζητήσεις στα καφενεία. Παράλληλα έγιναν παρεμβάσεις στις πολιτιστικές εκδηλώσεις του νησιού, με αποκορύφωμα την εισβολή πορείας 1000 ατόμων στη συναυλία των Χειμερινών Κολυμβητών και την μετατροπή της σε διαδήλωση

✎/ Valise Jaune

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2009

ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 4

▣ προωθώντας την απομόνωση του σύγχρονου ανθρώπου

Ω, αιώνα νύχτα! Πότε θα διαλυθείς; Πότε θα δουν τα μάτια μου το φως; Σύντομα, σύντομα παλικάρι, ή ποτέ.»
(*Ο Μαγκνός Αυλός*)

Στην εποχή μας τα μέσα μαζικής επικοινωνίας (ΜΜΕ) αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής μας ζωής. Οι εφημερίδες, το ραδιόφωνο, το ίντερνετ και κυρίως η τηλεόραση καταλαμβάνουν τον περισσότερο από τον ελεύθερο χρόνο του ανθρώπου. Σύμφωνα με τις κατά καιρούς έρευνες ο μέσος άνθρωπος «καταναλώνει» περίπου 4 με 5 ώρες τον καθημερινό ελεύθερου χρόνου του στη παρακολούθηση των ΜΜΕ. Αν υποθέσουμε ότι κατά μέσο όρο η εργασία, η μετακίνηση, το φαγητό και ο ύπνος απορροφούν σχεδόν τις 18 με 20 ώρες του εικοσιτετραώρου μας, γίνεται φανερό ότι τα ΜΜΕ τείνουν κυριολεκτικά να κυριαρχίσουν στον περισσότερο, αν όχι σε ολόκληρο τον ελεύθερο χρόνο μας.

Αν και ο περισσότερος κόσμος πιστεύει ότι η πέρα από τα όρια πολύ μεγάλη χρήση των ΜΜΕ είναι μια παρεκκλίνουσα συμπεριφορά , (π.χ. οι ατελείωτες ώρες που καταναλώνουν οι έφηβοι στο ίντερνετ) πιστεύει ότι και η αποφυγή κάθε επαφής με τα ΜΜΕ είναι εξίσου μια παρεκκλίνουσα συμπεριφορά. Έτσι λοιπόν όποιος «λιώνει» μπροστά σε μια οθόνη, είναι εξίσου «καμένος» με αυτόν που συνηδεϊτά δεν βλέπει καθόλου τηλεόραση και απαίζει τη χρήση των ΜΜΕ. Αυτή τη συμπεριφορά την έχουν επιβάλει φυσικά τα ίδια τα ΜΜΕ και δεν είναι τυχαίο που λέγονται «μαζικά». Οι θεσμοί και οι διεργασίες μέσω των οποίων συντελούνται στη σύγχρονη κοινωνία η επικοινωνία και η ενημέρωση, έχουν ατομικά χαρακτηριστικά με την έννοια ότι απευθύνονται σε ένα αριθμητικό τεράστιο ακροατήριο που συχνά το χωρίζει μια σημαντική γεωγραφική απόσταση και δεν βρίσκεται σε φυσική επαφή με τη πηγή επικοινωνίας. Αυτού του είδους η επικοινωνία προϋποθέτει τη δυνατότητα μαζικής παραγωγής, μετάδοσης και διανομής πληροφοριών, ιδεών, εικόνων και καταναλωτικών αγαθών η οποία απαιτεί τη διακίνηση σημαντικών χρηματικών κεφαλαίων, εκτεταμένη οικονομική διαχείριση, προηγμένη τεχνολογία, εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό και ανεπτυγμένη γραφειοκρατική οργάνωση και διοίκηση. Έτσι λοιπόν τα μηνύματα που απευθύνουν τα ΜΜΕ στο κοινό τους δεν είναι μοναδικά, άμεσα άρα και απρόβλεπτα ή ευμετάβλητα, αλλά προκατασκευασμένα, τυποποιημένα και σε μαζική βάση αναπαραγόμενα εμπορεύματα με ανταλλακτική αξία.

Η επικοινωνία είναι μια εκ των βασικών θεσμών της κοινωνίας και του πολιτισμού ακριβώς επειδή είναι δημόσια και ανοιχτή σε όλους ανεξαιρέτως, ηλικίας, φυλής, θρησκείας, έθνους, χώρας και απευθύνεται σε όλες τις κοινωνικές τάξεις και στρώματα. Τα ΜΜΕ με βάση

παραπάνω αντιλαμβάνονται το κοινό

τους σαν ένα άθροισμα, μια μάζα «μέσων ανθρώπων» ομοιόμορφο και ομοιογενές κι εφόσον τα μηνύματα τους καταναλώνονται εξίσου από όλους, το κοινό αυτό τείνει πράγματι να λειτουργεί σαν μια μη διαφοροποιημένη μάζα «μέσων ανθρώπων». Επιπλέον αυτού του είδους η «επικοινωνία» που παράγουν είναι κατά κύριο λόγο αν όχι αποκλειστικά, μονής κατευθύνσεως: από τον πομπό-μέσο στο δέκτη-κοινό χωρίς ποτέ αυτοί οι όροι να αντιστρέφονται. Το σημαντικότερο όμως όλων είναι ότι αυτού του είδους η

δημιουργία ενός «μοναχικού πλήθους»

που χωρίς καμία άδεια από μέρος του εισβάλουν κυριολεκτικά σε όλες τις διαμόρφωση του. Τα ΜΜΕ προσπαθούν (και το καταφέρνουν) να μετατρέψουν τον σύγχρονο άνθρωπο σε ένα άβουλο «εκ των άνω».

Δεν είναι μόνο οι δημόσιες δραστηριότητες μας (πολιτικές, οικονομικές, πολιτιστικές) που τα ΜΜΕ θέλουν να έχουν την αποκλειστική χειραγωγή, αλλά

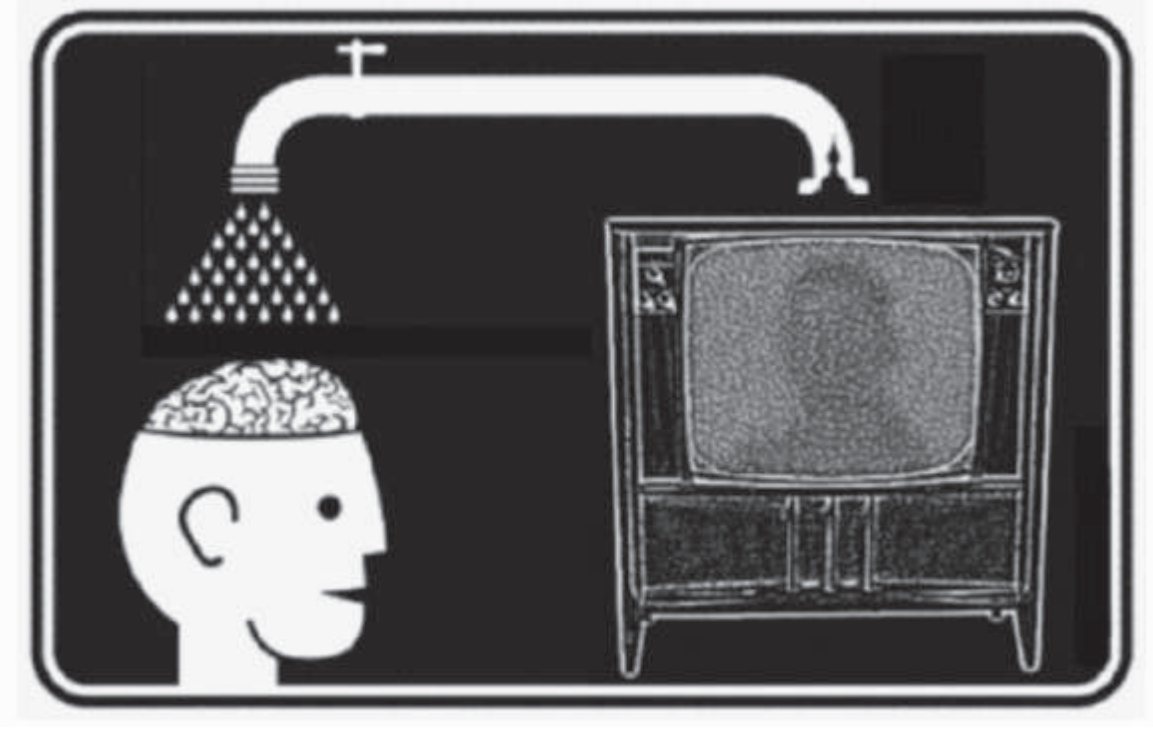
ακόμη και οι πιο ιδιωτικές και απόκρυφες στιγμές της ζωής μας (οικονομειακές σχέσεις, σεξουαλική ζωή, παρέες). Όλη η ζωή μας αποτελεί αντικείμενο διεύθυνσης

συμπεριφοράς, ο οποίος διαμορφώνεται και επιβάλλεται «εκ των άνω», χωρίς καμία ουσιαστική συμμετοχή μας στη διαμόρφωση του. Τα ΜΜΕ προσπαθούν (και το καταφέρνουν) να μετατρέψουν τον σύγχρονο άνθρωπο σε ένα άβουλο παθητικό μόριο μιας ομοιόμορφης ανθρώπινης μάζας.

Η ανάπτυξη της τεχνολογίας μπορεί να ήταν επαναστατική όσο αφορά τη καλύτερηση κατά πολύ των συνθηκών διαβίωσης μας σε επιστημονικό και τεχνολογικό επίπεδο, αλλά το «τίμημα» ήταν και η υποταγή σε αυτούς που την

αποτέλεσμα την αποδυνάμωση της κριτικής σκέψης εφόσον ο άνθρωπος δε μπορεί να συζητήσει και να «ζυγίσει» τη πληροφορία με άλλους ανθρώπους ώστε να φτάσει σε ένα συλλογικό συμπέρασμα με συνέπεια το άτομο να ξεκοπεί από τις γεωγραφικές και κοινωνικές ρίζες του, από τις κινήτητες που παραδοσιακά ήταν ενταγμένος, να αισθάνεται μοναξιά και ανασφάλεια, η οποίες με τη σειρά τους ενέτειναν τον ανταγωνιστικό χαρακτήρα των κοινω-νικών σχέσεων με συνέπεια ο μοναχικός άνθρωπος να βιώνει τη κοινωνία που τον περιβάλει σαν ένα αλλότριο σύστημα στο οποίο νιώθει ότι δεν έχει καμία ελπίδα οποιασδήποτε δικής του επιρροής και ελέγχου όπως εξηγεί χαρακτηριστικά και ο Νόαμ Τσόμσκυ: «Οι στόχοι των ΜΜΕ είναι να έχουν έναν παθητικό και υπάκουο πληθυσμό από τηλεθεατές και όχι συμμετέχοντες στην πολιτική αρένα, και από καταναλωτές στην εμπορική αρένα, σίγουρα όχι ανθρώπους που παίρνουν αποφάσεις και συμμετέχουν. Δηλαδή, μια κινότητα από ατομιστές και απομονω-μένους ανθρώπους, έτσι ώστε να μην μπορούν να οργανωθούν, να συνεισφέρει ο καθένας τις περιορισμένες δυνατότητές του και όλοι μαζί να γίνουν μια ισχυρή δύναμη που θα περιορίσει τη συγκεντρωτική εξουσία. Φυσικά, ακριβώς αυτό είναι που θέλει η ιδιωτική επιχειρηματική εξουσία. Από όλα αυτά μπορεί κανένας πολύ εύκολα να προβλέπει το είδος του συστήματος που παράγεται».

Το ζήτημα της χειραγώγησης της κοινωνίας από τα ΜΜΕ είναι φυσικά τεράστιο και δεν μπορεί να αναλυθεί μέσα σε μια μόνο σελίδα της εφημερίδας. Αυτό που θέλω να αναδείξω μέσα από τις λίγες γραμμές του κειμένου είναι ότι πρέπει επιτέλους να κάνουμε πέρα τη μισέρια της μοναξιάς και τον τρόπο της συνύπαρξης που τα ΜΜΕ «καλλιεργούν» για εμάς, να ξαναθυμηθούμε οι μεγαλύτεροι/ές και να ανακαλύψουμε οι μικρότεροι/ές ότι δε γινόμαστε ελεύθερα ανθρώπινα όντα κατανοώντας τους εαυτούς μας σε ολοκληρωτικούς σκοταδισμός δεν μπορούσε να το καταφέρει τόσο καλά σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα. Αυτό το όπλο ήταν ακριβώς η απομόνωση των ανθρώπων από τη κοινωνική τους βάση και τις αρχές του «συνερχεσθε» με πρώτη πράξη την αστικοποίηση στις μητροπόλεις και κατόπιν την ατομικοποίηση τους και εν τέλει την απομόνωση τους μέσα στα διαμερίσματα-κλουβιά, όπου κανένας δε γνωρίζει τους ένοικους του διπλανού διαμερίσματος, σε αντίθεση με τις κάποτε γειτονιές όπου το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα ήταν η κοινωνική συμμετοχή και η επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων σε φυσικό επίπεδο. Αυτός ο εγκλεισμός του ατόμου σε κτήρια-κλουβιά έχει σαν

μονοδιάστατη πληροφόρηση για να έχει αποτέλεσμα πρέπει να καταναλώνεται ατομικά, απομονωμένα και μοναχικά χωρίς καμία ουσιαστική φυσική επικοινωνία μεταξύ του κοινού και σύμφωνα με αυτή την άποψη τα σύγχρονα ΜΜΕ συμβάλλουν στη λειτουργία του κοινού σαν μάζα παθητικών και απομονωμένων «μέσων ατόμων», στη

των ΜΜΕ έτσι ώστε η συμπεριφορά μας να διαμορφωθεί σύμφωνα με τις επιταγές και τα πρότυπα της οικονομικοκρατικής εξουσίας. Σε όλους τους τομείς της ζωής τα ΜΜΕ προστρέπουν και ωθούν τα μέλη της κοινωνίας να υιοθετήσουν έναν ομοιόμορφο, ενιαίο τρόπο ζωής και

κατέχουν. «Όπου υπάρχει καλό υπάρχει και κακό» όπως κάλλιστα θα μπορούσε να έλεγε ένας βουδιστής καλόγερος του Ζεν.

Η εκμετάλλευση αυτής της ανάπτυξης από τη μεριά των εξουσιαστικών ελίτ με αιχμή του δόρατος τα ΜΜΕ αποτέλεσε το πιο ισχυρό όπλο στα χέρια τους που μέχρι τότε καμία απαγόρευση και ολοκληρωτικός σκοταδισμός δεν μπορούσε να το καταφέρει τόσο καλά σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα. Αυτό το όπλο ήταν ακριβώς η απομόνωση των ανθρώπων από τη κοινωνική τους βάση και τις αρχές του «συνερχεσθε» με πρώτη πράξη την αστικοποίηση στις μητροπόλεις και κατόπιν την ατομικοποίηση τους και εν τέλει την απομόνωση τους μέσα στα διαμερίσματα-κλουβιά, όπου κανένας δε γνωρίζει τους ένοικους του διπλανού διαμερίσματος, σε αντίθεση με τις κάποτε γειτονιές όπου το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα ήταν η κοινωνική συμμετοχή και η επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων σε φυσικό επίπεδο. Αυτός ο εγκλεισμός του ατόμου σε κτήρια-κλουβιά έχει σαν

Στοιχειώδη Δικαιώματα για τα υποψήφια θύματα της κρατικής καταστολής

Εξετάζονται ακόμα και στοιχεία που αφορούν την προσωπικότητα του κατηγορούμενου, εφόσον μπορούν να παρθούν υπ’ όψη για το μέγεθος της ποινής.

3) Κάθε ανακριτής (και ο προανακριτής) έχει απεριόριστες δυνατότητες και δικαιώματα στην ανάκριση. Μπορεί να κλείνει ολόκληρα σπίτια, να σφραγίζει κινητά και ακίνητα, να διατάζει να μην απομακρυνθεί κανείς μέχρι το τέλος της ανάκρισης, ερευνάς κλπ., να διατάξει την απομάκρυνση όσων εναντιώνονται, ακόμα και να τους επιβάλλει κράτηση μέχρι 24 ώρες. Μπορεί να διατάξει την απομάκρυνση (που μπορεί να εκτελεστεί και με τη βία) του εναντιονομένου συνηγόρου, αλλά τότε πρέπει να διορίσει άλλο συνήγορο, ιδιαιτερα αν το ζητήσει ο κατηγορούμενος.

Για κάθε ανακριτική πράξη ο ανακριτής πρέπει να κάνει έκθεση επί τόπου, με την παρουσία δικαστικού γραμματέα ή άλλου ανακριτή ή δυο μαρτύρων.

4) Μόλις ο τακτικός ανακριτής τελειώσει την ανάκριση και πριν στείλει τη δικογραφία στον εισαγγελέα πρέπει ν’ ανακοινώσει στον κατηγορούμενο το τέλος της ανάκρισης. Ο εισαγγελέας αφού πάρει τη δικογραφία, άμα θεωρεί κλεισμένη την ανάκριση, πρέπει να κάνει πρόταση. Αν ο κατηγορούμενος το ζητήσει, ο εισαγγελέας είναι υποχρεωμένος να τον ειδοποιήσει 24 ώρες νωρίτερα να λάβει γνώση της εισαγγελικής πρότασης. Αν στην ανάκριση παραβιαστούν οι διατάξεις που αφορούν την εμφάνιση, εκπροσώπηση ή υπεράσπιση του κατηγορούμενου και την άσκηση των δικαιωμάτων είναι απολύτως άκυρες. Αυτή η ακυρότητα συμπαράσχει και τις επόμενες πράξεις που έγιναν μετά την άκυρη ή πιο πριν αλλά είναι συναφείς με την άκυρη. Όμως αυτή η ακυρότητα πρέπει να προβληθεί μέχρι την αμετάκλητη παραπομπή της υπόθεσης στο ακροατήριο, αλλιώς καλύπτεται. Αν δεν αφορά την διαδικασία εξετάζεται ανεπάργελτα ακόμα και στον Άρειο Πάγο.

Στις περιπτώσεις που αναφέρονται από τη δικονομία δεν είναι ανάγκη να υποβάλλει αίτηση ο κατηγορούμενος για την άσκηση των δικαιωμάτων του. Η κυρία ανάκριση τελειώνει με την παραπομπή του κατηγορούμενου στο ακροατήριο ή στο δικαστικό συμβούλιο (για βούλευμα).

Υ.Γ. Το βασικό είναι κάθε σύντροφος που θα συλληφθεί άμεσα να ειδοποιήσει τους συντρόφους, να μην δεχθεί καμιά κουβέντα με τους ασφαλίτες. Τα άλλα θα βρουν το δρόμο τους. Χρειαζόταν όμως, πιστεύουμε και αυτή η νομική κατάρτιση.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

^[1] Για τη συγγραφή του παραπάνω κειμένου χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα από το βιβλίο της Μελίνας Σερραφεινίδου «Ο ρόλος των μέσων στην αναπαραγωγή του σύγχρονου καπιταλισμού» εκδόσεις Gutenberg 1987

^[2] Ευάγγελος Αληνός